

ФАНТАСТИКА

СЕРИЯ

3000

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
БАРД

СЛЕД КАТО ЗНАЕМ КАКВО СЕ КРИЕ ТАМ,
ВРЕМЕ Е ДА НАУЧИМ ЗАЩО

ЗОННА БОИ

МИСИЯТА

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

ЗОНА 51: МИСИЯТА

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Място, обгърнато в тайнственост, скрито под покривалото на дъждовната гора край Амазонка. Незнайна болест, страшна и безпощадна като зловещия африкански вирус „Ебола“, покосява всичко живо в тази окаяна страна. Никой не може да се спаси. Никой не може да се излекува. Никой не може да спре епидемията, застрашаваща целия свят...

ЧЕРНАТА СМЪРТ

Лиса Дънкан, учен и съветник на президента и войникът от специалните части Майк Търкот подозират, че епидемията от „Черната смърт“ е всъщност биологично оръжие в една ескалираща война между нас и „тях“.

КОИ СА ТЕ?

Пришълците, пристигнали на Земята преди хилядолетия, за да я оплетат в конспиративната мрежа на своите интереси. Първо в Зона 51, а сега в тайна гробница близо до Великата Китайска стена и в свръхсекретна военна база под леденото покривало на Антарктида. Дънкан, Търкот и още неколцина елитни бойци от Специалните части са последната надежда на човечеството, преди да бъде отворена Кутията на Пандора, където се крие поредната страшна заплаха...

*На баща ми — Джордж Майер,
който ми помогна да превърна
една мечта в реалност.*

ПРОЛОГ

Един златист израстък се пресегна от стража-компютър под повърхността на Марс, докосвайки главата на аирлианката, която бе събудила първата група и я бе изпратила с „хищните нокти“ на Земята.

Стражът я информира за унищожаването на флотилията и за смъртта на нейните другари. Зениците на червеникавите ѝ очи се свиха, докато приемаше информацията.

Аирлианката изведнъж се напрегна, доловила чрез стража странна аномалия в околностите на Крепостта. Тя нареди на датчиците от повърхността да издирят причината. Непознат обект летеше право към базата и до приземяването му оставаха не повече от тридесет секунди. Не излъчваше електромагнитна активност и тя почти бе готова да го игнорира, когато си спомни, че е единствената будна в базата и няма право на никакви рискове. За по-малко от секунда изпрати няколко телепатични команди.

От центъра на слънчевите колектори изригна фонтан от чиста енергия. Той удари приближаващия се „Наблюдател“ и го изпепели на място.

Аирлианката зърна блясъка на атомната експлозия. Беше само на пет километра от нея. Опасно близо, но не достатъчно.

Аирлианката предаде нова серия от команди. Трябваше да събуди останалите. Чакаше ги още толкова много работа.

Първата битка беше изгубена, но войната още не беше свършила.

1.

Лиза Дънкан нагласи фокуса на телескопа.

— Ето го кораба-майка. Вижда се добре на фона на лунната повърхност.

Макар и ниска на ръст, тя беше стройна и добре сложена. Тъмната ѝ коса бе подстригана късо и обрамчваше отслабналото ѝ лице, все още напрегнато от преживяното напоследък. Държеше чаша с вино в ръката, с която подкани събеседника си да погледне през телескопа. Носеше панталон и риза в зелен цвят, а коженото ѝ пилотско яке бе съвсем изтъркано. Но пък вършеше работа, защото вятърът, подухващ откъм Скалистите планини, бе доста хладен.

През открянатата врата на къщата, сгушена в подножието на един стръмен хълм, долиташе приглушен джаз. Огнени езици облизваха свода на голямата каменна камина, а димът излизаше през коминчето на покрива.

От мястото, където бе построена къщата, на височина близо два километра, можеше да се види значителна част от Източните равнини. На повече от 600 метра под тях мъждукаха светлинките на малкото градче Болдер. Най-близкият съсед бе на почти три километра по каменист и трудно проходим планински път — единственият, който достигаше до къщата. Скалистите планини се простираха на север и на юг, а континенталната падина — на запад.

Изгубиха близо два часа, за да стигнат до къщата от летище Денвър, откъдето наеха кола. През последните четиридесет минути пътят бе преминал през няколко стадия на деградация — от асфалт, през макадам до тесен коларски път.

Майк Търкот постави запотената чаша с бира на перилата и зае мястото на Лиза пред телескопа. Наведе се и опря око в гумения окуляр. Беше мускулист мъж, среден на ръст, с широки плещи. Имаше мургава кожа, наследство от индианските му предци, но черната му коса бе прошарена на слепоочията. Облечен бе в джинси и памучна

фланела с извезана златна звезда на Специалните части върху лявата гръд. Изглежда въобще не усещаше хладния вятър.

— Представяш ли си — това нещо оцеля след ядрен взрив! — произнесе изумено той, докато разглеждаше силуета на кораба-майка на фона на ярката луна.

— Не забравяй, че е бил конструиран да прекосява междувездното пространство с помощта на двигатели, за чиито принципи не можем дори да гадаем — отбеляза Дънкан. — Близо петдесет години учените в Зона 51 не са могли да пробият обшивката, за да проникнат вътре.

Търкот се изправи.

— Сега орбитата му стабилна ли е?

Дънкан се засмя.

— Притесняваш се да не ти падне на главата ли?

— Е, на нечия глава...

— И да падне — няма да е скоро. Лари Кинсейд от Лабораторията за реактивни проучвания каза, че е на възможно най-отдалечената околоземна орбита и засега изглежда в стабилен полет. Преобръща се съвсем бавно, а отворът от взрива не е чак толкова голям, като се има предвид мощността на бомбата. От фотоувеличението личи, че обшивката е разкъсана, но не и вътрешната носеща конструкция. Един от „ноктите“ се рее наблизко, той също се преобръща.

Търкот си спомни шестия извънземен кораб, който се бе впуснал в преследване и бе стрелял по него, тъкмо когато избухна бомбата. Корабът беше оцелял след невероятния по сила взрив, но изглежда бе изгубил управление миг преди да удари с един от лъчите си скакалеца.

— Ами другите пет „ноктя“? — попита Търкот.

— Нито следа. Според Кинсейд, са били в товарния отсек в момента на взрива. — Дънкан се облегна на перилата. — В Комитета за изследване следите от пребиваване на пришълци са на мнение, че всичко трябва да се провери внимателно.

— Да се провери ли?

— Ами, да. Искат да пратят астронавти със совалката, които да се скачат с „ноктя“ и кораба-майка.

— С други думи, да преместят Зона 51 в космоса — кимна Търкот.

Дънкан се намръщи.

— Странен възглед за нещата. Все пак говорим за Комитет, създаден от ООН, а не за „Меджик-12“.

Търкот я погледна.

— Вярваш ли на КИСПП?

Известно време единственият звук беше свистенето на вятъра между клоните на високите борове. Накрая Дънкан отговори:

— Не, не съвсем. Има един проблем.

— Какъв проблем?

— Ами... с КИСПП — рече Дънкан. — Разчистването на биологичната лаборатория на „Меджик-12“ в Дълси е било преустановено. Преди да достигнат най-долното ниво.

— Защо? — надигна се Търкот, изненадан от чуто.

— Не зная причината, тъй като не съм осведомена официално. Научих го от достоверен източник във Вашингтон. Предполагам, че е станало под натиск от страна на нашето правителство. И без това още преглъщаме горчивия хап на разкритията около Зона 51. Представям си какво щяха да изровят в Дълси.

— Е, аз нали бях там. Мога да ти кажа с какво се занимаваха — с незаконни биологични експерименти. При това с помощта на нацистки учени, работили по време на войната в концентрационни лагери. Имам слаба представа точно с какво са експериментирали. Да се надяваме, че правителството ни има сериозни причини да постъпва така.

Дънкан вдигна яката на коженото си яке.

— Какво искаш да кажеш?

— Както Дълси, така и Зона 51 бяха под контрола на „Меджик-12“. После се оказа, че самият „Меджик-12“ е бил управляван от стража-компютър, открит под Джамилтепек, който пък защитава интересите на аирлианската група под ръководството на Аспасия. Ако продължаваме в същата посока, нищо чудно взетото решение за преустановяване работите в Дълси да се дължи на тайни действия на споменатата фракция.

— Но „Меджик-12“ е разпуснат, а стражът от Джамилтепек остана под развалините в Дълси. — Дънкан въздъхна и добави: — А ти унищожи Аспасия.

— „Меджик-12“ бе американската група, попаднала под телепатичния контрол на стража — възрази Търкот. — Готов съм да се

обзаложа, че съществуват и други организации, които са били под негов контрол. И не само негов — защото стражът в Джамилтепек не е единственият, оставен от пришълците. Не забравяй, че намерихме и друг — в Китай.

— Така е — кимна Дънкан. — Но китайският принадлежеше на Артад, а не на Аспасия.

— Друго исках да кажа. Че освен тези, може да съществуват и още стражи, за които да не знаем нищо. Ето например, този на Великденския остров още е активен. А и като спряхме Аспасия, не значи, че сме победили аирлианците. Сетих се още нещо... всъщност базата в Дълси бе унищожена от „изтребител фу“, което ме кара да мисля, че някой се опитва да скрие нещо. Някой, който *още* се опитва да скрие нещо.

— Да не мислиш, че експериментите от Дълси са били преместени другаде?

— Или са преместени, или ги прави друг. Логично е да съществуват и резервни варианти. Също и резервни стражи на страната на Аспасия.

— Малки колелца в по-големите колела — кимна Дънкан.

— Знаеш ли на кого можеш да имаш вяра?

— На теб вярвам.

Търкот се извърна и я погледна. Дънкан стоеше до него, вперила черните си очи в неговите.

— Къде е синът ти? — попита той. Съжаляваше, че не бе проявил интерес по-рано. Беше забелязал снимката на Лиза и момчето на бюрото вътре.

— Остана при баща си, докато тръгне на училище. Знаех, че тази задача ще погълне цялото ми свободно време и не исках да го лишавам от грижи.

— Сигурно му е мъчно за теб.

— Така е. Но скоро пак ще сме заедно. Когато се върна да преподавам в университета.

— Изглежда много ти липсва — отбеляза той.

Дънкан кимна.

— Обадиха ми се, че отиват на излет. Надявах се, че ще успея да го видя, но... — гласът ѝ потрепери.

— Съжалявам — рече Търкот.

— Когато се върнат, ще те запозная с него — заяви тя. — Джим ще ти хареса.

— И аз така мисля.

— Миналата година получи шофьорска книжка. В началото се боях да го пускам да кара сам по пътищата. След това ме взеха на служба в президентството и го пратих да живее тук. Спокойно е и много му хареса. Когато всичко това свърши — тя посочи към корабамайка в небето, — пак ще се върнем да живеем тук.

— Да, тук е красиво — кимна Търкот.

Дънкан беше не само съветничка на президента, но и отговаряше за всичко, свързано по какъвто и да било начин с аирлианския въпрос. За първи път от доста време двамата имаха възможност да се отпуснат и да се порадват на компанията си. Търкот знаеше, че това е само временен отдик, но такъв, от който и двамата се нуждаеха.

Няколко минути мълчаха, наслаждавайки се на забележителната гледка. Луната грееше ярко, на запад сиянието ѝ се отразяваше в заснежените върхове.

— Това там е Лонг Пик — Дънкан посочи вляво. — Четирихилядник — добави тя.

Търкот кимна.

— Качвал съм го, когато бях в школата.

— Трябваше да се сетя — усмихна се тя и махна на юг. — При ясен ден можеш да видиш връх Пайкс — намира се на сто и петдесет километра от тук.

— Знаеш ли, мислил съм си да се оттегля и да си живея в планината — въздъхна Търкот. Той се замисли, сетне добави: — Нещо ново за Кели?

— Нищо — отвърна Дънкан, върнала се към действителността. — Единствената видима промяна е, че полето около Великденския остров стана непрозрачно. Опитвахме се как ли не — сателитни снимки, термоизображения, инфрачервени лъчи, радиовълни — нищо не преминава през него. Един голям полукръг наред океана. Нямаме никаква представа какво става вътре.

— А Марс? Аирлианската база?

— И там нищо. Дано бомбата от „Наблюдател“ си е свършила работата.

Търкот поклати глава.

— Нали видя снимките от другите спътници. Бомбата се е взривила на няколко километра от базата. Няма никакви поражения на повърхността.

— Опитвам се да разсъждавам оптимистично. Марс е на доста път от нас. — Тя почувства, че сама не си вярва. Бойните кораби на аирлианците бяха прекосили разстоянието до Земята само за два дни.

Двамата отново потънаха в мисли, докато Дънкан не наруши мълчанието.

— Според някои сме на погрешен път.

Търкот се засмя.

— Не съм гледал новините.

— Така е. Мнозина ни обвиняват.

— Трябваше да действаме — оправда се Търкот. — Нямахме време да провеждаме дискусии.

— Не казвам, че съм съгласна с тях — побърза да го успокои Дънкан. — Според мен постъпихме правилно. Безпокоя се обаче за последствията.

Търкот отпи от бирата и остави чашата.

— Че кой не се безпокои? — попита той. — Аз дори не знам какво е станало. Помниш ли каква бъркотия беше? Първо, стражът от Великденския остров каза на Нейбингър, че Аспасия бил от добрите. Бил спасил човечеството от страшната извънземна заплаха, като не позволил да бъде включен двигателят на кораба-майка, за да не привлече тук противниците си. Нямахме как, наложи се да спрем „Меджик-12“, преди да са включили проклетите двигатели. И какво стана? Отиваме, значи, в Циан Лин и тамошният компютър ни казва, че всъщност Аспасия бил от лошите, кортадите са нещо като полиция и шефът им, Артад, е добрият. Но наистина имало някакъв междузвезден конфликт между аирлианците и друга раса и затова двигателят не бива да се пуска. Е, в това поне и едните, и другите са съгласни. После Аспасия ни съобщава, че пристига от Марс, където си играел на Спящата красавица кой знае колко хиляди години, но щял да лети с цяла флотилия, сякаш се готви да приключи с онова, което е започнал навремето. Още не излетял и неговите „фу“-та унищожават една от нашите подводници, което не изглежда особено приятелски жест. Тъй че, в края на краищата се наложи да го спрем.

— Също и „фу“-тата — добави Дънкан.

— Точно така — и „фу“-тата — съгласи се Търкот. — Повярвахме на Нейбингър — действията на „изтребителите фу“ ни помогнаха — и се изпречихме на пътя на Аспасия. Но честно ти казвам, не зная кое от всичко това бе истина и не съм сигурен, че и Нейбингър го е знаел.

— Точно преди да загине, се опитваше да ми предаде нещо важно — спомни си Дънкан.

Търкот затвори очи.

— Питър беше храбър мъж. Той май се досещаше какво има на долното ниво на гробницата.

— Доста храбри мъже загинаха покрай тази история.

— На война е така — отбелязал философски Търкот. Той самият бе загубил немалко приятели по време на службата си в специалния антитерористичен отряд в Германия — още преди да го прехвърлят в Зоната.

А ето че сега работеше заедно с Лиза Дънкан. Най-напред по разкритията относно онова, което ставаше в Зона 51. Но тогава все още срещу тях бяха само хора. Едва по късно двамата се натъкнаха на нови шокиращи факти, свързани с пребиваването на пришълците на Земята още преди десет хиляди години. Оказа се, че в този далечен период от историята аирлианците изградиха свой наблюдателен пост на планетата, но след време между тях избухнала разпра, довела до война и унищожаването на цял един континент — легендарната Атлантида. След края на войната между двете воюващи фракции се възцарило примирие, поддържано в продължение на хилядолетия с помощта на свръхмощни компютри, които учените бяха нарекли стражи.

Дънкан прекъсна мислите му.

— Знаеш ли, десет процента от американските граждани не вярват, че сме кацнали на Луната. Някои смятат, че снимките са направени в таен хангар в пустинята Невада.

Търкот вдигна учудено вежди. Дънкан продължи:

— От Си Ен Ен са правили анкета, според която четиридесет процента от зрителите не вярват, че аирлианците наистина съществуват. Според тях цялата тази история е една голяма театрална постановка. Не е имало никакъв флот. Никакви извънземни. Нито пък база на Марс. Нищичко.

— А как ще обяснят скритите в Зона 51 скакалци? Ами кораба-майка?

— По същия начин. Те просто не съществуват. Не забравяй, че все още съвсем малка част от населението е виждала с очите си летящите чинии, въпреки че достъпът до тях сега е свободен. Но като се имат предвид възможностите на Холивуд, няма е трудно да се изфабрикуват подобни артефакти? Най-много да решат, че това са прототипи на военни летателни съдове, които Пентагонът е решил да представи на обществото, за да оправдае разходите. И за да подсили малко нещата, използва любимата тема за извънземна заплаха.

Търкот поклати глава.

— Може и да има подобна обществена нагласа, но това лично мен не ме прави по-спокоен.

— Чакай да чуеш нататък и съвсем ще си загубиш спокойствието — продължи Дънкан. — По данни от ЦРУ китайската армия продължава активни действия в околностите на Циан Лин. Напълно възможно е да се опитват да прокопаят нов тунел към подземната галерия.

— Едва ли е необходимо да копаят нов тунел. Шахтата, през която ние излязохме, ще им свърши работа.

— Не зная какво точно са намислили, но е само въпрос на време да проникнат вътре.

— И да установят контакт със стража — кимна Търкот, осъзнал заплахата.

— Стражът може и да не пожелае да разговаря с тях — поклати глава Дънкан. — Друго ме безпокои. Представи си, че успеят да преодолеят заграждението в централния коридор. Какво ли може да се крие там?

— Нейбингър знаеше какво има там — повтори още по-уверено Търкот.

— Няма никакъв начин да се върнем и да ги изпреварим. Опасявам се, че ако нещата се объркат, китайците могат да решат да взривят цялата гробница. И без това в момента си имат достатъчно ядове с бунтовническите групи.

— Хайде да не прибързваме с изводите. Централният коридор беше достатъчно добре защитен. Нейбингър беше единственият, който можеше да слезе долу.

— Дано да си прав — въздъхна Дънкан.

— Нещо ново за СТААР? — сети се Търкот.

— Тъкмо щях да повдигна въпроса за тях — Дънкан положи ръка на рамото му.

— Какво ще искаш този път от мен?

— Да оглавиш специалната група, която потегля за Антарктида. Инженерите, които копаят тунел в леда към станцията „Скорпион“, пратиха съобщение, че скоро ще стигнат целта. Искам да си там, когато това стане.

— И кога тръгвам?

— Утре следобед.

— А ти къде ще бъдеш?

— На един кораб край Великденските острови. Флотата ще направи опит да прати подводна разузнавателна сонда под щита.

— Мислиш ли, че ще се получи?

— Не. Но не бива да изоставяме Кели.

— Ами ако се провалите?

— Тогава ще отида в Русия.

— В Русия? — Търкот завъртя учудено глава, но изведнъж си спомни. — Четвърти отдел, нали?

Дънкан кимна.

— Все още не знаем всичко. Например онези неща, които ни разказа полковник Костанов. Пратих съобщение до Четвърти отдел и не след дълго получих отговор от някой си Яков. Обясни ми, че щял да се свърже с мен когато проучи въпроса, но като знам колко са експедитивни руснаците, предпочитам да отида на място.

— Виж тук си права — съгласи се Търкот.

— Знаеш ли, мисля, че те пак ще се върнат.

— Кои?

— Аирлианците. Стражът от Великденския остров. СТААР. Все някой от тях. Успяхме да ги спрем в Зоната, дори разгромихме флота им. Но не сме ги спрели. Един Бог знае какво ще се случи сега.

— В специалните части ни учеха, че винаги става онова, което най-малко очакваш.

— И аз от същото се боя.

Търкот пристъпи зад нея и обви раменете ѝ с ръка.

— Зная, че още не е свършило. Затова ли ме повика?

— Не — рече тя. — Тук си, защото исках да си тук.

Няколко минути двамата стояха заслушани в свистенето на вятъра.

— Студено ми е — рече Дънкан и кимна към вратата. — Хайде да се прибираме, а?

— Ти върви, аз идвам — побутна я той. Проследи я с поглед, сетне се извърна към тъмните околности. Беше доловил нещо, усещане, което бе изпитвал неведнъж по време на бойни операции — че е наблюдаван. Претърси с очи гората и храсталаците, макар да знаеше, че едва ли ще може да види, ако някой се е спотаил. Накрая се обърна и се прибра при Дънкан и пламтящата камина.

На хиляда и петстотин метра отсреща, на самия връх на скалистия хълм, седеше, кръстосал крака, непознат мъж и надничаше през поставения на триножник телескоп, насочен право към къщата на Дънкан. Лицето му остана безстрастно дори когато двамата започнаха да се целуват, а интересът, който изпитваше, бе чисто професионален. Малко след това мъжът в къщата се надигна и пусна щорите.

Непознатият бе пхнал в ухото си миниатюрна слушалка, свързана с приемник, монтиран още преди няколко дни. Той бе чул всяка дума от разговора между двамата на терасата. Мъжът обмисляше чутото, тъй като скоро трябваше да напише доклад. Вторият микрофон, поставен в къщата, регистрираше различни по характер звуци, които говореха, че двамата вътре се любят, но това ни най-малко не заинтригува непознатия.

Беше поставил на коленете си автомат МП-5 със заглушител и зареден пълнител. Обемистата му раница бе подпряна на едно дърво. Мъжът отмести автомата и бръкна в раницата. Докато се надигаше, за миг лунните лъчи се отразиха в сребърния пръстен на лявата му ръка. Непознатият извади дълъг черен калъф и го разтвори. Вътре, разглобена на две части, бе поставена снайперова пушка. С опитни движения мъжът я сглоби, извади телескопичния мерник и го монтира отгоре.

Човек никога не знае какво може да реши началството, а той искаше да е готов за всякакви варианти. Погледна през окуляра и натисна миниатюрното копче. Изображението постепенно придоби

очертания — в началото бе червеникаво, но после бързо посиня. Нагласи лекичко фокуса и телескопичният мерник му позволи да надникне право през щорите. Веднага забеляза малко червено петно пред аления овал на пламтящия огън — мъжът и жената, заспала в прегръдките му. Като изви леко дулото, той нагласи мерника върху главата на мъжа. Той бе опасният.

След като се увери, че пушката е готова за стрелба, мъжът я положи върху триножника и извади от джоба си специално обезопасен срещу подслушване клетъчен телефон. Натисна запаметения вътре номер и предаде доклада с няколко сбити изречения. След кратка пауза получи съответните разпореждания. Бяха същите, каквито и за поколения негови предшественици.

Засега да не предприема никакви действия.

Да чака и да наблюдава.

2.

Продълговата черна дияра, с дължина над сто метра, сред смачканите и посечени дървета бележеше мястото, където хеликоптерът с Питър Нейбингър бе паднал сред гората. Намираше се на един невисок хълм в почти безлюдната западна част на Китай, заобиколен от цяла верига труднодостъпни планини, и на четиридесет и пет километра източно от гробницата Циан Лин, издигната край древната столица Сиан.

Най-големият оцелял къс от хеликоптера бе бронираната кабина и прикаченият към нея товарен отсек. И двамата пилоти бяха мъртви, премазани под тежестта на хлътнолото при удара контролно табло. Отзад, тялото на Питър Нейбингър бе проснато на гръб, краката му бяха извити под неестествен ъгъл, а в главата му зееше грамадна, окървавена рана. Невиждащите му очи бяха вперени в разтрошените перки.

Дясната му ръка все още стискаше подвързания с кожа бележник, където бяха всичките му преводи на старорунически надписи, а също чертежите и фотографиите, събирани през последните години, докато работеше над този древен език. Вътре също така се съдържаше тайната на най-долната галерия в Циан Лин, древната гробница на император Гао Цун и неговата императрица. Тайна със съдбоносно значение, като се имаше предвид, че на метри над телата на тези величия, в голямата подземна галерия, бяха разпръснати многобройни и все още неизследвани аирлиански артефакти, както и още един компютър.

Прилежен в заниманията си, и този път Питър Нейбингър се бе постарал да опише сбито всичко, което бе научил от стража в подземната галерия, както и прочетеното от стените на тунелите. И тъкмо когато се опитваше отчаяно да предаде най-важната част от тази информация, хеликоптерът бе свален от двата „изтребители фу“. Ето че сега тайната бе останала между страниците на бележника, стиснат от вкочанените му пръсти.

Без съмнение това бе ужасна кончина за човек, извършил толкова много изумителни открития в областта на археологията само за няколко месеца. Защото именно Питър Нейбингър бе разкрил тайната на Голямата пирамида, построена като космически ориентир по време на войната между враждуващите аирлиански фракции, а после и скритото във Великата китайска стена послание към небето за помощ. Разкрития, които бяха довели до преоценка на цялата човешка история и които все още предизвикваха бурни дискусии навсякъде по света.

Задуха вятър и огъна краищата на подаващите се от бележника листчета със записки. В далечината отекна равномерното бръмчене от ротори на приближаващ се хеликоптер.

Дълбоко в недрата на Рано Као, Кели Рейнолдс се бе сляла напълно със стража. Златистото сияние, което се излъчваше от високата шест метра пирамида, поддържаше в стаза телесните ѝ функции, а златният израстък, който излизаше от върха на пирамидата и се допираше до челото ѝ, позволяваше на стража да общува директно с ума ѝ.

Кели Рейнолдс бе замесена в разследването, свързано със Зона 51, заради разкритията на нейния покоен приятел и колега журналист, Джони Симънс. Смъртта му, по вина на „Меджик-12“, групата, която до съвсем неотдавна управляваше Зоната, както и биологическата лабораторията в Дълси, Ню Мексико, я бе разтърсила дълбоко. Кели отказваше да повярва, че аирлианците могат да бъдат врагове на човечеството и продължаваше да смята, че единствената надежда на хората е да продължават да общуват с тях, като най-добрият начин за това е чрез стража-компютър. Не беше помръдвала от мястото си, откакто Търкот бе нанесъл съкрушителния си удар срещу аирлианския флот.

Великденските острови са най-изолираното място на Земята. Те принадлежат на Чили, но се намират на почти три хиляди километра от тази южноамериканска страна. Отдалечеността им изглежда е била една от причините, аирлианците да ги изберат за тайна база, където да оставят своя компютър.

Главният остров Рапа Нуи има приблизително триъгълна форма, с по един вулкан във всеки от ъглите. Повърхнината му е само стотина квадратни километра, но въпреки малките си размери той вероятно

някога е бил средище на една доста развита цивилизация, за което и в наши дни може да се съди по *моаи* — грамадните каменни монолити, с които е прочут този остров. Все още остава загадка по какъв начин са били издялани и преместени тези над шестдесет на брой статуи, някои от които тежат близо деветдесет тона, и единствено откриването на аирлианския компютър би могло да хвърли известна светлина върху този въпрос. Нямаше никакво съмнение, че *моаи* олицетворяват самите аирлианци — червените каменни издатини върху главите им бяха червеникавите коси на пришълците, издължените уши припомняха лицето от холограмата на аирлианеца в подземията на Циан Лин. Тъй че още една загадка на древния свят почти бе разрешена.

Унищожаването на ранната цивилизация на Великденските острови от край време е било свързано с разпадането на островната екосистема. По времето, когато е бил открит главният остров — Великден 1772 г. — на което дължи и името си — той е бил практически безлюден и съвсем гол, ако се изключат няколко редки дръвчета.

Пет хиляди години по-рано компютърът на извънземните е бил скрит в една голяма галерия под Рано Као. Но ето че сега върху една от стените на пирамидата се появи правоъгълен отвор с дължина десет сантиметра и ширина осем. През отвора, пристъпвайки равномерно на шестте си крачета, се показва микроробот, висок само пет сантиметра, който наподобяваше металическа хлебарка. Роботът се плъзна надолу до основата на пирамидата и се приближи към комуникационния пулт. Заострените връхчета на предните две крачета заеха хоризонтална позиция и се забиха в дървения крак на масата, върху която бе поставен пултът. Микророботът започна да се катери по крака. Стигна върха и се отправи към таблото.

Самият пулт бе свързан с компютър, осъществяващ директна връзка с общата информационна мрежа на Министерството на отбраната. Използвайки същите крачета, микророботът отвори капака на компютъра, след това от телцето му се подаде тъничък кабел, който се плъзна вътре. Екранът трепна и постепенно оживя.

Разположена на самия ръб на вулканичния кратер, една сателитна чиния се завъртя, намери в небето военния сателитен ретранслатор и се свърза с него. Същевременно се пробуди и вграденият в една от стените на вулкана комуникационен уред,

монтиран от самите айрлианци, и изпрати сигнал до Марс. След като осъществи контакт с марсианската база, той получи кратко съобщение. Беше нов план и заповед да пристъпи към незабавното му изпълнение.

Айрлианският компютър активира невидимите си сетива и потърси другите компютри, оставени на Земята.

Търкот изгуби тридесет минути, за да преодолее с максимална предпазливост последните петдесет метра. Трябваша му четири часа, за да заобиколи планината и да изкатери върха, но последният участък от пътя бе най-важният. Прокрадваше се безшумно между стволите на кленовете, докато не видя онова, което търсеше — тесен, изравнен участък, издигнат над околната местност.

Наблюдателят си бе отишъл, но опитният поглед на Търкот веднага откри следите от триножника, както и други белези за нечие скорошно присъствие. Тревата и боровите иглички се бяха слегнали едва забележимо. Търкот продължи да оглежда мястото.

Нямаше съмнение, че този, който бе престоял тук предишната нощ, е бил професионалист и това го обезпокои. Вярно, съществуваха цял куп организации, известни предимно като буквени съкращения, от типа на ЦРУ, АНС или ОРК, които биха могли да следят Дънкан и дори него. Не беше изключено към тях да проявяват интерес и чуждестранни разузнавания. Но кой знае защо Търкот имаше усещането, че човекът, прекарал нощта тук, не е принадлежал към никоя от тези организации. А непознатият враг винаги е по-опасен от познатия.

Накрая откри нещо. Едва забележим отпечатък върху кората на близкото дърво — кръгъл, с диаметър около три сантиметра. Търкот го разгледа внимателно. Сякаш някой бе опрял дулото на оръжие в меката борова кора. Изглеждаше странно като предположение, имайки предвид колко внимателен е бил във всичко останало непознатият. Търкот помисли няколко минути, но така и не му хрумна никакво разумно обяснение.

Той погледна през клисурата към къщата на Лиза Дънкан. Беше я оставил да спи, завита с дебело одеяло. Слънцето вече се подаваше между зъберите на планината.

На връщане Търкот се прибра по най-прекия маршрут.

Каменното лице на Кон Тики Виракоча намръщено посрещаше пътешествениците. Изсечена от твърд черен андезит^[1], тежаща десетки тонове, Вратата на слънцето представляваше входа към центъра на тази най-голяма пирамида на древния град Тиахуанако^[2]. Присъствието на бога на слънцето Виракоча на върха на арката целеше да напомни на пътешественика, че се намира в едно от най-свещените древни кътчета на Боливийското плато.

— Насам! — В гласа на водача се долови нескрита тревога. Обектът бе забранен за посещения от боливийското правителство и из района често се навъртаха военни патрули.

Руснакът, който последва водача, бе едър мъж с осанка и телосложение на мечка. Ала дори той изглеждаше като джудже на фона на руините, сред които вървеше. Приближаваха Пирамидата на слънцето, масивна постройка от пръст и камък, с височина над сто метра. На самия връх на пирамидата преди хилядолетия е бил поставен каменен олтар, където стотици, а може би хиляди нещастници в древните времена бяха срещнали смъртта си по ужасяващ начин — чрез изтръгване на сърцето, след което още агонизиращите им тела са били хвърляни в пропастта.

Руснакът се бе представил с едно-единствено име — Яков. Не беше уточнил дали това е фамилията му. Той не се интересуваше от външността на пирамидата, нито от забележителностите наоколо. Беше стигнал до това място в резултат на задълбочени проучвания и знаеше точно какво иска да види. Бе обяснил на водача приблизително какво го интересува.

— Ето тук! — посочи мъжът, след като заобиколи няколко грамадни каменни блока.

Яков се приближи и погледна. Между два от блоковете се виждаше голяма черна дупка. Недостатъчно широка, за да се почувства комфортно вътре, но нямаше избор. Водачът бе протегнал ръка и руснакът му подаде снопче банкноти, пристегнати с ластик. Миг след това водачът се изпари.

Яков се поколеба, преди да се пхне в черната дупка. Пое си няколко пъти въздух, усещайки как дробовете му се напрягат в разредената атмосфера. Огледа се, сякаш да запомни Тиахуанако

какъвто го вижда — огрян от лъчите на изгряващото слънце. Макар да бе вторият от двата големи древни града на Новия свят, Тиахуанако бе далеч по-малко известен от разположения в покрайнините на Мексико сити Теотуакан. Лесно обяснимо, имайки предвид неговата отдалеченост от цивилизацията, в едно от най-труднодостъпните места на Андите. За да се стигне дотук, трябваше да се преодолеят купища пречки и затруднения — от бюрократичното отношение на полицейските власти в Ла Пас, столицата на Боливия, до абсолютно строгата забрана за пътешествия в района на Тиахуанако. Всъщност, Яков прескочи тези препятствия, като проникна в страната нелегално. Разполагаше с дългогодишен опит в подобен род пътешествия и познаваше добре законите на сенчестия свят.

Заради приликата си с египетските пирамиди и съвпадението във времето на тяхното построяване, съществуваха предположения, че и двата града от Новия свят са рожба на същата цивилизация, властвала по онова време в Северна Африка. След разкритията за Атлантида и ролята на пришълците в нейното създаване и унищожаване, учените вече смятаха, че градовете са били построени от оцелели бегълци след страхотния катаклизъм, разтърсил устоите на Древния свят.

Като служител на Четвърти отдел към руското МВР, Яков знаеше добре, че онова, което пише в историческите книги или се представя от учените на конференциите и симпозиумите, невинаги отговаря на истината. Четвърти отдел бе създаден още в Съветска Русия с цел да изследва НЛО и всички останали паранормални явления. След много и различни, но държани в дълбока тайна открития, руските ръководители вече не се съмняваха, че Земята е била посещавана от пришълци в някакъв отминал период от своята история, макар подробностите за това посещение да тънеха в неизвестност допреди няколко седмици, когато бе вдигната забраната за посещение на американската Зона 51 и медиите разпространиха информацията, получена от стража-компютър.

Въпреки че обърна сериозно внимание на всички тези сведения, Яков продължи неотстъпно да преследва целта, която си бе поставил преди много години. Днес се надяваше да открие поредното късче от мозайката. Той се наведе към тъмната дупка и бавно се плъзна в тунела, водещ право към сърцето на Пирамидата на слънцето. Беше

включил мощен прожектор, който озаряваше пътя му, и държеше главата си свита, за да не си удари темето в прихлупения свод.

В Зона 51 майор Куин се намираше в една постройка на повърхността, превърната в импровизирана морга. Разположена в средата на пустинята Невада, Зоната също бе скрита далеч от любопитните погледи. Куин познаваше добре историята на базата, тъй като дълги години бе работил като офицер за свръзка към Куба, центъра за управление на Зона 51.

Мястото за построяването на базата бе избрано още в края на Втората световна война заради близостта му до местонахождението на кораба-майка. Постепенно базата бе разширявала своята територия, особено след като тук бяха докарани седем от общо деветте скакалеца — атмосферните летателни съдове на аирлианците — след откриването им в една ледена пещера на Антарктида. Изпитателните полети с тези съдове предизвикваха слуховете за НЛО в продължение на десетилетия.

Двама патолози от КИСПП — Комитета за изследване следите от пребиваване на пришълци — облечени с бели лабораторни костюми, маски, ръкавици и очила, се готвеха да извършат аутопсия на едно от двете тела на представителите на СТААР, убити при опит да задържат излитането на кораба-майка.

Кодовото ѝ име беше Зандра, припомни си Куин, когато един от лекарите дръпна чаршафа, с който бе покрито тялото.

— Не е прекалявала със слънчевите бани — отбеляза с мрачен хумор патологът, на чиято табелка бе изписано „капитан Билингс“.

Тялото на жената беше млечнобяло, а кожата ѝ — гладка като кадифе. Вторият патолог нагласи статива с микрофона пред устните на Билингс и го включи.

— Всичко е готово — обяви той.

Билингс взе скалпела, но произнесе първите няколко изречения, без да предприема никакви действия:

— Изследваният обект е лице от женски пол, възраст — около четиридесет години, макар преценката да е приблизителна. Ръст... — Той почака, докато вторият патолог разпъваше ролетката. — Сто

седемдесет и седем сантиметра. Тегло... — Билингс погледна скалата на вградения в масата кантар. — Шестдесет и осем килограма.

Куин отстъпи назад, докато Билингс заобикаляше тялото.

— Руси, почти бели коси. Цвят на кожата — млечнобял. Няма видими белези или татуировки. Шест входни отвори от куршуми на гърдите. Четири изходни отвори на гърба.

Билингс се наведе и повдигна левия клепах.

— Цвят на очите — кафяв. — Той се загледа внимателно. — Изглежда тук има контактна леща. — Билингс остави скапела и взе малки пинцети. Извади контактната леща и я погледна към светлината. — Хм, изглежда лещите са козметични, тъй като тази е оцветена в кафяво. — Билингс погледна надолу. — Исусе! — възкликна той. — Това пък какво е, мътните го взели? — Той се отдръпна назад, а Куин зае неговото място и повдигна десния клепах. Зеницата и ирисът бяха кървавочервени. Зеницата бе малко по-тъмна от останалата част на околото и издължена вертикално, като на котка.

Куин мигом извади клетъчния си телефон и набра номера на Куба.

— Нарещдам да се изолира цялата сграда съгласно Националната директива за безопасност при контакт с извънземни форми на живот. Като допълнителна мярка за сигурност върху входа на повърхността да се издигне херметически затворен балон, който да попречи за разпространяване на зараза!

В Куба, командния център на Зона 51, който се намиреше дълбоко под земята, Лари Кинсейд бе от първите, които чуха съобщението на майор Куин. Лари работеше от тридесет години в НАСА, където служителите на СТААР, с техните неизменни тъмни очила и бледи лица, бяха постоянна гледка при всяко изстрелване. Разполагаха с достъп до всяко съоръжение, благодарение на президентския указ, издаден още по времето на Айзенхауер. Така, като пряко следствие от сложната държавна бюрократична система, те притежаваха неограничена власт, противоречаща на всякаква логика и здрав разум. Съобщението, че не са били земни същества, макар и изненадващо, донякъде можеше да обясни всичко, което се бе случило на Земята през последните няколко седмици.

Ето защо, докато всички останали се втурнаха да изпълняват разпоредбите на Куин, вниманието на Кинсейд бе съсредоточено в съвсем друга посока. Тъкмо се беше свързал с Космическия център, откъдето се извършваше и ранното ракетно предупреждение. Самият център бе разположен дълбоко под планината Чейене, в покрайнините на Колорадо спрингз. Центърът бе на пряко подчинение на ВВС и координираше действията на цялата Отбранителна сателитна система (ОСС). Последната на свой ред бе добре позната на Кинсейд, благодарение на работата му в Лабораторията за реактивни проучвания, където се конструираха ракети носители за извеждане на спътници и сонди в космоса.

Кинсейд знаеше, че спътниците на ОСС поддържат геосинхронизирана орбита и покриват цялата земна повърхност от височина 30 000 километра. Системата бе изградена в годините на Студената война, когато бе имала за основно предназначение ранното предупреждение за изстрелване на междуконтинентални балистични ракети. По време на Войната в залива, тя бе засякла всички изстрелвания на ракети „Скъд“, доказвайки своята висока ефективност, което бе накарало правителството да отпусне допълнителни субсидии за разработването ѝ, така че да бъде в състояние да предава съобщения в реално време до всички тактически звена.

На всеки три секунди ОСС изпращаше инфрачервена карта на земната повърхност и заобикалящото я космическо пространство. Кинсейд знаеше, че по голямата част от тази информация остава на запис в Центъра за ранно предупреждение, освен, разбира се, ако компютърът не засече ракетно изстрелване или появата на някакъв летателен обект в близкото околоземно пространство. Точно в този момент обаче, съдейки по данните от ОСС, не се случваше нищо необичайно.

Кинсейд имаше вид на видял и препатил нюйоркски полицаи. Беше един от малцината ветерани на ЛРП и НАСА с участието си още и самото създаване на програмата. Не беше специалист в конкретна област, но умееше всичко. Освен това бе ръководил ВСИЧКИ автоматични космически полети до Марс, което го постави в центъра на събитията, веднага щом бе разкрита аирлианската база в Сидонийския регион на Червената планета.

Кинсейд си погледна часовника. Вече три часа следеше неотлъчно компютъра. Тъкмо реши да остане още половин час, когато забеляза малка червена точкица да трепка на екрана.

С помощта на мишката Кинсейд премести указателната стрелка върху точката и я натисна.

На екрана се изписа кодово название:

ТЛ-САТ-9-3/ПРЕДНАЗ — ЦИВИЛ/АРИАНЕ/КОРО

Названието съдържаше цялата необходима информация. Първо — обектът бе дело на човешки ръце, по-точно бе спътник. Второ — имаше гражданско предназначение и бе финансиран от частна организация. Трето — беше изстрелян от Ариане, Европейския космически консорциум или по-точно — от тяхната стартова площадка на остров Коро, Френска Гвиана. Но Кинсейд продължаваше да се рови из информацията.

Остана изненадан, когато откри, че спътникът е бил изстрелян само преди два дни, но беше засечен от ОСС, защото се намираще в спадаща орбита, което също изглеждаше странно. Никой не би изстрелял спътник само за два дни полет, освен ако не му е поставил строго определена задача и в хода на изпълнението ѝ спътникът е изгубил нужната височина, в резултат от грешка или непланиран инцидент.

Кинсейд продължи да следи спадането на орбитата върху екрана. Съдейки по информацията, само след осем минути ТЛ-САТ-9-3 щеше да навлезе в горните слоеве на атмосферата. Няколко секунди Кинсейд разглежда напрегнато точката, след това извика под нея малък прозорец, който показваше позицията ѝ спрямо Земята. В момента спътникът преминаваше над Тихия океан, в посока към Южна Америка.

Кинсейд вдигна телефона и поиска да го свържат с дежурния в Космическия център.

— Полковник Уилис — представи се отсреща механичен глас, прекаран през кодиращото устройство.

— Полковник, с вас говори Лари Кинсейд от ЛРП. От известно време следя спътник ТЛ-САТ-9-3, за който получавам ваша

информация. Определили ли сте предполагаемото му място на падане?

— Изчакайте само минутка — отвърна Уилис. — В момента хората ми работят върху това.

Кинсейд знаеше, че в Космическия център разделят орбиталните тела на четири категории. Първата беше — познати обекти в стабилна орбита като спътници или останки от предишни космически експедиции. Всяко подобно тяло разполагаше с личен идентификационен код и информацията за него се съдържаше в компютрите на центъра. Понастоящем съществуваха приблизително 8500 каталогизирани предмети в постоянна орбита, които се следяха от Космическия център.

Втората категория бяха познати обекти с променяща се орбита, най-често по решение на корпорацията или страната, която ги бе изстреляла. Третата беше на обекти в спадаща орбита и именно нея разглеждаше в момента Кинсейд. Когато някое орбитално тяло изпаднеше в такава орбита, от Центъра назначаваха група за определяне на ПМП — предполагаемо място на падане която да следи евентуалните изменения в полета и да прогнозира района на сблъсък със земната повърхност. Четвъртата категория включваше новоизстреляни обекти, които все още нямаха собствен код.

— Каква е причината за бързия спад на орбитата? — попита Кинсейд.

— Вероятно така е планирано предварително — отвърна Уилис.

— Защо? За да го приберат?

— По каква друга причина? — Кинсейд се подразни от самоувереното държане на Уилис, но преди да му отвърне, полковникът вече разполагаше с нужната информация.

— Обектът ще падне в западните райони на Бразилия. Ще получим по-точни координати след приземяването, но със сигурност може да се каже, че все още е под контрол и снижаването на орбитата е управляемо.

Кинсейд продължи да следи точката, която вече бе достигнала очертанията на Южна Америка. Внезапно тя изчезна.

— Падна — обяви равнодушно Уилис. — Добре, че не засегна някое селище.

— Вероятно е паднал в джунглата — отбеляза Кинсейд, който вече разглеждаше уголемената карта на района. Беше в западните

краища на дъждовната тропическа гора. — Можете ли да проследите обратно орбитата на спътника? Искам да знам дали е бил в близост с орбитата на кораба-майка, или с шестия „хищен нокът“?

— Момент — произнесе Уилис. След по-малко от минута имаше отговор. — Не, не се е доближавал. Най-близката точка е хиляда и петстотин километра от кораба-майка.

— Разбрано — кимна намръщено Кинсейд. — Изпратете ми цялата информация.

Известно време остана неподвижен, втренчил поглед в компютърния екран. След това го изчисти и въведе достъп до ИНТЕРЛИНК, компютърната система за свързка на американското Министерство на отбраната. Тук провери електронната си поща — беше празна, отвори личната си страница и прочете още веднъж съобщението с тридневна давност. Беше съвсем кратко:

СЛЕДИ ИНФОРМАЦИЯТА ОТ ОСС 09.00 — 12.00
ЛОКАЛНО ВРЕМЕ.

ЯКОВ

Кинсейд натисна бутона за отговор и написа:

ЯКОВ,
ИНФОРМАЦИЯТА ПРОСЛЕДЕНА.
НАБЛЮДАВАХ ПАДАНЕТО НА ТЛ-САТ-9-3.
ТОВА ЛИ ТРЯБВАШЕ ДА ВИДЯ?

КИНСЕЙД

Кинсейд изпрати писмото и зачака. Само след десет секунди компютърът го извести, че има отговор. Ала когато отвори електронната кутия, откри, че това е собственото му, недоставено писмо.

— По дяволите! — изруга той и прекъсна връзката си с ИНТЕРЛИНК. Отпусна се назад във фотьюйла и загледа картата на екрана. След няколко минути отново се захвана за работа.

[1] Андезит — вулканичен камък, подобен на базалта, устойчив на киселини, използва се в строителството. — Б.ред. ↑

[2] Тиахуанако — древен град, смята се, че е построен от племето аймара, по-късно е завладян от инките. — Б.ред. ↑

3.

— Къде всъщност отиваме? — обърна се към Руиз мъжът, който следеше дълбочината. Вече почти цял ден експедицията следваше този обрасъл с растителност речен ръкав и човекът изглеждаше обезпокоен. Руиз пък не откъсваше поглед от слънцето, разтревожен, че не се движат в посоката, в която би желал.

— Не зная къде иска да отиде американецът — рече той. Стоеше изправен на покрива на кабината, докато прогнилата речна лодка се провираще между клоните, оставяйки зад себе си черни облаци дим.

От всички на борда само Руиз познаваше горната част на Амазонка. Останалите бяха селяни, наети от него по поръчка на американеца. Руиз бе жилест мъж на средна възраст, с черна, но вече прошарена на слепоочията коса. Носеше избелели панталони и зеленикава риза, а на пояса си бе привързал мачете. Пистолетът в масивния, кожен кобур, го шляпаше по бедрото всеки път, когато пристъпваше.

Макар неведнъж да бе кръстосвал горното течение на Амазонка, Руиз идваше за първи път по тези места. Всъщност, нищо необичайно, като се имаше предвид, че до реката достигаха близо 1100 притоци, 17 от тях с дължина над 1500 километра. Не знаеше само как ще продължат нататък, тъй като съвсем скоро щяха да достигнат Чапада дос Паресис, първия от източните склонове, водещи към високите Анди. Лодката не беше в състояние да преодолее тесните потоци, праговете и водопадите, които щяха да срещнат там.

Беше изненадан, че по притока все още може да се плава. Река Амазонка беше на близо хиляда и петстотин километра зад тях, при Итакоатиара. За да стигнат до тук, първо поеха срещу течението на Мадейра, след това смениха няколко притока.

Бяха се запознали с американеца във Вилхена, главния град на тукашния район, но всъщност малко градче на брега на реката. Няколко едри банкноти се оказаха достатъчни Руиз да склони на пътешествието, което в началото ги отведе на юг от града, но после

продължиха в западна посока по притоци, които ставаха все по-тесни и плитки, в тунел от грамадни дървета, чиито корони се събираха високо над тях. Дъното на лодката потъваше само на половин метър, но през последните няколко часа разстоянието между кила и дъното на реката се бе скъсило от безопасните метър и половина до тревожните деветдесет сантиметра. На няколко пъти се наложи да я изтеглят, за да преминат през падналите напреко на реката прогнили дънери.

Руиз погледна през рамо. Харисън, американецът, разглеждаше картата и се почесваше замислено. Руиз пусна крака от покрива на рубката и скочи на палубата до него. Когато заговори, се стараеше другите да не ги чуват.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Харисън завъртя лениво глава. Беше едър, възпълен мъж, привикнал към градския живот. Руиз бе от друга порода, един от малцината, които си изкарваха прехраната по горната част на Амазонка. Занимаваше се с търговия с пограничните постове, понякога водеше различни научни експедиции или ловеше редки птици, за да ги продава на черния пазар. При случай дори прескачаше отвъд границата, в Андите, за да задигне някоя антика от древните планински селища.

— Не... посоката е правилна...

— И къде отиваме? — полюбопитства Руиз.

Харисън не отговори. Американецът бе пестелив на сведения за себе си. При запознанството бе промърморил, че работи в някакъв университет в Щатите. За Руиз по-важното бе, че плащаше добре. Когато се качваха в лодката, накара да донесат и завържат на задната палуба няколко пластмасови контейнера. Руиз така и не можа да разбере какво има вътре.

— Търся едно нещо... — промърмори Харисън.

— Бих могъл да ви помогна, ако знаех какво по-точно ви интересува.

— Аймарите — произнесе кратко Харисън.

Не без усилие Руиз успя да запази спокойствие.

— Аймарите са само легенда. Измрели са отдавна.

— Мисля, че са живи — настояваше Харисън.

— Сеньор, останките на Тиахуанако, където са живели аймарите, се намират в Боливия. На стотици километри от тук. И на далеч по-

голяма надморска височина. Никога не ще ги стигнем с лодка.

Руиз говореше малко по-разпалено от обичайното, но това се дължеше донякъде и на факта, че в него отново се бе пробудил някогашният младеж, откърмен с чудати истории за тази легендарна страна, които обичаше да му разказва дядо му. Истории за изгубени в джунглата селища, За градове от злато. За тридесетметрови змии и племена със странни обичаи.

— Защо Тиахуанако е изникнал тъй внезапно? — попита Харисън, сякаш разговаряше със себе си. — И защо аймарите са изчезнали?

Руиз бе чувал различни истории, посветени на двете събития.

— Кон-Тики Виракоча — произнесе лаконично той.

Харисън млъкна и го погледна внимателно.

— Да. В легендата се казва, че някакъв непознат бял мъж основал града. Твърди се още, че идвал от Египет. Йоргенсон дори преплава с лодка от тръстика през океана, за да докаже, че морското пътешествие от Африка до Южна Америка е било възможно в онези времена. Търсеше обяснение за сходството между египетските пирамиди и тази в Тиахуанако. И не само това — продължи, сякаш четеше лекция, американецът. — По-рано пак Йоргенсон построил сал от балсамово дърво, нарече го „Кон-Тики“ и прекосил Пасифика от Чили до югозападните острови, в потвърждение на теорията си, че южноамериканци са заселили тихо-океанските острови^[1]. В началото дори му се присмиваха, но сега, след като научихме за айрлианците, няма съмнение, че е съществувала пряка връзка между отделните ранни цивилизации на Земята.

Руиз беше заинтригуван. Беше чел във вестниците за пришълците и имаше известна представа за онова, което говореше американецът.

— Йоргенсон сега е в Тукуме, на брега на Перу. Казват, че извършвал разкопки край тамошните пирамиди.

— Така е — кимна Харисън, малко изненадан от осведомеността на събеседника си. — Теориите му намират все повече поддръжници, след като знаем, че Атлантида наистина е съществувала. Бил е прав, а враговете му се оказаха глупаци.

— Да не би Кон-Тики Виракоча да е дошъл от Атлантида? — попита Руиз.

— Напълно възможно. Но докато други се ровят из египетските пирамиди, аз реших да потърся истината тук, в джунглите на Амазонка. Според мен, не Тукуме, а Тиахуанако е ключът. Някога Тиахуанако е бил процъфтяващ град, разположен в планината, на височина 4000 метра. В центъра му се издига пирамида, чиято основа е точно 210 метра, а височината ѝ е 90 метра. Градът е бил столица на могъща империя, обхващаща района, който сега прекосяваме, и простираща се чак до бреговете на Тихия океан. Но когато през 1200 г. от н.е. империята на инките се разширила до тази страна, градът бил изоставен, а от великата империя нямало и следа. Народът ѝ се стопил безследно. Според мен, е отишъл в джунглата.

— Защо? — попита Руиз.

— Защо са отишли в джунглата или защо са изоставили града? — отвърна с въпрос Харисън, но не изчака да чуе отговора. — Случило им се е нещо страшно. Трябва да е било наистина потресаващо, за да ги накара да напуснат този великолепен град. А защо са избрали джунглата? — Харисън махна с ръка в кръг. — Къде другаде да се скрият?

— От какво да се скрият?

— Точно това ще узнаем, ако открием аймарите. Ясно е, че е било нещо ужасяващо.

— Значи смятате, че потомците на някогашните жители на Тиахуанако са още живи?

— Натрупани са многобройни сведения от различни пътешественици за странно племе, обитаващо един от притоците на Амазонка. Племето от бели хора! За мен това означава, че те са потомците на Виракоча.

Руиз потърка брадичка с опакото на ръката си.

— И аз съм чувал разни истории — произнесе замислено той.

— Какви истории? — надигна се Харисън.

— За едно място. Много чудно местенце. Където живеели бели хора. От много време насам.

— Аймарите? За тяхното село?

Руиз сви рамене.

— Тези приказки се разправят само шепнешком. Наричат това място „Мисията“. Не съм срещал човек, който да е бил там. Това са само слухове. Говори се, че мястото било опасно и че всеки, който го

види, е обречен да умре. Не зная къде се намира, някои твърдят, че е закътано в джунглата. Според други е на брега. Трети го описват по склоновете на Андите.

— И каква е тази „Мисия“?

— Ами там обитавал Кон-Тики. Богът на слънцето.

— Друго?

— Не зная какво друго — отвърна Руиз и сведе глава. Беше забол неволно нокти в дървения борд. След това се надигна и погледна напред. Струваше му се, че с всяка изминала секунда реката се стеснява.

— Сеньор, дайте да видя картата ви.

Харисън му подаде сгънатата карта и Руиз я разгледа. Постави пръст на последния ориентир и описа приблизително четиридесет километров кръг от границата на Боливия и Бразилия.

— Ние сме някъде тук. — Той поклати глава. — Дебнат ни много опасности. Реката може да стане съвсем непроходима. А какво се таи в джунглата... трябва да се връщаме.

От всичко на света Руиз най-малко би желал да прекара нощта в джунглата, в компанията на един наивен американец и група улични главорези. Намираха се отвъд пределите на цивилизацията, може би дори извън границите на Бразилия и Руиз знаеше, че тук дебнат съвсем други опасности. Харисън търсеше легендарното племе на аймарите, но по тези места обитаваха и други, не по-малко прочути племена — на човекоядци и ловци на глави.

— Съвсем скоро реката ще се превърне в поток — продължи той. — Навлизаме в хълмиста земя. Ще започнат и прагове. Трябва да се прибираме.

Харисън гледаше право напред.

— Аз пък чувствам, че сме на прав път.

— Да се връщаме, сеньор — настоя Руиз. — След няколко часа ще се стъмни.

— Продължаваме напред, докдето можем — нареди Харисън. Той дръпна картата от ръцете на водача и посочи с пръст една точка малко по на запад. — Мисля, че аймарите живеят тук.

Руиз прехапа устни, но не каза нищо. Двигателят се закашля, но лодката продължаваше да пълзи срещу течението.

След около половин час направиха остър завой и реката внезапно се стесни, а пътят им бе пресечен от паднало дърво. Кормчията изгаси двигателя. Руиз реагира мигновено, уверен, че ги очаква засада. Измъкна пистолета и викна на хората си да бъдат нащрек.

Уплашени очи претърсваха джунглата, очаквайки всеки миг да зърнат дъжд от отровни стрели, изстреляни от ловците на глави. Но нищо не се случи.

— Как ти се струва? — попита тихо Харисън, коленичил на покрива до Руиз.

Руиз си помисли, че е излишно да си шепнат, след като бръмченето на двигателя отдавна е издало присъствието им на всеки, който би се навъртал по тези места. Но въпреки това не можа да си наложи да отговори с нормален глас.

— Не зная, сеньор.

Той огледа дървото. Беше отсечено и бутнато в реката. На брега имаше и други отсечени дървета, а зад тях се виждаше дим. Сред дърветата бе прокарана тясна пътека.

— Май там наистина има селце.

— Дали не е на аймарите? — попита Харисън.

— Наистина не зная — отвърна Руиз, макар според представите му да се намираха в земите на ловците на глави.

— Можем ли да заобиколим дървото?

Руиз въздъхна. Реката не случайно бе затворена. Въпреки това реши да погледне. Изправи се и даде знак на хората си да го последват. Приблужи носа на лодката и погледна в реката. Водата бе тъмнокафява, дълбока само метър-метър и нещо. Той скочи от ниския борд и топлата вода го обгърна.

Двамата, които бе избрал за помощници, пристъпваха неохотно от крак на крак. Напълно ги разбираше. В джунглата дебнеше смърт. Дъното на реката бе съвсем тинесто. Руиз вдигна пистолета пред себе си и закрачи напред.

Стигнаха преградата. Руиз пръв се изкатери по обраслия с лиани дънер и се огледа. На отсрещния бряг на реката се гущеше малко селце, не повече от десетина колиби, сред наскоро разчистен участък. Не се мяркаше жива душа. В далечния край на селцето димеше изоставено огнище. Виждаха се и останките на няколко разрушени и изгорени колиби.

Руиз свъси вежди. Потокът край горния край на селцето също беше блокиран. На какво ли са искали да попречат обитателите? Къде са сега и кой е разрушил колибите?

Той даде знак да го последват, прокрадна се по дънера и скочи на брега, където беше селото. Заобиколи храсталаците и излезе на открито. Изведнъж долови остра, неприятна миризма, която го накара да спре. Не можеше да познае от какво е, но беше отвратителна. Отново закрачи предпазливо.

Когато стигна покрайнините на селцето, Руиз надникна в огнището. Онова, което видя там, едва не го накара да повърне. Беше източникът на ужасната миризма. В огнището не бяха горели дървета, а човешки тела. Все още се виждаха овъглените им останки.

Зад него селяците започнаха да се молят на глас. Доця му се да се присъедини към тях. Той приближи най-близката колиба и отмести покривалото на вратата с дулото на пистолета си. Посрещна го същата отвратителна смрад. Стените бяха опръскани с кръв, а на пода се въргаляше разкъсано тяло. Не можеше да определи причината за жестоките поражения по трупа, единственото разумно обяснение беше някакъв вид експлозия.

Руиз доближи следващата колиба, когато чу гласа на Харисън.

— Какво става?

— Не зная, сеньор. — Той се огледа. Харисън бе слязъл на брега и вървеше към тях. Сбърчи недоволно нос.

— Какво мирише така?

— От труповете — посочи Руиз. — Изгорени са.

Американецът се огледа.

— Какво ли е станало тук?

Руиз потрепери. Усещаше, че го завладява непреодолим страх. Вече не даваше пукната пара за легенди и загадки. Той пъкна глава в отвора на колибата.

Тук имаше цяло семейство. Всички бяха мъртви, покрити с корички засъхнала кръв. Този път Руиз си наложи да ги разгледа повнимателно. Кръвта бе шуртяла отвсякъде — от ноздрите, очите и ушите, от всички отвърстия. Там, където по кожата нямаше засъхнала кръв, се виждаха едри черни мехури и аленеещи язви. Той се извърна. Харисън гледаше през рамото му с втрещени очи. Руиз го сграбчи за ръката.

— Сеньор, да се махаме от тук! Веднага!

— Трябва да потърсим оцелелите — поклати глава Харисън.

— Те са мъртви — всичките!

— Трябва да проверим и останалите колиби.

Руиз се намръщи недоволено.

— Е, добре. Аз ще го направя. Вие се върнете на лодката. Но веднага щом свърша, потегляме назад.

Руиз изтича при най-близката колиба. Беше празна. В следващата имаше четири тела или по-точно останките от тях сред купчина разлагаща се плът. Едва в третата откри жена — лежеше на пода, и когато се надвеси вьтре, обърна лице към него. Очите ѝ бяха подути и зачервени, а от ъгълчетата им, вместо сълзи, се стичаха кървави капки. Кожата ѝ беше покрита с черни мехури.

— Моля ви! — простена тя. — Помогнете ми!

Руиз прекрачи прага, макар всяка фибра от тялото му да крещеше, че трябва да бяга. Той коленичи до жената. Лицето ѝ беше подпухнало, дишаше на пресекулки. Съдейки по вонята, тя се въргалаше в собствените си изпражнения.

Неочаквано тя се пресегна и го сграбчи за яката на ризата. С изумителна сила жената се надигна към него. Устата ѝ беше полуотворена, сякаш се готвеше да проговори, но вместо това отвьтре бликна черно-кървава маса и го удари в лицето и гърдите. Руиз изпищя и я блъсна с юмрук, но не можа да се освободи от ръката ѝ. Скочи и побягна към вратата, но жената продължаваше да виси на него.

Руиз опря дулото на пистолета в корема ѝ и натисна спусъка. Изстреля целия пълнител, тялото ѝ почти бе разкъсано на две, но ръката ѝ така и не го пусна. Руиз запокити безполезния пистолет, след това изхлузи окървавената риза и я хвърли на пода, заедно с вкопчената в яката мъртвешка ръка.

Побърза да изскочи навън и се втурна през глава към реката.

— Да се махаме! — извика той на останалите, докато бършеше вонящата маса от лицето си. — Да изчезваме от тук!

[1] В действителност норвежкият етнограф и археолог Тур Хайердал плава на сала „Кон-Тики“ (през 1947 г.) от Перу до Полинезия. По-късно (1969 г.) с тръстикова лодка „Ра“ изминава разстоянието от Египет до островите на Централна Америка. През

1977–78 г. предприема пътешествие с тръстикова лодка „Тигрис“ по маршрута: Ел Курна (Ирак) — устието на Инд — Жибути. — Б.ред. ↑

4.

Седнал върху масивен каменен блок, Яков бе нагласил фенерчето така, че да озарява стената срещу него и в момента заснемаше систематично всичко, което бе изобразено там. Когато приключи, изсумтя доволно, бръкна в джоба си и извади бележник и молив.

В бележника бяха изрисувани всички познати старорунически знаци — със съответния им превод, направен от специалистите към Четвърти отдел на руското МВР. Стъпка по стъпка Яков се зае да превежда символите от стената. Беше ужасно трудно, вероятно щеше да бъде невъзможно, ако той вече нямаше известна представа за какво се говори в надписа.

Ставаше въпрос за хроники на империята или по-точно за края на историята на един народ. Тиахуанако е бил основан през 1700 г. преди Христа. В това бяха единодушни всички специалисти. Но когато през тринадесети век от н.е. инките започнали да разширяват империята си и достигнали тези места, те открили пустеещи земи, лишени от човешко присъствие, а империята, простирала се в продължение на 2500 години от Андите и Тихия океан до изворите на Амазонка, била изчезнала безследно.

Какво се бе случило с този процъфтяващ някога народ? Въпрос, на който досега нито един учен не бе успял да даде отговор.

Но ето че благодарение на примитивния превод на надписа от стената, Яков вече разполагаше с отговора, макар да бе точно този, от който най-много се боеше. Имаше два символа, които бе виждал и на други места, така че ги познаваше твърде добре. А значението им беше:

ЧЕРНАТА СМЪРТ

Дъждът шибаше просторната палуба на самолетоносача и се стелеше като гъста завеса, която ограничаваше видимостта едва до тридесетина метра. Макар че не можеше да види дори носа на кораба, Лиза Дънкан продължаваше да напряга очи, опитвайки се да зърне очертанията на вулканичните върхове на Великденския остров. Зад килватерната струя на „Джордж Вашингтон“ се бяха подредили останалите кораби от Оперативна група 78.

В цялата си история флотата едва ли можеше да се похвали със събирането на оперативна група с по-голяма огнева мощ. Освен „Вашингтон“, който бе от клас „Нимиц“, бяха включени два ракетоносни крайцера, три разрушителя, две фрегати и два товарни кораба, под океанската повърхност плаваха две щурмови подводници от клас „Лос Анджелис“, а високо над облаците кръжаха разузнавателни самолети. Именно една от тези подводници щеше да се приближи до защитното поле на острова и да пусне сонда.

На борда на „Вашингтон“ бяха разположени основните военновъздушни сили — един ескадрон (12 самолета) Ф-14 „Томкет“, три ескадрона (36 самолета) Ф/А-18 „Хорнет“, четири ЕА-2Ц „Хоукай“ — самолети за наблюдение, десет товарни самолета С-3Б, хеликоптери „Сихоук“ и „Праулърс“. Но Дънкан знаеше, че за момента цялата тази армада е безсилна срещу невидимото поле.

— Кели? — прошепна тя, загледана в черното небе над нея, сякаш Рейнолдс можеше да я чуе. Събитията от последните няколко седмици я бяха разтърсили и тя почувства остра болка от загубата на приятелите, с които бе преживяла толкова много прекеждия.

Дълбоко в недрата на Рано Као Кели Рейнолдс бе в плен на стража-компютър. Всъщност, бе дошла тук по своя воля, в опит да спре Дънкан и Майк Търкот преди да осъществят плана си за разгром на флотилията на пришълците.

— Госпожице Дънкан?

Гласът я стресна. Знаеше, че не е добре дошла на мостика, беше цивилна сред свикналите на дисциплина и ред военни и присъствието ѝ може би ги дразнеше.

— Да?

Един млад лейтенант бе застанал на няколко крачки зад нея.

— Адмиралът иска да ви види в свързочната кабина.

Излязоха през една врата отзад. Свързочната бе почти толкова просторна, колкото и мостикът, но беше оборудвана с най-различни уреди за връзка, най-вече системи за пряка сателитна комуникация.

Адмирал Полдън, човекът, командвал последния безуспешен опит за щурм срещу острова, не изглеждаше в настроение и това бе напълно обяснимо. Дънкан знаеше от достоверни източници, че адмиралът е настоявал да получи разрешение за ядрена атака, но засега в КИСПП се въздържаха от подобни драстични мерки, особено след като стражът на Великденския остров не предприемаше никакви агресивни действия.

Дънкан кимна на адмирала, който в момента даваше заповеди на един от подчинените си. Веднага щом приключи, той й направи знак да се отдалечат към празната предна част на стаята.

— Стражът проговори — бяха първите му думи. — Агенцията за национална сигурност засече ново излъчване.

— До кого?

— До стража на Марс.

— И имаше ли отговор?

— Да — кимна отсечено адмиралът. — Имаше.

Дънкан обмисли информацията с помръкнало лице. По няколко различни причини все още се пазеше в тайна ядрената атака срещу марсианската база, извършена в последните минути от живота на сондата „Наблюдател“. Една от причините бе фактът, че заповедта за атаката бе дадена от представител на СТААР — организация, за която и досега не знаеха почти нищо. На всичко отгоре, споменатото атомно устройство бе поставено на борда на сондата две години по-рано, което означаваше, че организацията е била наясно с аирлианската заплаха далеч преди правителството на Съединените щати и е знаела за съществуването на базата, за която не са се досещали дори в НАСА.

Друга причина бе разрастващото се движение на прогресивистите, което разполагаше със свое лоби в правителството на САЩ и което смяташе, че разположеният под Рано Као страж има неocenима стойност за цялото човечество. Също от редовете на прогресивистите бе дошла идеята, че изпреварващата атака срещу аирлианския флот е нечовешки акт, за който не съществуват никакви разумни обяснения. Наложил се Майк Търкот, който бе очаквал да бъде посрещнат като герой за дръзката операция срещу пришълците, да

преглъща доста болезнени упреци за действията си. Интерпретациите на Нейбингър за чутото от компютъра в гробницата Циан Лин бяха посрещнати скептично, като се подчертаваше, че професорът така и не бе успял да се завърне невредим от китайската експедиция и научният свят разполагал единствено със свидетелствата на същия този Търкот. Потопяването на американската атомна подводница от „изтребителите фу“ се определяше като автоматична защитна реакция от страна на стража — както и стената, която сега се изправяше пред тях.

В другия край на общественото мнение бяха изолационистите, които настояваха ООН да предприеме необходимите мерки за защита срещу нова потенциална заплаха. Дънкан смяташе, че действията им наподобяват поставянето на коркова тапа в бутилка, от която шампанското вече е излетяло.

Китай бе изтеглил представителя си в ООН и бе на път да се затвори окончателно за обкръжаващия го свят. Фактът, че агенти на ООН и КИСПП бяха действали под прикритие дълбоко в територията на тази страна, само бе налял масло в огъня. От разузнаването пристигаха смущаващи съобщения за сражения и размирици в страната, за религиозни и етнически групи, използващи нестабилната политическа обстановка, за да постигнат отдавна мечтани цели. Докато разговаряше със съветниците във Вашингтон, Дънкан остана с впечатление, че до голяма степен причина за настоящите вълнения е пряката и косвена намеса на правителството в Тайван. Забравили доскорошната заплаха отвън, земните управници продължаваха да действат, движени единствено от егоистични цели и недалновидни подбуди.

След завръщането си от Китай Търкот ѝ бе разказал за разкритията в руския Четвърти отдел относно действията на СТААР и за това, че тази организация вероятно представлява една от двете враждуващи фракции на аирлианците. Още един проблем, който само повишаваше градус на напрежението. Имаше толкова много парченца от мозайката, които Дънкан не знаеше къде да постави. Сведението за новата връзка между компютрите на Великденския остров и Марс бе като капак на всичко.

— Не можем ли да дешифрираме аирлианския код? — попита тя.

— Едва ли. Същият е, който използват, когато искат да се свържат помежду си, без да ги разбираме. Този път за нас няма нищо в

двоичен код. Никакви съобщения за мир и любов. — Адмиралът чукна по екрана. — Разговарят помежду си с висока скорост и цялата информация е компресирана. Изглежда е доста по обем.

Дънкан виждаше, че адмиралът е обезпокоен. Нямаха ни най-малка представа за мащабите на аирлианските възможности. За да унищожат подводната база на „изтребителите фу“ в Тихия океан, се наложи да използват атомно оръжие. По същия начин бяха разрушили и флотилията на аирлианците край кораба-майка. Но в нито един от двата случая противникът не бе получил възможност да покаже истинската си сила и тъкмо това безпокоеше адмирала. Като истински войник, той бе от хората, които предпочитат първо да стрелят, а после да мислят.

— Аспасия сигурно е оставил някой, който да се грижи за ранчото — подсмихна се мрачно той.

— Или пък марсианският страж е оцелял и функционира самостоятелно — рече Дънкан. — Е, поне им унищожихме корабите.

— Ох-ох — въздъхна неуверено адмиралът. — Каквото и да е онова на Марс — то е оцеляло след почти директен ядрен удар.

— Какво е положението със „Спрингфилд“? — реши да смени темата Дънкан. — Няма ли да ви попречат климатичните условия?

— Не и на подводницата. — Адмиралът посочи едно от таблата. — Държим постоянна връзка с нея.

— Мислите ли, че планът ще успее?

Адмирал Полдън вдигна рамене.

— Скоро ще разберем. Не знаем още дали полето се простира и под вода. Във всеки случай, първо ще пратим сонда.

— Подводната база на „изтребителите фу“ едва ли има свой страж — произнесе замислено Дънкан.

Полдън не й обърна внимание.

— Сондата е единствената ни възможност да видим какво става на острова.

— Няма ли промяна в полето? — попита Дънкан.

— Вижте сама — адмиралът й подаде няколко сателитни снимки. Посочи й дузина червени точки в долния ляв ъгъл. — Това е моят флот.

Пръстът му се премести върху един черен кръг, в сравнение с който могъщата армада изглеждала като пасаж от дребни рибки.

— Ето го силовия щит. Нищо не може да проникне през него. От АНС опитаха с целия спектър от лъчения. Този проклет компютър крие нещо от нас и колкото по-дълго седим тук и чакаме, толкова по-неприятна ще бъде изненадата.

— Госпожо? — извика някой от входа на кабината.

— Да? — Дънкан се извърна.

— От Агенцията съобщиха, че са засекли нелегално проникване в ИНТЕРЛИНК от този район през САТКОМ. Проследили са пътя на сигнала и смятат, че първоизточникът се намира на Великденския остров. Вероятно е била използвана апаратурата, която оставихме в галерията.

— От колко време е в мрежата? — попита тя.

— Почти цял ден.

— И чак сега ми го казвате? Незабавно прекъснете връзката със спътника!

— Не... чакайте — спря я адмирал Полдън. — САТКОМ е единствената ни връзка с щаба.

— Адмирале, нима ще оставите стража да проникне в ИНТЕРЛИНК и оттам в Интернет? Какво, според вас, може да търси там?

— Нямам представа — отвърна сковано Полдън.

— Аз също нямам представа — рече Дънкан и пристъпи към офицера, който се издигаше с цяла глава над нея, — но искрено ви препоръчвам да прекъснете незабавно връзката, преди стражът да е открил онова, което търси ако вече не го е сторил. Освен — добави тя, — ако нямате никаква съществена причина да позволите на компютъра на пришълците да се рови в ИНТЕРЛИНК. Какво ще заповядате, адмирале?

Полдън я погледна навъсено и бавно кимна.

— Добре. Ще се свържа с АНС и ще им кажа да изключат спътниковата връзка.

Вече много дни непознатият не бе сменял позицията си, увит в топлия, арктически спален чувал и покрит с бяло маскировъчно платнище. За скривалище бе избрал тясна ниша в основата на обветрен

бор, чиито гъсти, покрити със сняг клони осигуряваха чудесно прикритие срещу въздушно наблюдение.

Беше валило снощи, макар че бе все още разгара на лятото и причината бе в географското положение. Намираше се в най-северната част на Нова земя, острова, който разделяше Баренцово от Карско море. Северната извивка на острова проникваше в самия Ледовит океан.

Най-близкият град бе Архангелск и до него по права линия имаше около осемстотин километра. Океанът, заобикалящ острова, бе покрит с лед през цялата година. Времето бе непредсказуемо, бурите бушуваха често и траеха по цяла седмица. В продължение на много години значителна част от острова бе използвана от съветското правителство като полигон за ядрени изпитания. Този факт почти изключваше възможността някой да стигне дотук по суша. Имаше само два възможни пътя — по въздух с вертолет или с ледоразбивач по вода.

Непознатият бе избрал за своя пост стръмния склон на невисока планина, откъдето се виждаше като на длан самолетната площадка и сгъстените край нея постройки. По-далеч, докъдето стигаше погледът, се виждаше само замръзналата повърхност на океана.

Той чу приближаването на другия доста преди да го види. Проправяше си път през гъстата гора, но се придвижваше бавно и мъчително заради дълбокия сняг. Непознатият не помръдна, дори когато другият спря пред него и се опря на щеките си, изпускайки грамадни облаци от пара.

— Аз съм Гергор — произнесе кратко той.

Новодошлият си пое дъх и кимна.

— Коридан — представи се той.

— Как мина пътуването?

— Трудничко беше.

Гергор кимна и посочи базата долу.

— Затова са я разположили тук, не като американците. Тяхната Зона 51 е в центъра на страната — всеки може да отскочи там за уикенда.

— Мда... дотук малцина биха „отскачили“ — призна Коридан.

— Почини си малко — подкани го Гергор.

Вместо да го послуша, Коридан извади завързан на шнур бинокъл и го постави пред очите си. След това огледа базата.

— Каква е числеността на персонала?

— Четиридесет души.

— Охрана?

— Половината от тях. Другите са учени. Тук е сърцевината на Четвърти отдел.

— Изглежда по-малка, отколкото предполагах — отбеляза Коридан.

— Защото останалата част е разположена под земята. Тези постройки са помещенията на охраната и обслужващия персонал. В онази сива бетонна сграда има асансьори за долните нива.

Коридан свали бинокъла, разкривайки очи, които бяха като тези на Гергор — с издължени, тъмночервени зеници, на фона на алените, изпълващи целите очи ириси. Косата му бе късо подстригана и снежнобяла. Кожата му бе съвсем бледа.

— А ние сме само двама — произнесе Коридан. Наведе се и си свали раницата.

— Не се безпокой. Разполагах с дълги години за подготовка. Двама сме достатъчно.

Няколко минути поседяха в мълчание, докато Коридан си поеме дъх.

— Време е. — Гергор отмести маскировъчното платнище и разчисти снега. Изправи се и заслиза надолу по склона. Коридан вдигна раницата и го последва.

— Какво смяташ да правиш? — попита той. — Да позвъниш на вратата?

— В известен смисъл. — Гергор извади малък черен прекъсвач от вътрешния джоб на анорака си. — Защо да не позвъним? — Той натисна първото копче на уреда.

Коридан се олюля от страшната експлозия, вдигнала във въздуха всички наземни сгради. Когато димът се разсея, оказа се, че само сивата бетонна сграда е оцеляла.

— Какво беше това?

— Нали ти казах, че разполагах с дълги години за подготовка — отвърна Гергор, без да забави крачка. — Звъннах им, да знаят, че

идваме. Не вярвам, че веднага ще ни отворят, и затова се погрижих сам да си отворя вратата.

Той натисна втория бутон на прекъсвача. Стоманената врата в отсамната стена на бетонната сграда изхвърча с трясък. Гергор махна на Коридан да го последва.

В дъното на коридора имаше втора стоманена врата — този път двойна. Над нея бе поставена наблюдателна камера и сигнална лампа, която мигаше в тревожно червено.

— Вратите са с дебелина петнадесет сантиметра — поясни Гергор, докато се приближаваха. — Шахтата е дълбока осемстотин метра. По цялата ѝ дължина са заложени взривни устройства, които се задействат при тревога и са в състояние да прекъснат връзката до подземната част на базата. — Той се усмихна, разкривайки два реда равни, бели зъби. — Естествено, аз обезвредих устройствата още преди много години. Предполагам, че сега някой натиска отчаяно копчето и се чуди, защо всичко не е хвъркнало във въздуха.

— Вероятно и долу има постове.

— Има... но скоро ще са мъртви — рече Гергор. Той приближи вентилационната шахта и дръпна металната вратичка. След това извади от джоба си стъклено топче, в което се поклащаше тъмнозеленикава течност, и го пусна вътре.

— Ще ни отнеме по-малко от минута.

След секунди в шахтата отекнаха болезнени писъци, толкова ужасяващи, че буквално смразяваха кръвта. Както беше обещал Гергор, само след минута се възцари тишина.

— Как ще се спуснем? — попита Коридан.

— С асансьора — обясни Гергор и натисна друго копче на прекъсвача. Вратите се плъзнаха встрани.

— Безопасно ли е?

Гергор пристъпи в кабината и Коридан го последва.

— Вече е безопасно — обясни Гергор, докато се носеха надолу.

Асансьорът спря, но Гергор не бързаше да отваря вратите. Изчака, следейки циферблата, докато се увери, че и последните остатъци от газ са се разсеяли. Едва тогава натисна копчето за отваряне.

— Това е Антарктида.

Търкот надникна над рамото на пилота през предното стъкло. Тъмни, покрити със сняг върхове и ледове, които стърчаха над облаците. По-насам бе замръзналият океан.

— Ще следваме бреговата линия, докато приближим базата „Скорпион“. Едва тогава ще свием навътре.

Разполагаха с точното местоположение на базата на СТААР, благодарение на няколко полета на автоматични разузнавателни самолети. Знаеха също така, че при атаката на „изтребителя фу“ е била разтопена част от ледената покривка над станцията. Невъзможно беше да се прецени от снимките дали самата база е пострадала. Флотата беше изпратила малка инженерна група на място, която потвърди, че входът към базата е бил разрушен. Веднага бяха започнали разчистването, но дебелината на ледения пласт надхвърляше три километра.

Докато продължаваха да следват южна посока, Търкот разгледа картата. Вдясно от тях се простираше Адмиралтейската планинска верига, която плавно извиваше на север, а бреговата линия я следваше. Но нататък вече беше море Рос.

Точно отпред, стърчаща над облаците, се виждаше самотна планина. Планина Еребус^[1] всъщност представляваше остров извън пределите на континента — остров Рос. Търкот знаеше, че на отсрещния ѝ склон е разположена най-голямата станция в Антарктида — Макмърдо. Но те продължиха навътре в континента и бързо се отдалечаваха от станцията.

Търкот погледна през рамо. В задната част на „Оспрея“ бяха насядали командосите от специалната група, която му бяха изпратили. Нямаха представа какво може да ги чака в „Скорпион“ и затова Търкот се бе постарал да бъдат добре екипирани. „Оспреят“ бе самолет с подвижни крила, който можеше да излита и каца като хеликоптер. На известно разстояние ги следваше още един „Оспрей“, на борда на който бе натоварен всъдеход и пътуваше отряд инженери от ВВС.

Склоновете на Еребус се приближаваха и носът на самолета бавно се издигна нагоре. Пилотът искаше да е сигурен, че между тях и планината има достатъчно безопасно разстояние.

— Инженерите са монтирали сигнален радиофар в района на „Скорпион“ — обясни пилотът, като посочи таблото. — Остават ни

още два часа полет. — Той завъртя щурвала и машината пое навътре към континента.

След като пресякоха планинската верига, пред тях се ширна безкрайна ледена равнина.

— Ей, капитане — повика го радистът. — Има съобщение за вас.

— Слушам — кимна Търкот.

— От Лиза Дънкан на борда на „Джордж Вашингтон“. Казва, че имало радиообмен между стража от Великденския остров и Марс.

— И в двете посоки ли? — попита Търкот.

— И в двете — потвърди радистът. — Освен това стражът от острова за известно време проникнал през ИНТЕРЛИНК в Интернет. Вече са прекъснали връзката.

— Чудесно — въздъхна Търкот.

Той се върна при командосите и се отпусна на една от седалките. Изпитваше невероятна умора. Откакто се бе прибрал на Земята, след разгрома на аирлианския флот, бе летял до Вашингтон за няколко поредни доклада и едва накрая намери два свободни дни, за да посети Дънкан във вилата. А ето че сега го чакаха нови изпитания.

Все пак бе оцелял. Даваше си сметка, че не всички бяха имали неговия късмет.

Спомни си за полковник Костанов от Четвърти отдел на руското МВР. Полковникът бе загинал на склона на Циан Лин, отблъсквайки превъзхождащи го по численост китайски военни части. Питър Нейбингър също бе мъртъв, след катастрофата на неговия хеликоптер някъде във вътрешността на Китай. Кели Рейнолдс бе останала в плен на стража от Великденския остров и от тогава от нея нямаше никаква вест. Фон Сеект доживяваше последните си дни в болницата на авиобазата Нелис. От първоначалната група, участвала в разкриването на тайната на мистериозната база, само той и Дънкан бяха останали да се борят.

И съдейки по съобщението на Лиза, борбата продължаваше.

Кинсейд захвърли недоволно снимките. Където и да бе паднал ТЛ-САТ-9-3, нямаше да го открие по този начин. Района, който бе заснел спътникът по негова заръка, представляваше гъста и непроходима джунгла. Дори термодетектори и инфрачервени

изображения едва ли щяха да помогнат за намирането на вече изстинал къс метал.

Трябваше да признае, че ТЛ-САТ-9-3 е погълнат безвъзвратно от джунглата.

Компютърът на Кинсейд изписука. Той нетърпеливо провери пощата, надявайки се да е поредното съобщение от Яков. Когато за първи път получи писмо с този подпис, той се свърза с Лиза Дънкан, за да узнае, че Яков работи в руския Четвърти отдел. Лиза му разказа за героичната смърт в Китай на друг член на тази група — полковник Костанов — който по този начин помогнал на Търкот и Нейбингър да се измъкнат от обкръжението. Тъкмо последната информация накара Кинсейд да се отнесе сериозно към писмото на руснака. Дънкан бе на същото мнение.

Но този път писмото не беше от Яков, а от ЦРУ. Пращаха му исканата допълнителна информация за спътника. Той плъзна поглед по редовете. ТЛ-САТ-9-3, изстрелян от Ариане, Европейския космически консорциум, по договор с частна фирма. Не бяха предоставени официални данни за спътника. Компанията, която го притежаваше, се наричаше „Земя без граници“ и се занимаваше с минно-геоложки проучвания, от което следваше, че спътникът би трябвало да е съоръжен със съответната изследователска апаратура.

Едно обаче оставаше неизяснено. Защо е трябвало да го свалят на Земята само след два дни полет? Той прегледа останалата част от доклада, съдържащ допълнителни сведения за „Земя без граници“. Имаше нещо, което привлече вниманието му. В списъка на филиалите на „Земя без граници“ се числеше и едно познато име — „Тера Лел“. Същата компания, която бе открила рубинената сфера в подземната кухня при Голямата цепнатина.

Около десетина секунди Яков остана заслушан в статичния пукот, който идеше от слушалката, след това натисна копчето за прекъсване. Знаеше, че е набрал верния номер — същия, който бе използвал през последните две десетилетия, но дори при третия опит се чуваше само шум. Никакъв сигнал.

А през споменатите две десетилетия отсреща винаги вдигаха при второто позвъняване. Яков знаеше, че съществува само една причина

да не му отговарят — там нямаше живи хора.

Яков бе работил достатъчно дълго в разузнаването и често обичаше да повтаря, че подобно на дивите животни, шпионите трябва да умеят светкавично да се нагаждат към промяната в обстановката. И макар умът му да отказваше да приеме онова, което бе станало, друга възможност просто нямаше. Той изключи телефона, прибра го в раницата и се зае да обмисля по-нататъшния си план.

[1] Висока е 3794 м. и е действащ вулкан. — Б.ред. ↑

5.

На „Спрингфилд“ бяха чули всички ужасяващи подробности от последните минути на тяхната посестрима — „Пасадена“ — потопена при атаката на „изтребителите фу“. Нямаше човек от екипажа, който да не жадуваше за мъст и ако не беше изричната заповед, със сигурност пълначите биха предпочели да поставят в тръбата истинско торпедо, вместо сондата, и да го изстрелят право в сърцето на Великденския остров.

Сондата „Морско око“ бе пригодена за дистанционно управление и наблюдение и се използваше при научни и спасителни експедиции. За носител бе използвано леко модифицирано торпедо МК-48. Бяха запазили задвижващия механизъм и кабелната система за управление, но на мястото на демонтираната бойна глава бяха поставени камери и датчици.

В момента „Спрингфилд“ бе на дълбочина шестдесет метра и обикаляше по края на силовия щит, затварящ в себе си Великденския остров.

— Имаме директна връзка със „Спрингфилд“ и чрез нея с „Морско око“ — докладва на Дънкан младият лейтенант, седнал при компютъра. — Всеки момент ще изстрелят сондата.

— На какво разстояние ще се приближат? — попита Дънкан.

— Дължината на управляващия кабел е осем километра. Ще изстрелят сондата на два километра от външния периметър на щита. Така ще разполагат с достатъчна дължина. „Спрингфилд“ ще остане наблизо, но ще поддържа минимален режим на работа на всички системи.

— Щитът няма ли да реагира на торпедото като на външна заплаха?

— Ще направим опит да прекараме торпедото с изключено охранване — намеси се адмирал Полдън. — Едва след като преодолее

силовото поле, ще включим управлението и ще се огледаме.

— Две минути до контакт с полето — обяви лейтенантът.

Дънкан се загледа в изображението на щита. След последната атака на адмирала стражът го бе направил непрозрачен. Преди това полето бе съвсем невидимо за невъоръженото човешко око. Според догадките на някои от учените към КИСПП, щитът представляваше мощно електромагнитно поле, подобно на онова, което използваха скакалците — малките атмосферни летателни съдове от Зона 51.

— Дадоха старт! — извика развълнувано лейтенантът.

Торпедото излетя от отвора на тръбата сред гейзер от сгъстен въздух. Около двеста метра то следва права линия, след което изви наляво и се приближи към щита.

На стотина метра от външния му периметър, електрическият мотор на торпедото угасна. Металното тяло продължи напред по инерция.

Лейтенантът погледна за кратко към електронния часовник.

— „Морско око“ проникна в полето!

На борда на „Спрингфилд“, капитан Форстър също току-що бе информиран за местонахождението на торпедото.

— Сонар^[1]? Засичате ли нещо?

— Нищо — отвърна операторът от хидроакустичната станция. — Сякаш са хлопнали вратата след торпедото.

— Значи полето блокира акустичните вълни — кимна замислено Форстър. — Оръжия? — добави той.

— Всички оръжейни постове заредени, сър.

— Разузнаване?

— Десет секунди до задействане на торпедото, сър.

— Голяма група цели! — обяви неочаквано операторът на сонара. — На около триста метра, приближават се към нас!

— Виждам ясно три обекта! — потвърдиха от радара.

Форстър се наведе към екрана. Картината му беше позната.

— Това са „изтребители фу“! — извика той.
— Двеста метра!
— Разузнаване? — попита Форстър.
— „Морско око“ включен. Още нямаме пълен контакт. Нужно ни е малко време.
— Сто и петдесет метра — докладваха от радара.
— Насочват се към нас по кабела — сети се Форстър. — Отрежете го! Бързо! Спрете енергозахранването! Навсякъде!

— Какво? „Изтребители фу“? — Дънкан бе изслушала размяната на информация между отделните звена на „Спрингфилд“ преди връзката да бъде прекъсната. — Мислех, че сме се справили с тях.

Малките светещи сфери, известни от времето на Втората световна война като „изтребители фу“, бяха в действителност очите и ушите на стража. Можеха да се движат с еднаква скорост както по въздуха, така и във водата.

Едно мускулче не спираше да трепти върху бузата на адмирал Полдън.

— Сигурен съм, че ударихме право в базата им. Нямаше и следа нещо да е оцеляло сред взрива.

— Тогава тези са дошли от друго място.

— Какво е положението със „Спрингфилд“? — попита адмиралът.

— Двигателите са спрени. Подводницата потъва бавно.

— „Изтребителите фу“?

— Държат позицията между „Спрингфилд“ и полето.

— Надушил ни е и изчаква да види какво ще предприемем. Знае, че ни бива да удряме здраво.

Дънкан си помисли, че последното заключение е твърде оптимистично.

— На каква дълбочина под „Спрингфилд“ е дъното?

— На четиристотин метра, сър.

Адмиралът въздъхна.

— Ще легнат на дъното и ще чакат.

— И докога?

— Докато някой от вашите дебелоглави политици не разбере, че трябва най-сетне да пръснем на хиляди парченца този гаден остров. И да унищожим „изтребителите фу“, както постъпихме с предишните.

„По-лесно е да се каже, отколкото да се направи“ — помисли си Дънкан, но запази коментара за себе си.

Товарният отсек на „Оспрея“ бе натъпкан с хора и екипировка. Когато се наклони напред, придържащите въжета се изпънаха като струни, за да не позволят на контейнерите да се преобърнат. Търкот се добра до пилотската кабина и подаде глава между седалките.

Не беше особено трудно да се види къде точно е била разположена базата „Скорпион“. На около половин километър източно от мястото, където им предстоеше да кацнат, ледената покривка бе разцепена и обгорена от нещо, което бе оставило изкоп с диаметър четиристотин метра.

Пилотите вече се готвеха за кацане. Търкот погледна към площадката. Представляваше тясна лента разчистен и подравнен сняг, встрани се виждаха постройките, където бяха настанени военните инженери.

— По-добре седнете и се закопчайте — предложи му пилотът.

Прелетяха над един снегорин със завързано на кабината червено знаменце. По-нататък някой вече размахваше зелени сигнални флагчета. Търкот се върна на мястото си и се пристегна с колана, макар да не вярваше, че подобна предпазна мярка би му помогнала да оцелее, ако самолетът се запремята по пистата.

През малкото кръгло прозорче се виждаше само бяла снежна равнина. Самолетът се снижи плавно и започна да намалява скорост. Когато кацна, Търкот забеляза, че снегоринът ги следва, влачейки отзад метална шейна.

Пилотите изключиха двигателите и внезапно се възцари оглушителна тишина. Бяха привикнали с постоянния рев на моторите през осемте часа след излитането от самолетоносача „Стеди“. С изключено отопление, температурата вътре започна бързо да спада. Търкот вдигна ципа на дебелото пухено яке, огледа дали багажът е прибран и чак тогава си сложи втория чифт ръкавици. Бяха ги снабдили със специални многопластови арктически дрехи с

маскировъчен цвят и полипропиленово бельо срещу телесната влага. Само обувките, макар обемисти и дебели, сякаш не бяха достатъчно топли. Всъщност, бяха същия модел, какъвто им бяха раздали по време на подготвителните арктически занятия в школата, преди близо двадесетина години. Търкот с недоволство си помисли, че бюрократите в Пентагона са готови да отпуснат милиарди за нов самолет, но не биха дали пукната пара, за да бъдат на топло краката на обикновения войник.

Задната рампа се отвори и през процепа нахлу вледеняващ вятър. Въздухът бе толкова студен, че кожата по лицето го заболя нетърпимо. Приведен напред срещу режещите студени пориви, Търкот скочи от рампата и се огледа. Снегоринът бе съвсем близо и той закрачи към него, като се стараеше да потисне треперенето си.

— Добре дошли в ада — посрещна го шофьорът засмяно. Търкот не отговори. Не можеше да откъсне поглед от грамадната цепнатина в леда, съвсем близо до пистата. Хората му вече товареха снаряжението в шейната.

Руиз си вдигна ципа, бръкна в джоба и хвърли няколко смачкани банкноти на пода. Ръката на проститутката се стрелна и те изчезнаха под разхвърляните ѝ дрехи. Дори не си бе направила труда да си свали полата по време на краткотрайната им страстна хватка, просто я бе запретила нагоре. По тези диви места проституцията бе твърде далеч от представите за този древен занаят, макар да се намираха във Вилхена — главен град на район в Западна Бразилия, с големината на щата Тексас. Бяха се върнали рано тази сутрин, след като цяла нощ си проправяха път през обраслите с растителност притоци на голямата река.

Руиз излезе от къщурката, сглобена от прогнили щайги и покрита с картон, и примижа към яркото слънце. Чувстваше се добре на открито, след дните, прекарани във вечния сумрак на гъстата джунгла.

— Ето те, къде си бил! — извика му един от селяците, които бе наел за последното пътешествие. — Американецът иска да те види. Чака те в канцеларията на губернатора.

Руиз се намръщи.

— За какво съм му притрябвал?

— Откъде да знам?

Руиз закрачи към къщата на губернатора, като се питаше какво ли още може да иска от него американецът. Полицаят, който дремеше на едно столче пред караулката, дори не му обърна внимание. Руиз влезе в прохладния коридор, пресече го и спря пред вратата на кабинета. Почука веднъж и без да чака покана, влезе.

Харисън седеше на креслото срещу бюрото на губернатора, който въпреки високото си звание, всъщност бе дребен, болнав на вид мъж на средна възраст, чиято основна задача бе да следи за събирането на данъците, да прибира своя дял и да праща останалото надолу по реката.

— Сеньор Авилон — Руиз сведе почитателно глава.

— Кажу ми! — извика Харисън.

Руиз погледна въпросително губернатора. Харисън скочи и го сграбчи за ръката.

— Кажу ми какво си видял!

— Но аз не... — поде Руиз.

— За селото! За мъртъвците! — Харисън му друсаше ръката.

— Господин Харисън ми разказа, че вчера сте открили някакво селце, където всички били мъртви — намеси се губернаторът.

— Така беше — призна Руиз.

— Мъртвите индианци ли бяха? — попита Авилон и Руиз знаеше накъде бие.

— Да, сеньор.

Авилон разпери ръце и се подпря на бюрото.

— Е, приятелю, много чудни неща се случват нагоре по реката. Ако ви разказа дори половината от историите, които чувам всяка седмица, направо няма да ми повярвате.

— Но това село... — отново заговори Харисън. Губернаторът го прекъсна.

— Всички са измрели, нали?

Харисън кимна.

— Значи нищо не мога да направя.

— Но нали нещо е причинило смъртта им?

— Разбира се, че трябва да има някаква причина — съгласи се Авилон. — По тези места хората мрат като мухи. А сега, моля да ме

извините. Чака ме и друга работа.

— Разкажи ми за „Мисията“! — не се предаваше Харисън.

Авилон внезапно забрави, че има работа. В погледа му блесна любопитство и той втренчи очи в Руиз.

— Какво за „Мисията“?

Руиз махна с ръка и си придаде глуповат изглед.

— Не зная за какво говори, губернаторе.

Авилон посочи вратата.

— Господин Харисън, ще ви помоля да си вървите. Нямаме повече работа тук.

— Трябва да затворите реката — настояваше Харисън. — Не бива да позволявате на заразата да се разпространява.

— И без това никой не би отишъл нагоре. Освен глупаци като вас — озъби се губернаторът.

— Трябва да поставите града под карантина!

— Съжалявам, имам си други грижи. Ако обичате...

Руиз тръгна към вратата, като изтласкваше пред себе си протестиращия американец.

— Защо нищо не иска да предприеме? — попита Харисън, когато се озоваха на улицата.

— Защото не ги смята за хора — обясни Руиз.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... те са индианци. Туземци. Хора като губернатора най-често гледат на тях като на животни. Хич не го е еня, че са измрели.

— Но те са човешки същества.

Руиз дръпна американеца и го погледна в очите.

— Нищо не може да се направи.

Той вдигна ръка и опря пръсти в слепоочието си. Усещаше рязка, пулсираща болка.

— Не, тук грешиш, приятелю — поклати глава Харисън. Обърна се и заслиза към реката.

— Гледайте, слушайте и разберете, че краят на света приближава. — Гласът бе дълбок, басов, изпълнен със сила. — Твърде много са греховете на човечеството! Идва смъртта! Народи ще се бият срещу народи! Страшна чума ще покоси мнозина и само онези, които са

запазили вярата, ще оцелеят! — За миг настъпи тишина И след това гласът добави: — Вярвате ли ми?

— Вярваме! — отвърнаха хорovo стотици гласове.

— Вярвате ли ми? — повтори мъжът, сякаш подлагаше на изпитание множеството пред подиума. Всички светлини бяха угасени, само един прожектор осветяваше екрана зад гърба на говорещия. Виждаше се голям жълт кръг с рисунка на земното кълбо в центъра. От Земята излизаха светещи линии, които се протягаха към сребристите звезди и накрая се сливаха с външния кръг. В последно време този символ придобиваше все по-голяма популярност — знакът на прогресивистите.

— Вярваме! — извикаха присъстващите, всички бяха облечени еднакво — с кафяви панталони и ризи.

— Нашият път е истинският. Нашият път е пътят на просвещението и бъдещето — продължи ораторът. Залата се намираше в самия център на Мелбърн, но вътрешността ѝ наподобяваше мистичната обстановка на църквите от американския Юг. — Но той не е пътят на всички! — В предната част на подиума бе изписано името на говорещия — Водач Паркър. Беше човек с достойна осанка, имаше къдрави бели коси и аристократично лице. — Това е пътят, по който ще бъдат поведени избраните. На мен се падна честта да ви водя по него. Ако ми вярвате и ми се подчините, аз ще ви спася от задаващия се мрак!

— Вярваме ви! — изкрещя единодушно аудиторията. — И ви се подчиняваме!

Паркър снижи глас и заговори с поверителен тон:

— Но вярата ви трябва да е непоклатима. Защото мракът ще погълне всички, които таят и капчица съмнение! Мракът ще погълне враговете на онези, които дойдоха от звездите, за да ни помогнат. Трябва да молим звездите да ни простят нашите грехове! Трябва да се пречистим от злото, преди да ни подадат ръка! Чувате ли ме?

— Чуваме!

— Невярващите ще бъдат изпепелени от лицето на Земята. Само ние, истинските последователи на вярата, ще бъдем възнаградени за своята твърдост. Ще ни отведат оттук и ще ни дадат друг, по-чист свят, където да заживеем в мир.

Лицето на Паркър застина в мъчителна гримаса и за миг погледът му се зарея нагоре. Той вдигна ръка към слепоочието си, където внезапно бе изригнала остра, пулсираща болка, след това на лицето му се изписа блаженство.

— Скоро ще преминем от думи към дела! Трябва да сте готови, инак мракът ще ви погълне! — добави усмихнато той.

На още много места по света, в подобни мрачни зали, проповедници произнасяха същите думи.

Нямаше и капчица съмнение, че следите са от катастрофа на американски хеликоптер. Китайският лейтенант виждаше ясно черния надпис „US“ върху задната част на опашката. Той се изплю срещу надписа. Срещу чужденците, дръзнали да нарушат суверенитета на неговата родина. Прекалено дълго великите сили се отнасяха с пренебрежение към Китай. Макар че родината му заслужаваше да бъде на върха.

Лейтенантът изрита едно метално парче, наведе се и надникна в онова, което бе останало от кабината. Огледа обстановката, пресегна се и дръпна бележника от вкочанените пръсти на мъртвеца. Без да обръща внимание на трупа, той прелисти първите страници. Забеляза рисунките и руническите знаци, но английските надписи не му говореха нищо. Това беше задача на хората от разузнаването. Единствената дума, която му се стори позната бе „Циан Лин“ — названието на гробницата, осквернена от чужденците!

Той извика на радиста. Младши сержантът дотича, понесъл на гърба си обемистата радиостанция.

Лейтенантът влезе в контакт с вертолета, който ги бе оставил в този район. Нареди му да се върне и да ги вземе, тъй като разполагали с важни сведения за щаба.

Руиз се почеса между краката. От известно време го сърбяха тестисите. Не му беше за първи път да си има проблеми с тази част от анатомията. Досещаше се и за източника на неприятностите си. Проститутката му беше лепнала нещо.

Той изпсува мъчително. Сърбежът се увеличаваше и нищо не му помагаше. Погледна си часовника. Трябваше да потърси някакъв лек.

Руиз тръгна към Вилхенската мисионерска болница. Доста помпозно название за няколкото колиби, построени от едната страна на католическата църква, където дори не разполагаха с истински лекар. В болницата работеха само монахини. Занимаваха се предимно с недохранени деца, но им се случваше да приемат и болни с тежки наранявания, ухапвания и каквото още можеше да поднесе джунглата.

През целия ден пред входа на болницата се виеха дълги опашки. Някои бяха вървяли много дни през джунглата, за да стигнат до тук. Руиз се нареди на опашката.

Младата сестра, която работеше в приемната, му зададе няколко въпроса. Лицето ѝ не трепна, докато Руиз ѝ описваше подробно симптомите на венерическото си заболяване.

Сестрата драсна нещо на една хартийка и го прати при друга маса, където по-възрастна монахиня подреждаше в метална кутия блестящи игли. Сестрата погледна в бележката, изплакна една спринцовка в тасче с топла вода, след това изтегли съответното количество лекарство от една ампула на рафта. С опитни движения заби иглата в задника на Руиз, после бързо я извади. Готово.

Докато той се отдалечаваше, сестрата потопи отново спринцовката в таса, изтегли буталото, за да я промие, след това погледна в бележката на следващия пациент — малко момче с инфектирана рана на ръката. Направи му инжекция със същата спринцовка и погледна с уморени очи върволицата от хора. Очертаваше се тежка сутрин.

Руиз се върна при лодката, завързана на брега на реката, и реши да подремне. Не се чувстваше никак добре и искрено се надяваше, че американецът няма никакви планове за днешния ден. Вероятно все още търсеше предавател, за да разкаже на света за трагедията с измрелите индианци. Руиз тихичко се засмя.

Забеляза, че един от пластмасовите контейнери на американеца е изчезнал, но това не му направи впечатление. Сви се под сянката на кабината, дръпна пончото над главата си и потъна в неспокоен сън.

[1] Хидролокатор. — Б.пр. ↑

6.

Търкот стоеше на ръба на шестметров кръг от хлътнал лед. Недалеч зад него ревяха двигателите на втория приземен „Оспрей“. Малко след това снегоринът докара нова партида екипировка и неколцина военни инженери.

Шефът на предишната група застана до Търкот и се огледа. Беше пристигнал тук още преди четири дни и кожата по лицето му бе изранена от студа и ледените късчета във вятъра.

Точно пред тях, в центъра на вдлъбнатината, ледът е бил разтопен, а след това замръзнал отново, оформяйки стъкленопрозрачна повърхност.

— Виждате ли какви ги е свършил проклетият „фу“? — заговори го инженерът.

— А какво е положението с базата?

— Два и половина километра леден пласт е достатъчно солидна защита. Не сме напълно сигурни, но смятаме, че базата е съхранена в добро състояние. — Той посочи вдлъбнатината. — Изглежда „фу“-то е използвало някакъв вид лъчево оръжие. Дълбочината на отвора е петдесетина метра, но пораженията от ударната вълна са доста големи.

— Готов ли сте да слизаме? — попита го Милър.

Вместо отговор Търкот прекрачи в клетката. Инженерът се присъедини към него и закачи една верига на мястото на вратата. Той даде знак с ръка и кранистът ги повдигна над отвора на шахтата.

Започнаха да се спускат надолу, а металното въже над тавана на кабината се развиваше все по-бързо. Изминаха петнадесет минути, преди да достигнат първата междинна платформа. Тук шахтата внезапно се разшири до кухня широка девет метра и висока дванадесет. Стените бяха от ослепително бял лед, който отразяваше многократно светлината на прожекторите. Търкот бе завладян от усещането, че е попаднал в някакъв приказен, вечно замръзнал свят.

Двама души бяха клекнали до един калорифер и си грееха ръцете.

— Здравсти, капитане — подвижна им единият.

Милър слезе от клетката и се насочи към втората шахта, в другия край на ледената кухня, където имаше идентична клетка. След още десет минути спускане достигнаха втора междинна платформа, където процесът беше повторен.

— Колко време ви остава, докато стигнете базата?

Инженерът тупна Търкот по рамото и го отведе при утъпкана пътека, маркирана с пилони и въжета. От тук се виждаше добре отвора в леда, пробит от групата. Беше малко встрани от вдлъбнатината, но продължаваше под остър ъгъл надолу и излизаше под горната ледена плоча. На входа бе монтиран подвижен метален хангар. Чуваше се равномерен шум от няколко работещи генератора. Инженерът му отвори вратата и Търкот пристъпи вътре. Тук шумът рязко се усили. Инженерът си свали качулката.

— Аз съм капитан Милър — представи се той.

— Майк Търкот.

Вътре бе малко по-топло. Милър посочи човека, който работеше на нещо като сондажна платформа.

— Хората ми работят от четири дни без прекъсване. Наложил се да построим още три междинни платформи.

Милър отведе Търкот при металните стълби за първата междинна платформа. Майк погледна надолу в широката пет метра отвесна шахта. По една от стените ѝ се спускаха няколко черни кабела.

— Само преди час достигнахме дълбочината на базата. Преприемнахме към хоризонтален изкоп и малко след това се озовахме в подземната кухня. Долу ни чакат.

На платформата бе поставена стоманена клетка.

— Металните сондажи, които извършихме тази сутрин, сочат, че сме се озовали в непосредствена близост до базата — обясняваше Милър, докато се спускаха. Той поклати учудено глава. — Мисля си, какви невероятни усилия са полагали онези момчета през петдесетте, когато са строили станцията. Трябвало е да прокопаят достатъчно широк отвор, за да могат да изтеглят скакалците на повърхността. Опитвахме се да открием първоначалната шахта, но всичко е било

разрушено от ударната вълна при атаката и последващото разместване на ледените пластове.

Търкот вече знаеше, че базата „Скорпион“ е неразривна част от историята на Зона 51, макар да се намираще на другия край на света. Когато хората от „Меджик-12“ открили кораба-майка в кухнята в Невада, там имало само два скакалеца. Но затова пък край самия кораб намерили плочици със старорунически надписи, където се описвало точното местонахождение на останалите. В началото учените от „Меджик-12“ не могли да разчетат надписите, но те били придружени с достатъчно подробни карти и схеми, които им помогнали да се ориентират. Периодът бил краят на Втората световна война и възможностите били доста ограничени. Все пак тогава вече било известно, че германците също правили опити да осъществят добре екипирана експедиция до Ледения континент. Известно е, че нацистите вярвали в мита за тайнствената земя Туле — вариант на легендата за Атлантида, според който обаче изчезналият континент се намирал на Северния или на Южния полюс. Така германците изпратили подводници и към двата полюса, но после войната взела лош обрат и експедициите били забравени.

През 1946-та, веднага щом били осигурени достатъчно средства и ресурси, правителството на САЩ дало ход на операция „Далечен скок“. Това била най-голямата експедиция, изпращана до Южния полюс. В хода на тази експедиция била проучена 60 процента от бреговата линия на Антарктида, били заснети и картографирани близо половин милион квадратни километра земя, където досега не бил стъпвал човешки крак и всичко това, за да се прикрие истинската цел на експедицията — а именно да се открие аирлианското скривалище.

Най-сетне, точно в средата на обширно и равно поле, изследователите се натъкнали на сигнали за масивни метални залежи под леда. Всичко това му бе разказал един от участниците в експедицията, фон Сеект, германец, бивш нацист, който после бе станал член на „Меджик-12“.

Докато разглеждаше гладките стени на шахтата, Търкот си припомни онова, което фон Сеект му бе описал за особеностите на Ледения континент. В Антарктида на места ледената покривка достига пет километра дебелина и е толкова тежка, че притиска лежащата

отдолу земя до равнище под това на морето. Ако ледът бъде премахнат, континентът ще се издигне с няколко километра!

След няколко неуспешни опита едва през 1955-та „Меджик-12“ събрал достатъчно опит, за да се заеме с извличането на скакалците от кухнята. Организирана била нова експедиция с кодовото название „Дълбоко замразяване“, под ръководството на адмирал Бърд. В хода на тази експедиция били построени пет станции по крайбрежието и още три във вътрешността. Първият самолет, който се приземил в зоната, където засекли наличие на метал, определил точното местонахождение под леда, но екипажът загинал при започналата внезапно буря.

Базата „Скорпион“ била деветата станция, изградена при операция „Дълбоко замразяване“, но съществуването ѝ било запазено в строга тайна. Самият фон Сеект я посетил през 1956 г., когато най-сетне проникнали в кухнята под леда.

Вътре открили останалите седем скакалеца. Наложило се шахтата да бъде разширена до дванадесет метра в диаметър, а също да бъдат изградени общо осем междинни платформи за повдигането на скакалците. Не по-малък проблем било и транспортирането на летателните съдове през територията на Щатите. Безброй инженерни предизвикателства в една епоха, когато техниката не разполагала с толкова могъщи средства.

Но фон Сеект му беше казал също така, че базата „Скорпион“ била затворена веднага след изтеглянето на скакалците. Никой, поне от страна на „Меджик-12“, не бе проявил интерес към съдбата ѝ след приключване на операцията. По-късно се разнесли слухове, че там се настанили представители на друга свръхсекретна организация — СТААР.

— Стигнахме четвърта платформа — обяви Милър, след като клетката опря върху ледената повърхност.

Търкот се огледа. Следващата шахта вече вървеше хоризонтално. На около четиридесет метра по-нататък в прокопания тунел, група работници ги очакваха край няколко землекопни машини. Мощни прожектори хвърляха ослепителни отблясъци от лъскавите стени. Милър го поведе в тунела. Междувременно клетката се издигна, за да вземе останалите барети и оръжието.

— Готови сме да продължим, когато кажете — кимна Милър.

— Ами, продължавайте — отвърна Търкот. Милър даде знак и шумът от бормашините премахна всякаква по-нататъшна възможност за разговор.

След около минута воят на металните бургии се снижи рязко. Един от мъжете, които надничаха към предната част, изтича при Милър.

— Пробихме стената! — извика той.

Милър нареди на хората си да приберат машините и да се отдръпнат назад. Търкот се огледа дали баретите са готови и бавно приближи отвора. Докато вървеше, свали дебелата външна ръкавица и опря облекения си в тънката вълнена ръкавица пръст на спусъка на автомата.

Отворът в леда бе широк метър и двадесет и висок деветдесет сантиметра. Зад него имаше само непрогледен мрак. Търкот извади една запалителна ракета от раницата, дръпна връвчицата и я метна вътре. Внезапно блесналата светлина очерта ярък ореол сред мрака.

Търкот прекрачи през отвора. Докъдето му стигаше погледът се виждаше само открито пространство, без никакви стени.

— Милър! — извика той през рамо.

— Какво?

— Можеш ли да ми осигуриш малко светлина?

— След минутка.

Останалите барети един по един се пъхнаха през отвора и заеха кръгова позиция около Търкот, Шумът от стъпките им отекваше някъде далеч.

Зад гърба на Майк внезапно блесна силна светлина от прожектор, която най-сетне прогони непрогледния мрак.

— Божичко! — възкликна един от войниците.

Лъчът светлина се протягаше на близо осемстотин метра, преди да опре в отсрещната стена. Подобно на детско градче, подредено върху ледения под, малка група постройки се гушеха в центъра на кухината, на около двеста метра пред тях.

Търкот даде знак на баретите да го последват и се отправи към най-близката сграда.

Лиза Дънкан се притисна рязко в седалката, когато катапултът дръпна корпуса на излитащия Е-2Ц „Хоукай“ надолу към палубната площадка. Носът на самолета се насочи към небето, машината подскочи, прелетя над ръба на площадката и изведнъж се издигна нагоре в дъжда.

Без да губи време за ориентация, пилотът наклони самолета и пое в южна посока. Дънкан погледна през рамо към отдалечаващия се „Джордж Вашингтон“, чиито надстройки вече се губеха в мъгливата пелена.

Тя се облегна уморено назад. Изпитваше леко угризение, задето не бе дочакала завръщането на Майк на „Вашингтон“, но и без това не я свърташе на едно място. Двата можеха да се срещнат на „Стенис“, който плаваше край бреговете на Нова Зеландия, и оттам да планират следващата си стъпка, преди тя да продължи към Русия. Фактът, че все още имаше функциониращи „изстребителни фу“ — макар те да се придържаха към околностите на Великденския остров — беше достатъчно обезпокоителен. Също колкото и новината за нахлуването на стража в ИНТЕРЛИНК и оттам в Интернет, без някой от АНС да го забележи. Дори й беше малко трудно да повярва, че се е случило.

— Можете ли да ме свържете с Агенцията за национална сигурност? — попита тя.

— Разбира се, госпожо — отвърна пилотът.

Докато чакаше връзката, тя почувства вибрации в левия си джоб. Извади сателитния телефон и го отвори.

— Дънкан.

— Доктор Дънкан, за мен е удоволствие да разговарям с вас.

Дънкан правеше безуспешни опити да свърже гласа с познато лице. Номерът на сателитния й телефон бе секретен и само няколко души го знаеха.

— Представете се.

— Името ми няма никакво значение, доктор Дънкан. Абсолютно никакво.

— В такъв случай, предполагам, че няма за какво да разговарям с вас.

— Ако толкова държите на това, можете да ме наричате Харисън.

— И какво мога да направя за вас, господин Харисън?

— Зная за изстрелването на совалката. Защо, според вас, КИСПП толкова бърза да си възвърне контрола над кораба-майка?

Това беше въпрос, който и Дънкан си задаваше.

— Там се крие опасност — подметна Харисън.

— Каква опасност?

— Същата, каквато и преди — рече Харисън. — Двигателят на кораба-майка не бива да се включва.

— Но нали рубинената сфера е разрушена?

— А смятате ли, че е била единствена?

Дънкан отново нямаше отговор.

— Защо, според вас, КИСПП толкова бърза да си възвърне контрола над кораба-майка? — повтори въпроса си Харисън.

— Не зная — предаде се Дънкан. — Хайде, вие ми кажете.

— Съществува план. Трябва да му се попречи.

— Чий план?

— На стража. На компютъра на Аспасия. Има още много неща, които не знаете. „Меджик-12“ не е открил в Джамилтепек стража-компютър, който бяха докарали в Дълси.

— Откъде знаете?

— Погледнете на юг, доктор Дънкан. На юг. Ако откриете къде е бил стражът, ще узнаете истината и тя ще ви каже много неща.

— И откъде се е взел стражът от Дълси?

— Нямам много време. Задава се голяма опасност — повтори Харисън. — Черната смърт се връща отново.

— За какво говорите? Кой сте вие?

— Ще ви пратя доказателство. Но трябва да вземете мерки, преди да е станало късно. Нарушавам клетва, като говоря с вас, но ние също подценихме онова, което предстоеше да се случи. Други се намесиха.

— Кои сте „вие“? За какво говорите? — повтори възбудено Дънкан, но връзката вече беше прекъсната.

— Трябва ли да убиваш? — попита Че Лу.

Ло Фа се изплю в храста, зад който се спотайваше.

— Стара приятелко, нима те уча как да се ровичкаш из твоите гробници? Не ми казвай как да си върша работата. Нали поиска от мен

и хората ми да открием това място? Ако искаш да знаеш какво има там — той посочи останките от американския хеликоптер — ще се наложи хората ми да премахнат част от постове.

— Няма да позволя повече убийства — инатеше се Че Лу, но в гласа ѝ я нямаше предишната увереност. Даваше си сметка, че Ло Фа е прав. Той знаеше по-добре от нея как да се справи със ситуацията.

Шумът от приближаващия се хеликоптер прекъсна беседата им. Ло Фа даде последни нареждания. Двама от хората му се изгубиха между дърветата. Единият носеше в раницата си гранатомет. Ло Фа поведе останалите в обратна посока, близо до мястото, където двамата часови охраняваха хеликоптера. Че Лу ги последва. Беше участвала във Великия поход на Мао, сигурно можеше да повърви още малко, преди да удари последният ѝ час.

Че Лу беше на седемдесет и осем години и всеки ден от живота ѝ бе оставил следа по лицето. Само очите ѝ бяха ярки и блестящи — съвсем като на онова момиче, което с плам и неуморна вяра бе следвало тогава председателя Мао. Същите като на вече зрялата жена, оглавяла Катедрата по археология към Пекинския университет. Но сега знаеше, че никога няма да се върне в Пекин. Дори тук, в далечните западни провинции, всички бяха чули за размириците край столицата и за студентските вълнения по улиците. Едва ли обаче този път всичко щеше да се размине, както през 1989 г. Не и когато изпитани бойци като Ло Фа хващаха оръжието.

Да, всеки преживяваше своята метаморфоза. Ло Фа — някогашният бандит, се бе превърнал в партизанин. А Че Лу, видната столична професорка, сега бе никому неизвестна изследователка — може би дори търсена от властите.

Мислите ѝ бяха прекъснати от приглушен гръм. От засадата в близките храсти сред ослепителен блясък излетя ракета, издигна се нагоре и удари приближаващия се вертолет. Последва взрив, кабината се преобърна, перките заораха в короните на дърветата и машината се стовари на земята.

Лейтенантът от китайската армия и неговият свързочник се втрениха в горящия хеликоптер, сетне като по команда се обърнаха и побягнаха в обратна посока. Точно към мястото, където ги очакваха хората на Ло Фа. И двамата бяха покосени от кратка автоматна стрелба. Всичко приключи за по-малко от тридесет секунди. Че Лу бе виждала

много насилие в живота си, но всеки път се изненадваше колко бързо настъпва смъртта. Често пъти при подобни случаи си бе задавала въпроса, защо жертвите — като тези двама войници — не бяха получили възможността да доживеят до дълбока старост като нея. Не знаеше дали става дума за сляпа случайност, или пък съществуваха някакви висши, предопределящи всичко сили. А може би и двете.

Колкото по-дълго живееше, толкова повече осъзнаваше размерите на собственото си невежество. Откриването на извънземните артефакти в подземията на гробницата Циан Лин миналата седмица само потвърждаваше този неоспорим факт. За кой ли път цялата история на човечеството трябваше да бъде пренаписана от начало.

Когато пристигна при разбития американски хеликоптер, Ло Фа вече я очакваше с бележник в ръка. Тя огледа един по един мъртъвците.

— Хубаво ще е да духнем по-скоро от тук — подметна Ло Фа, като видя, че професорката се е зачела в бележника.

Тя му посочи трупа на Нейбингър.

— Искам да погребете американеца. Той беше достоен човек. Благодарение на него узнахме тайната на Циан Лин. — Тя вдигна бележника пред очите на Ло Фа.

— Побъркана старица — промърмори недоволно старият ѝ приятел, но все пак нареди на хората си да изпълнят желанието ѝ.

Имаше една част от Кели Рейнолдс, която все още ѝ принадлежеше. Не беше голяма, но стигаше, за да съхрани собственото ѝ „аз“. И това бе достатъчно.

Защото благодарение на нея, докато стражът преследваше една след друга своите цели, тя премести мислите си в друга посока.

Телепатичната връзка с компютъра, както пръв бе открил Питър Нейбингър, беше като двупосочна магистрала. И докато стражът получаваше от нея всичко, което го интересуваше, Кели също можеше да надзърне тук и там, макар и със значителни усилия.

Тя видя върволица от мъже, които опъваха плетени въжета. Видя и жени, застанали между мъжете и обекта, който теглеха.

Върху подредените, гладко обелени трупи, се плъзгаше грамадна каменна статуя, издялана от ръцете на хората. Моаи.

Наричаха своя остров Рапа Нуи. Много по-късно моряците от западната цивилизация щяха да го кръстят Великденския остров. Деветдесеттонният камък, който теглеха, вече наподобяваше издължено лице, с големи, провиснали уши. Бяха го изтръгнали от склона на Рано Рараку, един от двата вулкана на острова.

Вторият вулкан, Рано Као, бе забранено място. Можеха да се качват само до селцето Оронго, за да поднасят почитта си на боговете. Също там всяка година се провеждаше празника на Човека-птица, когато младежи от целия остров се спускаха до брега на океана, скачаха в разпенените води и плуваха до малкия остров Мото Нуи. Първият, който се завърнеше с яйце от морска рибарка, биваше обявяван за човека-птица на следващата година.

Кели чуваше ясно напевните подвиквания на мъжете, които теглеха камъка. Крайната им цел беше на няколко километра по-нататък, на самата брегова линия, където щяха да поставят статуята на земята и да я обърнат с намръщено лице към морето.

Сега вече Кели разбираше смисъла на тези статуи. Знаеше защо хората от острова са полагали такива неимоверни усилия да ги издялат и да ги преместят до брега на океана.

Те бяха предупреждение. Към неканени гости.

Никога да не стъпват на острова.

— Някой е бил тук съвсем скоро. — Търкот вдигна замръзнала чашка с кафе от масата и я обърна наопаки. Отдолу беше щампована датата на производството — 1996 г. Тридесет години след като „Меджик-12“ бе затворил станцията. В помещението също така беше монтирана свръхмодерна комуникационна апаратура за сателитна връзка.

— Който и да е бил, вече си е отишъл — отбеляза капитан Милър. — Вероятно е знаел за атаката на „изтребителите фу“.

Търкот излезе от стаята и продължи нататък по коридора. Бутна една врата, прекрачи прага и замръзна, потресен от гледката.

В просторната стая имаше десетина изправени вертикално прозрачни цилиндри, пълни с кехлибарена течност. Сети се къде бе

виждал нещо подобно — на най-долния етаж на биолобораторията в Дълси. Той се приближи до един от цилиндрите. Вътре тъмнееше нещо. Приличаше на човешко тяло. Сноп разноцветни тръби влизаха отгоре, други излизаха от долния край на цилиндъра. Търкот свали ръкавицата си и докосна стъклото. Беше съвсем студено, течността вътре вероятно бе замръзнала.

— Какво е това, мътните го взели? — попита Милър.

— СТААР — отговори кратко Търкот.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че от тук са получавали свежи попълнения.

С помощта на очилата за нощно виждане Толанд продължаваше да следи десетинаметровия участък от пътеката, който бе разположен пред неговата позиция. Познаваше точното местонахождение на всеки един от неговите осемнадесет мъже, знаеше и с какво са въоръжени. Достатъчно бе да открият огън в полосата между скритите маркери, които бяха поставили през деня, и пътеката щеше да се превърне в истинска скотобойна за всеки, който се приближи към тях.

Толанд бе избрал това място, защото тук пътеката вървеше в права линия, следвайки ниската част на стръмния склон отсреща. Така всеки, който минеше по нея, щеше да се окаже затворен между огъня на оръжията и склона, миниран със „специалитетите“ на Фолкнър. Пътеката очертаваше единствения проход на стотици километри наоколо, свързващ вътрешността на Андите и Боливия със западната част на континента. Местността бе обрасла с шубраци и дръвчета, но по-нагоре теренът почти бе лишен от растителност, тук-там белязан от посивели снежни преспи.

Наемниците бяха пристигнали предния ден с обикновен пътнически полет до Ла Пас и се бяха събрали на летището. Толанд се бе погрижил за няколко камиона, с които да ги откара до подножието на Андите. От там ги поведе пеша по планинските пътеки.

Толанд чу, че някой се движи зад него. Предполагаше, че е Фолкнър, неговият сержант, и наистина миг по-късно Фолкнър го чукна лекичко по рамото.

— Ендрюз получи съобщение по сателита. В момента го записва.

Толанд изви глава и погледна през рамо към гъстата джунгла. Ендрюз се бе настанил до едно дърво и работеше със сателитния приемник, тяхната единствена връзка със света.

„Май няма време за това“ — рече си Толанд, дочул шум откъм далечния край на пътеката. Той насочи вниманието си към предстоящото. Чуваше се потракване на недобре прикрепена екипировка, дори откъслечни фрази от приглушени разговори в мрака.

Ето че се появи и водачът. Какъв глупак, дори използваше фенерче без червен филтър, за да си осветява пътя! Изглеждаше като голям прожектор в очулярите на прибора за нощно виждане. Толанд нагласи настройката и потърси опашката на колоната.

Групата се състоеше от тринадесет мъже и две жени. Бяха въоръжени повече с лопати, отколкото с оръжия. Носеха и двама ранени на набързо пригодени от прътове и одеяла носилки.

Толанд свали очилата и ги пусна да висят на шнуровете. След това нагласи до рамото си приклада на своя автомат „Стърлинг“ и опря пръст на спусъка. С другата ръка стисна ръчката на дистанционния детонатор.

Мъжът с прожектора бе точно срещу него, когато Толанд изтегли ръчката към себе си. Осколъчната мина озари нощното небе с блясъка си, разпръсквайки на височина около метър сред групата хиляди невидими метални късчета.

Още не бяха затихнали писъците на ранените и Толанд откри огън, последван от останалите. Настъпи суматоха, неколцина от оцелелите, следвайки инстинкта си вместо обучението, побягнаха към склона и започнаха да драпат отчаяно по стръмнината.

— Сега — произнесе спокойно Толанд.

Не беше необходимо. Фолкнър си знаеше работата. Той натисна копчето на малкия радиопрекъсвач и на склона отсреща разцъфнаха разноцветни пламъци. Една след друга изригнаха и останалите осколъчни мини, заровени от сапъора по стръмния склон.

— Хайде, да свършваме! — извика Толанд и се изправи.

Той си постави очилата и се огледа. Фолкнър зае позиция в другия край на района на засадата. Останалите наемници се разпръснаха и взеха да проверяват една по една жертвите. Изведнъж в мрака се разнесе изстрел — бяха открили оцелял сред труповете.

Толанд осветяваше лицата. Повечето бяха променени до неузнаваемост от куршумите и минните осколки.

Когато се добра до едно от телата, които бяха поставени на носилки, съзря женско лице, с широко отворени очи и увиснала долна челюст. Жертвата несъмнено е била хубава, с онази екзотична полуиндианска, полуиспанска красота, но сега бе опръскана с кръв и на една от бузите ѝ имаше голям черен мехур. Толанд се доближи до другата импровизирана носилка. Тялото вътре бе в още по-трагично състояние. Голяма рана в главата, ужасно много тъмна кръв и няколко черни мехура, които почти скриваха лицето. Толанд се пресегна и разкъса отпред ризата. Гърдите на мъртвеца също бяха покрити с черни мехури.

— Строй се всички! — извика Толанд. — Да видим какво имате!

Наемниците се подредиха на пътеката пред него и започнаха да хвърлят всичко, което бяха намерили. Съвсем скоро пред краката на Толанд се оформи купчина от завити в найлон пакети.

Толанд разряза един от пакетите с нож. От дупката се стече бял пращец. Кокаин.

— Мамка му — изруга ядно Толанд и погледна към Фолкнър. — Не е това.

Фолкнър повдигна рамене.

— Казаха ни да причакаме всички, които минават по пътеката, и да търсим метална кутия. Сега какво ще правим?

Толанд посочи на изток, към другия край на прохода.

— Ще продължим с плана.

Патрулът пое към бразилската граница.

Търкот се върна при „Оспрея“. Беше оставил капитан Милър да отговаря за базата „Скорпион“. Освен телата в прозрачните цилиндри, нямаше почти никакви други следи, свързани по един или друг начин със СТААР. Откриха стая с компютри, която изглежда бе предназначена за команден център, и Търкот нареди да демонтират твърдите дискове и да ги пратят за анализ в Зона 51.

От Милър също така се изискваше да извади поне едно тяло от цилиндрите. Задачата нямаше да е лесна, имайки предвид, че течността вътре бе замръзнала. Трябваше първо внимателно да я

размразят, а едва след това да отделят тялото. Междувременно Търкот нареди на пилота да излети и да поеме в северна посока.

Веднага щом „Оспреят“ се вдигна във въздуха, той се замисли за новите открития. Съмняваше се, че ще намерят каквато и да било интересна информация на дисковете, но човек никога не знае. Особено, ако персоналът на базата я бе напуснал набързо, под заплахата от предстоящото нападение на „изтребителите фу“.

Загадката на СТААР си оставаше неразрешена. Поне в близките няколко дни.

— Майор Куин, говори охраната — разнесе се глас от миниатюрната слушалка в ухото на Куин.

Бюрото на Куин бе разположено на площадка, от която се виждаше всичко, което ставаше в Куба. Когато откриха, че двете тела на агентите от СТААР не са човешки, той бе наредил да затворят за външни лица Зоната, въпреки яростните протести на медиите, които се надяваха на нови сензационни разкрития.

Куин се почувства щастлив, след като се отърва от журналистите. Така и не можа да привикне с шумотевницата, след годините секретна работа в „Меджик-12“. Засега Вашингтон и КИСПП бяха единодушни, че историята със СТААР трябва да се пази в тайна и Куин им бе благодарен за това.

— Говори Куин — представи се той в малкия микрофон. — Докладвайте!

— Засякохме нарушител.

— Местонахождение?

— Всъщност, сър, той току-що премина през главния вход.

— Предайте го на местните власти — нареди раздразнено Куин.

— Настоява да се срещне с Лари Кинсейд или Лиза Дънкан.

Куин прехапа устни.

— Как се казва?

— Сър, отказва да ни съобщи името си. Но не е американец. Твърди, че идвал от Русия. От някаква организация, наречена Четвърти отдел.

— Доведете го веднага.

7.

— Майк.

Лиза Дънкан го прегърна силно и се притисна към него.

Търкот я сграбчи и я повдигна, краката ѝ се отделиха от палубната площадка. Останаха така няколко секунди, след това Дънкан си спомни, че наоколо има и други хора, които ги гледат, и се дръпна назад.

— Ела. — Търкот посочи с ръка една врата в основата на главната надстройка. „Джон К. Стенис“ беше кораб близък на самолетоносача, който Дънкан бе напуснала. Морските съдове от клас „Нимиц“ бяха най-модерните и най-мощни кораби във флотата на САЩ, пренасящи на борда си над седемдесет бойни самолети, способни да изстрелват различни видове оръжия с ядрени глави.

На „Стенис“ площадката за кацане беше дълга триста и двадесет и широка осемдесет метра. Самолетът, с който бе пристигнала Дънкан, вече беше откачен от спирачното въже и в момента го теглеха на буксир към асансьорната платформа, за да го спуснат в хангара. В далечния край на палубата бяха подредени плътно един до друг множество Ф-14 „Томкет“ и Ф/А-18 „Хорнет“.

Търкот я поведе към кабината за свръзка, която му бе отделил лично капитанът. Беше пристигнал само преди половин час от своята антарктическа експедиция и веднага му съобщи, че Лиза Дънкан лети насам и че връзката с групата кораби край Великденския остров е прекъсната, след като от АНС наредили изключването на САТКОМ.

Докато Търкот наливаше на двамата кафе, Лиза си свали якето и постави куфарчето на масата.

— Нещо ново от Великденския остров? — попита Търкот.

— „Морско око“ преодоля щита. Но след това изгубихме връзка с него. Наложих се от „Спрингфилд“ да прережат командния кабел.

— Положението на „Спрингфилд“?

— Лежи на дъното, непосредствено до щита. Три „фу“-та кръжат около него.

— И откъде се взеха?

— Казват, че пристигнали от Великденския остров. Изглежда стражът е разполагал с личен резерв.

— Личен резерв — повтори Търкот. — Лоша работа. Колко време може да издържи подводницата?

— Месец и повече.

— Чудя се какво ли става с Кели? Уверен съм, че е била в контакт със стража.

Дънкан пое чашката с кафе и отпи глътка. Беше я обгърнала плътно с пръсти, за да се стопли.

— Ами ако вече не е жива?

— Не зная, не ми се вярва. Според мен, тя е полезна за стража.

Дънкан поклати глава, но реши да смени темата.

— Получих доклада ти за базата „Скорпион“.

— Пратих всички твърди дискове на Куин в Зона 51. Току-виж хората му открили в тях нещо интересно. Ще трябва да почакаме, докато размразят телата от цилиндрите.

Лиза Дънкан държеше сноп от факсове, които бе получила по време на полета.

— Това е само част от списъка на местата в ИНТЕРЛИНК и Интернет, където стражът се е отбивал, преди да му отрежат достъпа.

— Нещо по-забележително?

— Какво ли не? Секретни програми за проучване на нови оръжейни системи. Изследователска информация. Разработване на нови самолети. Цялата база данни на НАСА, посветена на космическата програма. Архивите на Министерството на отбраната.

— Разузнаване — промърмори Търкот.

— Точно така.

— Но с каква цел? Искал е просто да събере информация или е имал конкретен план?

— Вероятно и двете — рече Дънкан. — След това е наминал към Интернет.

— И?

— От АНС все още се опитват да проследят всички места, които е посещавал. Най-тревожното е, че е пращал електронна поща.

— На кого?

— Още не знаем със сигурност. Нищо чудно адресите вече да са унищожени.

— И какво е имало в тези съобщения?

— Били са шифровани. Засега в АНС не се справят с кода. — Дънкан разлисти напечатаните страници. — Има и още нещо.

— Какво?

— Проведох доста странен разговор. — Дънкан му разказа накратко за обаждането на Харисън.

— Поиска ли информация за него?

— Помолих Куин да провери. Засега нищо.

— Значи каза, че стражът не бил открит в Джамилтепек, така ли?

— Куин обеща да провери и по тази линия, но всички сведения са били държани в Дълси.

— Как върви подготовката на совалката?

— От НАСА съобщиха, че готвят два кораба. Единият ще излети от Кейп Кенеди, а вторият — от военновъздушната база Ванденберг. „Колумбия“ ще се скачи с шестия „нокът“, а „Индевър“ ще доближи кораба-майка. Разговарях с Лари Кинсейд и той каза, че КИСПП е наложил строги мерки срещу изтичането на каквато и да било информация. Според него целият замисъл е крайно рискован, но досега не е чул нито една разумна причина да се избързва с подготовката.

— А какво смяташ за възможността да съществува втора рубинена сфера, както твърди този Харисън? Например, хора на КИСПП да са я открили, но да го пазят в тайна?

— Съмнявам се — поклати глава Дънкан. — Но не е изключено.

— Всъщност, защо изведнъж корабът-майка стана толкова важен? Какъв е този план, за който е споменал Харисън?

— Нямам представа — отвърна Дънкан. — Има още една новина от Зона 51.

— Каква?

— Още не зная. Току-що получих съобщението. Лари Кинсейд и майор Куин щели да пристигнат тук със скакалец. Очакват ги всеки момент.

— Но защо трябва да идват? — попита Търкот. — Не е ли по-лесно да разговаряме по видеофона?

— И това не зная. Куин говореше някак странно. По-добре да видим какво ще ни кажат.

— Хубаво. Да се поразходим, докато дойдат.

Излязоха на палубата и се приближиха до носа. От време на време вятърът вдигаше морски пръски и ги пращаше в лицата им. Беше се стъмнило, но самолетоносачът бе заобиколен от фосфоресциращото сияние на морските водорасли. Търкот почти долавяше стаената долу сила на двата мотора, които с лекота придвижваха маса от 100 000 тона със скорост от 65 километра в час.

— Разговарях с представители на КИСПП и с неколцина от съветниците в Белия дом, докато летях насам — заговори Дънкан. — Искан да съм наясно накъде вървят нещата. И да разбера нещо повече за изстрелването на совалките и за рубинената сфера.

— И какво? — подкани я Търкот. Вече имаше представа какво може да последва.

— Първите бяха като каменна стена. Все пак опипах почвата. Мисля, че все още не могат да се съвземат от унищожаването на аирлианския флот.

— Затова ли подготвят изстрелването на совалките?

Дънкан кимна.

— Не са се отказали. Нещо странно се готви там.

— Знаеш ли, няма да е зле, ако гледаме на КИСПП, както гледахме на „Меджик-12“.

— Но нали ни подкрепиха за атаката срещу аирлианците? — възпротиви се Лиза.

— Да, но постфактум. Сега обаче пеят друга песен.

— Май ще се съглася с теб.

— А какви са настроенятията в правителството?

— Разединени.

— Хубава работа.

— Такава е политиката, Майк. Прогресивистите набират сили с всеки изминат ден. Но изолационистите също не се предават.

— Значи сме сами? — попита Търкот.

— Е, все още мога да намеря помощ, ако ни потрябва. Искан също да ти кажа, че ще ми е нужна твоята подкрепа за онова, което ни предстои.

— Друг не ти остана — засмя се тъжно Търкот. Той се загледа в тъмната океанска повърхност и изведнъж посочи с ръка. — Я виж там!

Дънкан се озърна. Нещо белезникаво се местеше на фона на фосфоресциращото сияние.

— Делфини — обясни Търкот. — Играят си.

Но вниманието на Дънкан бе привлечено от друго. Търкот проследи погледа ѝ към хоризонта. Сребърен диск се приближаваше с шеметна скорост, летейки съвсем ниско над океана.

— Време е да вървим — рече тя.

— Ти върви, Лиза, аз ще остана. Искам да обмисля нещата.

— Майк...

Той опря пръст на устните си.

— Дай ми няколко минути да помисля. После ще дойда при теб, за да чуя какво става. Съгласна ли си?

— Добре.

Търкот остана при парапета, усещайки по лицето си хладния морски вятър. Неусетно се върна към детството и скалистите хълмове на Мейн. В онези години доста рядко се случваше семейството му да намери няколко свободни дни за излет в планината. Тогава мечтаеше да види океана, привличаше го безбрежната шир.

Той се отърси от спомените си и се върна на „Стенис“. Пое обратно, слезе по коридора и се озова в стаята, където вече го очакваха Дънкан, майор Куин и Лари Кинсейд. Имаше и четвърти човек — непознат мъж с впечатляваща външност. Беше висок почти два метра и широкоплещест колкото вратата, през която бе влязъл Търкот. Гъста черна брада с редки сиви кичури, скриваше долната част на обветреното му, червендалесто лице. Мъжът имаше изморен вид, очите му бяха зачервени, с големи торбички отдолу.

— Господин Яков — произнесе Дънкан, — това е капитан Майк Търкот.

— Само Яков, без излишни формалности — произнесе мъжът с дълбок, басов глас и силен акцент. Ръката на Търкот буквално се изгуби в масивната му десница. — Да имате нещо за пиене?

Дънкан посегна към каната с вода на масичката.

— От това ръждясват червата — спря я Яков.

— Съжалявам — намеси се Търкот. — Във флотата е забранено.

— Аах! — въздъхна Яков. — Що за флота е това, без алкохол?

— Яков е от Четвърти отдел — обясни Дънкан, докато заемаха местата си. Търкот знаеше, че Четвърти отдел се е занимавал в Русия с разследване на НЛО.

— Не ни ли подслушват? — прекъсна я Яков.

— Не, всичко е наред — успокои го Дънкан.

— Нямах предвид тази стая. Говоря за хората. Може да ви се сторя малко параноичен, но ще ме разберете, като ви кажа, че Четвърти отдел беше унищожен.

— Защо смятате, че е бил унищожен? — попита Търкот.

— Не мога да се свържа с никого. Обадох се в Москва. От базата са пропуснали вече два радиодоклада. Свързах се с КГБ и тогава моят сателитен телефон подаде предупреждение, че се опитват да ме засекат. Незабавно прекъснах връзката. От тогава се озъртам.

— Може да са пропуснали радиодокладите, но какво ви кара да смятате, че отделът е унищожен? — попита Търкот.

— След като Яков ми разказа всичко това — намеси се майор Куин, — накарах да ми пратят сателитни снимки на района. Вярно е — базата е била унищожена.

— И кой го е направил?

— Добър въпрос — кимна Яков. — Само дете не зная отговора.

— Съмнявам се — произнесе Търкот и си спечели навъсен поглед от руснака.

— Защо отидохте в Зона 51? — попита Дънкан.

— Ние от Четвърти отдел не вярвахме на никого — особено на онези от КГБ. След като се случи това с отдела, списъкът на хората, на които можех да се доверя, намаля драстично. Доктор Дънкан, с вас вече сме разговаряли. А вие, капитан Търкот... научих, че сте познавали полковник Костанов?

— Да.

Яков впи черните си очи в лицето на Търкот.

— Казаха ми, че загинал като герой в Китай.

— Полковник Костанов беше изключително храбър мъж.

— Уверен съм, че имате причини да го казвате. Вие сте човекът, който се разправи с аирлианския флот. Това беше смела постъпка. И освен това сте от — как беше на английски — зелените кепета?

— Зелените барети — поправи го Търкот, макар да бе сигурен, че Яков знае точната дума.

— Да, точно така. Гледал съм филма с Джон Уейн. Много впечатляващо. Освен когато скочи от самолета без парашут. Холивудски номера. И откога полковниците участват в престрелки? Всички полковници, които аз познавам, си седят в топлите кабинети. Далече в тила.

— Полковник Костанов не беше от тях.

— Не, не беше — съгласи се Яков. — Той беше мой приятел — добави мрачно руснакът. — Благодаря ви, приятелю, за добрите думи.

— Да се върнем към Четвърти отдел — намеси се Дънкан. — Та какво е станало с вашата база?

— Ах, „Чьорт станция“ — въздъхна Яков. — Така наричахме нашата Зона 51. Дяволската станция. Отдавна съм забравил официалното ѝ название — беше нещо тъпо, измислено от бюрократи. Затова пък Дяволската станция си е име, което си го бива, нали? Далеч по-добро, от Зона 51.

— Може би — отвърна уклончиво Дънкан.

— Може би? — Яков се разсмя. — Разбира се, че е по-добро. И най-вече — по-подходящо. Мислите си, че вашата Зона е скрита в пустинята! Да бяхте видели нашата станция! Намираше се на задника на света. Нищо заслужаващо внимание на стотици километри наоколо — освен целите в полигона за ракетни изпитания. Едва ли бихте искали да се навъртате в подобен район. Но сега там всичко е разрушено — приключи той.

— Мисля, че знаете кой го е извършил — отбеляза Търкот.

Яков сви рамене.

— Това ме връща на първия ми въпрос. Дали мога да ви се доверя?

— Друго, освен честна дума, не можем да предложим — подсмихна се Търкот.

— Вашата и на доктор Дънкан ми е достатъчна. Познавам ви по делата. Но въпреки това ви предупреждавам, че не бива да се доверявате никому.

— Включително и на вас — каза Търкот.

— О, да, разбира се. Злото дебне отвсякъде. Аз съм параноик. Такива сме ние, руснаците. Но това съвсем не значи, че *те* не са готови да ни прережат гърлата.

— Ако не си вярваме един на друг — произнесе Дънкан, — тогава по-добре да приключим този разговор още сега.

За няколко секунди се възцари напрегната тишина. Яков пръв я наруши.

— Мисля, че Дяволската станция бе разрушена заради електронното писмо, което пратих на господин Кинсейд. Подозирах, че врагът от доста време е проникнал в Четвърти отдел и предупредих за това моя пряк началник. Той не ми повярва или е бил един от тях. Затова накрая се реших да потърся помощ отвън. Въпросът не опира само до моята или вашата страна. Събитията доказаха, че съм бил прав.

— Чакайте малко — вдигна ръка Търкот. — Защо не започнем от началото. — Той се обърна към Кинсейд. — Какво имаше в писмото на Яков?

Кинсейд заговори за първи път.

— Съвет да наблюдавам изображението от нашата ОСС за определен период от време.

— ОСС? — вдигна вежди Търкот.

Кинсейд набързо им обясни организацията на работата в Отбранителната сателитна система и им разказа за видяното в онази нощ.

— Яков — обърна се Дънкан към руснака. — Защо поискахте от Кинсейд да се свърже с ОСС?

Яков разпери ръце.

— Заради онова, което е видял там.

— Спътник, който паднал в Южна Америка — кимна Дънкан. — С какво е толкова важен?

— Ако не греша, спътник на компанията „Земя без граници“.

— Да, така е — намеси се майор Куин. — А „Земя без граници“ е компания, притежаваща „Тера Лел“.

— Рубинената сфера! — плесна се по челото Търкот.

Кинсейд кимна.

— Така и не разбрахме по какъв начин от „Тера Лел“ бяха открили сферата.

— Вярно — призна Търкот. — Никой от КИСПП не прояви интерес. Сякаш нямаше значение.

По устните на Кинсейд заигра усмивка.

— Не съвсем. Двамата с майор Куин се поровихме малко. Не зная дали е известно на нашия руски приятел, но това не е първият спътник, изстрелян от „Земя без граници“. Имало е още два преди това. Освен това, на Коро се подготвят нови четири старта — на спътници на същата компания.

— С какво предназначение? — попита Дънкан.

— Още не знаем — рече Кинсейд. — В началото подозирахме, че ще опитат скачване с кораба-майка, но нито един от спътниците не е правил опит да се доближи до там.

— Какво представлява „Земя без граници“ — попита Търкот. — И откъде са узнали за рубинената сфера?

— Добри въпроси — рече Куин. — Но има един още по-интересен. Каква е връзката на „Земя без граници“ с биолобораториите в Дълси.

— Какво? — подскочи Търкот.

— Друг филиал на „Земя без граници“ е работел по договор с Министерството на отбраната при изграждането на изследователската база и след това се е занимавал с обслужване и снабдяване на лабораториите — обясни Куин. — Никой не знаеше за този договор, защото е секретен.

— Но... какво става, по дяволите? — поклати замаяно глава Търкот.

— Може би това ще ни разясни нашият руски приятел — предположи Дънкан.

Четири чифта очи се извърнаха към едрия мъж, изправен в средата на стаята.

Яков протегна ръка и вдигна пълната кана с вода. Наля си една чаша и я изпи до дъно. Лицето му се изкриви в мъчителна гримаса.

— Ние знаехме, че „Земя без граници“ е свързана с „Тера Лел“ — компанията, която държеше рубинената сфера в Голямата цепнатина. Полковник Костанов сигурно ви е казал, че дълго време държахме това място в Етиопия под наблюдение. Четвърти отдел дори изпрати специална група, за да проникне вътре, но тя беше разбита. Бяхме информирани и за спътниците, които компанията подготвяше за изстрелване на остров Коро. По този повод се обърнах с молба към нашата система за сателитно проследяване да ги държи под око, но малко след това открих, че съм следен. Бяха разпитвали кой съм и защо

толкова се интересувам от сателитното проследяване. Това ме накара да предупредя началника си и доведе до всички последващи събития. Електронното писмо и прочее.

— Ариане забъркана ли е в това? — попита Търкот.

— Да е „забъркана“? — повтори Яков. — О, не мисля. Тук играят големи пари. Имате ли представа колко е платила „Земя без граници“ за тези четири спътника? Над деветстотин милиона долара. Очите на хората лесно се затварят с подобни суми. Не, нямам никакви доказателства, че Европейският космически консорциум играе заедно със „Земя без граници“. Те са навсякъде.

— Кой *те*? — попита Търкот.

Яков не му отвърна и се обърна към Кинсейд.

— След като сте разполагали с достатъчно време, за да се поровите насам-натам, може би сте открили нещо интересно?

— Открих. Първо, поисках да направят щателно сателитно проучване на района, в който бе паднал споменатият спътник. В началото не намерихме нищо заслужаващо внимание. Но после... всъщност, погледнете това — той им посочи цветните изображения на масата.

— Какво представляват?

— Това са термални изображения на района, където е паднал спътникът на „Земя без граници“.

— И? — попита Търкот, докато разглеждаше сините и зелените ивици.

— Долният десен квадрант — поясни Кинсейд. — Следващата снимка е уголемено изображение на този участък.

Две от зоните на снимката бяха очертани с жълти кръгове. Едната беше изпълнена със сини точки, а в другата те бяха червени.

— Това са две села — продължаваше с обясненията Кинсейд. — Сините точки са трупове. Наскоро измрели, но вече студени.

— Божичко! — възкликна Дънкан. — Трябва да са стотина!

— Не разбирам — сбърчи чело Търкот. — Свързани ли са по някакъв начин с падналия спътник?

— Така ми се струва — кимна Кинсейд.

— И как по-точно?

— Виж, това не зная. Не ми прилича на съвпадение. Още по-странна е картината с второто селце, където са червените точки. Те пък

показват телесна температура над 39 градуса.

— Какво, да не би всички в селото да са с треска? — учуди се Търкот.

— Нещо от този род — потвърди Кинсейд. — Ако не бях получил предупреждението от Яков, никой нямаше да обърне внимание на това, което става там.

— Но ние не знаем какво става — вдигна рамене Търкот.

— Още не — съгласи се Кинсейд.

— Според вас, какво виждаме тук? — обърна се Дънкан към Яков.

— Ами, края на света — засмя се мрачно руснакът. — За да бъда по-точен — смъртта на всички човешки същества на планетата, които не са марионетки на аирлианците.

Търкот се озърна. Дънкан го гледаше въпросително, сякаш го питаше дали да повярват на Яков.

— Някой от вас да е чувал нещо за „Мисията“? — попита ги руснакът.

Не последва отговор и той продължи.

— А да сте чували за Водачите?

Отново мълчание.

— Хора като тези от вашия „Меджик-12“ — ето кого наричаме Водачите.

— Какво искате да кажете? — попита Търкот.

Яков вдигна пръст и се чукна по слепоочието.

— Умовете им са повредени от стража-компютър. Вече знаете за СТААР. Бил е основан от вашето правителство по същото време, когато се е появил на бял свят и „Меджик-12“, но със задача да ни подготви за истинската среща с пришълците. Но СТААР бе само прикритие за друга организация, която вече е съществувала. Водачите бяха спасиевата версия на СТААР. Не идентична, но и те също работеха за пришълците. Мога да ви разкрия само малкото, което зная, и това, което предполагам — а то е още по-малко. „Мисията“ не е място, а организация. Тя се мести. Тя е щабът на Водачите. Не зная нито какво точно цели, нито къде се намира в момента. Предполагахме, че е някъде в Южна Америка. Сега вече съм почти сигурен, че е в района, в който падна спътникът. Според мен

„Мисията“ е съществувала от много време. Тя е първоизточникът на онова, което е излязло от спътника и е убило всички тези хора.

— И какво ги е убило? — попита Търкот.

— Черната смърт.

8.

Водачът Паркър седеше сам в мрака, загледан в екрана на своя лаптоп. По челото му се търкулна капчица пот, увисна за миг и тупна на пода.

На вратата на стаята се почука. Той се завъртя рязко със стола и потрепна от острата болка. Затвори очи, въздъхна и произнесе ясно:

— Влизай.

Млада жена пристъпи внимателно в сумрачната стая, озарена от чифт свещи и бледото сияние на екрана.

— Водачо Паркър?

— Да, мое дете — гласът на Паркър бе нисък и успокояващ.

— Аз... — жената пристъпи напред.

— По-смело — подкани я Паркър. — Говори спокойно.

— Аз искам да вярвам.

— Зная, че искаш.

— Аирлианците... — поде тя, но замлъкна.

— Продължавай. Не се стеснявай.

— Аирлианците не са хора. Откъде да знаем дали...

Паркър се засмя с разбиране.

— Ако бяха хора, нямаше да има смисъл да се вярва. Но аирлианците са повече от хора. Ако искаме да станем като тях, трябва да ги следваме. Първо, да ги посрещнем на Земята — въпреки забраната на КИСПП. Все още не разполагаме с техните кораби, за да полетим към звездите. Но те могат да ни помогнат да преодолеем злото, което сами сме сторили на нашата родна планета. Това е пътят, който трябва да следваме. Единственият път, който може да ни изведе от задънената улица. За да поемем по него, се иска да сме готови да служим.

Младата жена кимна, но погледът ѝ все още избягваше неговия.

— Разбрах. Но нали се говори за смърт и разрушения... за гибелта на всички невярващи...

— Чувала ли си легендата за Големия потоп?

Младата жена кимна.

Паркър се пресегна и пое ръката ѝ.

— Сега идва друг такъв Потоп. Не от вода, но също толкова смъртоносен. И само избраните ще могат да го надживеят. Ако вярваш, ще бъдеш спасена. Ако ли не... — Той не довърши изречението и когато пусна ръката ѝ, гласът му придоби стоманени нотки. — Знаеш ли какво е това свободна воля? Сега вече всички на планетата са чували за Аспасия. Не могат да се престорят на невежи. Нашата задача е да им обясним, че имат избор. Само че изборът е техен, а не наш. — Паркър се надигна и закрочи из стаята. — Веднъж направиш ли този избор, ти ставаш отговорна за последиците. Ако изборът е грешен, цялата тежест на грешката ще се стовари върху теб!

Яков се облегна назад във фотьойла и едва сега останалите забелязаха колко е изморен. Сякаш произнасяйки последните думи, които по-скоро наподобяваха смъртна присъда, той бе изгубил и сетните си резерви от вътрешна енергия.

— Не зная откъде да започна. Вече ви разказах за Водачите. Хора, които са под прекия контрол на стража и работят на страната на пришълците. Не са много на брой, тъй като достъпът до всеки от стражите е ограничен. Освен това съществува и СТААР. Клонирани човеци.

— Не само клонирани — поправи го майор Куин.

Яков повдигна учудено вежди.

— Кажете, майоре — намеси се Дънкан. Искаше да даде възможност на Яков да си почине. Беше разтревожена от съобщението за Черната смърт — първо от Харисън, а сега и от Яков.

Куин приглади с ръка оредялата си коса. Светлините на стаята се отразяваха в стъклата на очилата му.

— Както знаете, направихме аутопсия на двете жени от СТААР.

— И? — подкани го Дънкан.

— Те не са хора. Не и в точния смисъл на тази дума.

— Какво значи, „хора не в точния смисъл“? — попита Търкот.

Тъкмо си бе спомнил за разказа на Костанов. Някъде в началото на деветдесетте в Четвърти отдел също заловили агент на СТААР и руските учени открили, че е клонинг. Но дори клонингът представлява

човек. Ето защо Търкот бе сметнал, че телата в прозрачните цилиндри на базата „Скорпион“ също са били клонирани.

— Все още не сме сто процента сигурни — продължаваше Куин. — Патолози от КИСПП и учени от други специалности продължават да работят върху телата, но първото, което забелязахме, бе, че очите им са червени и имат издължени зеници.

Търкот се сети за холографското изображение, посрещнало ги в един от тунелите на Циан Лин. Имаше същите червени очи.

— Значи са аирлианци?

— По-скоро се касае за смесица от аирлиански и човешки генетичен материал — поправи го Куин.

— Някакви следи от клониране? — попита Търкот.

— И двете тела притежават почти еднакъв генотип. Това означава, че или са близнаци, или просто е ползван един и същи първоизточник на генна информация. Учените продължават да измерват точното процентно съотношение, но вече са на мнение, че в по-голямата си част телата са човешки. Кое то съвсем не значи, че аирлианците не са в състояние да живеят на нашата планета — знаем, че са имали собствена база и, съдейки по рисунките и холографските изображения, са наподобявали хората. С други думи, генетичният им произход не се различава особено от нашия. Учените смятат, че аирлианците са използвали като основа човешка ДНК и само са добавили малко от собствената си генетична информация, за да получат агентите от СТААР.

Яков поклати глава.

— Този, когото ние заловихме, нямаше такива очи. Беше съвършен клонинг, човешки до последната клетка.

Куин вдигна ръце.

— Само ви разказвам какво сме намерили.

— Вие самият виждал ли сте тялото на заловения агент? — обърна се Дънкан към Яков.

— Не — отвърна руснакът. — Аха, разбирам накъде биете.

— Може би клонингите, които сте изследвали в Зона 51, са били приспани както онези аирлианци на Марс — промени темата Търкот.

— Едва ли — възрази Дънкан. — Сигурно е, че са действали по времето на „Меджик-12“. Нали знаете, че двете организации са били

основани едновременно. Но агентите на СТААР — Стратегическия алианс за антиизвънземно реагиране, са оперирали и преди това.

— Зандра ми каза, че СТААР съществувал като противодействие на евентуална извънземна атака, но сега вече знаем, че там са работили тъкмо за интересите на аирлианците — отбеляза Търкот.

— Вярно е и все пак... — поколеба се замислено Дънкан. — Все пак, може би наистина са се готвили за отразяване на извънземна атака?

— На Аспасия?

— Ами, да. Зандра не изглеждаше никак щастлива, когато научи, че Аспасия се готви да пристигне тук с флотата си.

— Ако е така, тогава СТААР е силата, с която Артад се е опитвал да противодейства на стража и неговите „фу“-та. Оставил ги е, за да наглеждат огневата линия между позициите.

— Напълно възможно, но все още ни е нужна допълнителна информация — рече Дънкан.

— Разполагаме само с две тела — сви рамене Куин. — Работата по тях продължава.

— Скоро ще имате още — успокои го Търкот. — В „Скорпион“ открихме десетина замразени. Наредих да ви ги пратят в Зоната.

— Може да ни бъдат от полза — съгласи се Куин.

— Друга информация за СТААР? Къде може да са изчезнали останалите агенти? — попита Дънкан.

— КИСПП се свърза с разузнавателните агенции на всички страни и поиска информация за възможни контакти. Засега, естествено, отговорите са лаконични. Нищо, което да заслужава внимание.

— В КИСПП не знаят ли къде може да е сега щабът на СТААР? — упорстваше Търкот.

— Не.

— А вие какво знаете за СТААР? — обърна се Дънкан към Яков.

— СТААР е само едно от многото названия на тази група. Те са врагове на „Мисията“ и Водачите. Артад срещу Аспасия. Две враждуващи извънземни групировки в нестихваща тайна война.

— И по средата — ние — махна с ръка Търкот.

— Не е време да се вайкаме — намеси се Дънкан. — Яков, казахте, че онова нещо в Южна Америка се наричало Черната смърт.

Какво представлява то и откъде ви е познато?

— От историята — Яков си наля втора чаша вода и я гаврътна на един дъх. — Трябваше да я нарека Следващата Черна смърт.

— Следващата? — Търкот отново погледна към снимките на мъртвото село.

— От историята знаем, че в средата на четиринадесети век светът е бил покосен от епидемия, наричана Черната смърт. Непозната дотогава и несрещана след това. Посъбрах малко материал, колкото да се убедя, че е била причинена от Водачите.

— О, не — завъртя глава Дънкан. — Черната смърт е *Yersinia pestis*^[1], бубонна чума. Била е разпространена от мухите и плъховете.

— Да, така е била разпространена — потвърди Яков. — Но кой я е причинил? Откъде е започнала? Откъде се е взела? Историците все още не знаят точно. В летописите чумата се споменава за първи път по време на управлението на император Юстиниан, в 542 г. след Христа. Защо още тогава не е предизвикала пандемия, както е станало осемстотин години по-късно? Според мен някой е експериментирал с микроорганизми, докато получи най-подходящия за целта. А може би са изчаквали заповед, за да ги приложат?

— Кой са изчаквали? — попита Търкот.

— Водачите. „Мисията“. Смята се, че Черната смърт, както я наричат историците от онова време, е дошла през 1346 г. от Китай. Питам ви, как е могла да стигне до Китай от Римската империя^[2] след толкова дълъг период на затишие? Да не забравяме, че айрлианците вече са разполагали със своя база в Китай. Но едва ли са се ограничавали само с това скромно присъствие. Според мен още тогава гражданската война между двете фракции е бушувала с пълна сила. Черната смърт се е разпространила по маршрута на Пътя на коприната, през Месопотамия и Мала Азия. През януари 1349 г. Черната смърт се е появила в Марсилия и в Тунис. До края на 1349 г. вече достигнала границите на Норвегия, Шотландия, прехвърлила се дори в Исландия и прекосила Европа на изток до Русия. За по-малко от десет години след появата си тя довела до измирането на почти половината от населението на европейския континент. Сред заразените смъртността се движела в границите между седемдесет и пет и деветдесет процента. По преценки на историците общият брой на умрелите надхвърля 137 милиона. И това в епоха, когато световната популация е

наброявала около 500 милиона души. Представяте ли си мащабите на тази трагедия? Черната смърт несъмнено е най-страховитото явление в цялата човешка история.

— Но все пак човечеството е оцеляло — отбеляза Търкот.

— Може би крайната цел не е била неговото унищожение — вдигна пръст Яков, — а по-скоро нещо като прочистване на редиците. Историците са единодушни, че колкото и да е била страшна като явление, Черната смърт се е превърнала в движещ механизъм за излизането на Европа от мрачните години на ранното Средновековие. Имам предвид най-простите икономически механизми. Колкото по-малко на брой са работниците, толкова по-голямо е заплащането, а заедно с него се подобряват и условията на труд. Селяните изоставили бедната земя и се преместили в местата, където реколтата е по-добра. Да, така е, чумата се превърнала в лост на цивилизацията. Може би тъкмо такава е била целта.

— Доста брутално средство — поклати глава Лари Кинсейд.

— Да не мислите, че тези пришълци се интересуват от нас? — попита Яков. — О, не, те преследват само своите цели. Мисля си, че са използвали Черната смърт като биологично оръжие за контрол над човешката популация. А сега, след като разбихме флота на Аспасия, нищо чудно да са решили, че не се нуждаем толкова от контрол, колкото от пълно унищожение.

— Не живеем в Средновековието — обади се Дънкан. — В наши дни вече...

— Още нещо — прекъсна я Яков. — Описаният случай не е първият, когато Черната смърт е била използвана срещу нас. Току-що се връщам от едно доста интересно пътешествие в Южна Америка. Посетих древния град Тиахуанако, разположен в сърцето на някога велика империя — империята на аймарите. Аймарската империя изчезнала някъде около 1200 г. след н.е. Ей така — просто престанала да съществува. Какво се е случило? Никой не знае. Затова отидох там, спуснах се в подземията на Пирамидата на слънцето и открих старорунически надпис, оставен от последния жрец. — Той бръкна в джоба си, извади смачкана фотография и я хвърли на масата. — Черната смърт. Това е точният превод на тези старорунически знаци. Зная го, защото съм ги виждал и на други места. Черната смърт е причината за края на аймарската империя. Тя е унищожила цялото

население. Преди Южна Америка посетих Югоизточна Азия. Бях в Камбоджа, където историците още гадаят каква е била съдбата на древната кхмерска империя^[3]. Между девети и петнадесети век тя е представлявала най-могъщата сила в този регион. Сетне, като гръм от ясно небе, изчезнала. Известно ли ви е, че Ангор Ват, храмът в центъра на древната кхмерска столица Ангор, е най-големият по рода си в света? В строителството му е вложил повече каменен материал, отколкото в изграждането на Голямата пирамида в Египет. Велика империя, велика цивилизация. Прекосих тази древна земя, въпреки минните полета и воюващите страни. И в една от запустелите зали на Ангор Ват се натъкнах на старорунически надпис. Последният летопис на изчезващата империя. Със същия познат символ — Черната смърт. Какво излиза? Всеки път, когато стражите са недоволни от посоката, в която е поело човечеството, или когато трябва да ни натрият носа, те използват Водачите, за да се сдобият с биологично оръжие и след това да поразредят популацията до нужното равнище. Това, което исках да ви кажа, е, че вече е наближил часът на поредното прочистване. Но този път май ще освободят цялата планета от нашето присъствие.

— Не разбирам — завъртя глава Дънкан. — От една страна, твърдите, че Водачите искали да придвижат напред обществото, дори с помощта на доста драстични средства, от друга са намислили да ни унищожат. Кое от двете?

Яков вдигна безпомощно ръце.

— Казах ви вече — не зная нищо за крайната им цел и затова не мога да обяснявам действията им. Съгласен съм, че за момента в тях не прозира никаква логика.

— Споменахте, че „Мисията“ — и Водачите, стоят зад всичко това — върна се малко назад в разговора Търкот. — Откъде го знаете?

Яков сви рамене.

— Това е само моя теория и нищо повече.

Търкот почувства, че руснакът крие нещо.

— Какво ви кара да мислите, че Черната смърт се е върнала?

— Това селце е било обезлюдено — Яков чукна с пръст по сателитната снимка. — Нещо е убило жителите му. В „Меджик-12“ имаше внедрени Водачи. Също и във вашата биологична лаборатория в Дълси. И какво стана там? — Той не дочака отговор. — Между другото, в Дълси работеха нацистки учени — онези от операция „Кламер“.

Разработваха нови средства за биологическа и химическа война. Точно както преди това бяха създавали газове в лагерите, за да ги изпробват върху концлагеристи.

Никой от американците не възрази. Яков просто съобщаваше факт, принадлежащ към най-мрачните години от студената война.

— Генерал Хемщад — произнесе руснакът. — Името познато ли ви е?

— Работеше в Дълси — потвърди Дънкан.

— Но не е загинал там, когато биологическата лабораторията беше разрушена.

— Откъде знаете? — попита Търкот.

— Разчистването на лабораторията беше преустановено, нали? Изглежда на някой никак не му се иска светът да узнае какво е ставало там — Яков се засмя мрачно. — Но не заради онова, което е било, а защото някои от специалистите в Дълси вече работят другаде. В „Мисията“. Под ръководството на генерал Хемщад.

— Не съм чувал „Меджик-12“ да притежава своя база в Южна Америка — възрази майор Куин.

Яков поклати глава.

— Не разбирате ли? Не става въпрос за Америка или Русия. Тези Водачи не се спират пред границите на държавите. За тях те са по-скоро удобно средство в едно разделено, враждуващо и воюващо човечество. Проблемът е от световна величина. „Мисията“, която вероятно е някъде в Южна Америка. Биологическата лабораторията в Дълси. Секретните лаборатории в Русия за биологическо оръжие. И кой знае още колко подобни места, където се разпореждат хора като Хемщад.

— Кое ви кара да смятате, че „Мисията“ наистина съществува? — не се предаваше Търкот.

— Съществува и е основана преди много векове. Сигурен съм, че Хемщад работи там. Запазили са съществуването ѝ в тайна, като са променяли от време на време местонахождението ѝ. В края на Втората световна война, когато нашата армия превзе Берлин, в ръцете ни попадна целият нацистки архив. Прекарах две години в изучаване на тези документи, които сега се съхраняват в КГБ. До някои от тях така и не получих достъп. На няколко места се споменаваше и „Мисията“. Без никакво съмнение тя е била тясно свързана с научните разработки на германците по време на войната. Какво следва после? Нацистките

учени се озовават в Дълси и работата продължава. В наши дни „Земя без граници“ изстрелва свои спътници и никой не може да ѝ попречи. Какъв по-добър начин да се разпространи една зараза, питам ви аз?

— Но защо Водачите ще искат да го сторят? — зачуди се Дънкан. Яков се засмя горчиво.

— Защо ли? Вече ви казах, не зная каква е крайната им цел, може би отмъщение? Вие унищожихте флота на Аспасия, но те все още смятат, че ще спечелят хилядолетната война. Поставете се на мястото на марсианския страж — трябва да се открие бърз начин за ответен удар срещу врага и какво по-добро от някое изпитано през вековете средство?

— Единственият начин да узнаем истината — надигна се решително Дънкан, — е да отидем на място и да разберем какво е станало. — Тя посочи сателитната снимка. — Да проверим какво е погубило тези хора... И да открием „Мисията“.

— Трябва да има по-бърз начин — рече Коридан.

Гергор си свали раницата и я постави на снега.

— Знаеш, че няма. Стигнем ли веднъж южния бряг, ще можем да се придвижим по-бързо.

Местността, в която се намираха, се отличаваше с една-единствена черта, която Коридан доскоро не смяташе за възможна — тя бе далеч по-неприветлива и безлюдна отколкото полигона, заобикалящ Четвърти отдел в северния край на острова. Каквато и растителност да е имало някога тук, отдавна бе унищожена от ядрените изпитания. Вече четиридесет и пет километра вървяха без да спират, въпреки силно пресечения планински терен, но за щастие Гергор познаваше добре пътя.

— Какво е нивото на радиацията по тези места? — попита Коридан, облегнат на обемистата раница.

Гергор се засмя.

— Не е нужно да се безпокоиш. Вярно, че имаше мораториум, но руснаците не си даваха много зор да го спазват. Военните успяха да прокарат още няколко изпитания, докато руското правителство твърдеше, че сътресенията били причинявани от земни трусове. Мисля, че през 1997 г. е бил последният взрив.

— Значи наистина е бил взрив, а не трус, така ли?

— Ами, да — лично видях гъбата.

— Та не ми каза за радиацията — върна Корида̀н разговора към неговото начало.

— Височка е. Освен тестовете, вече близо десет години „Минатом“, руската атомна агенция, складира на острова останките от ядреното си гориво. Това място е истинско екологично бедствие. Но какво можеш да очакваш? Хората не са много по-добри от животните.

— Просто не искам да си отида заради нечия глупост — заяви мрачно Корида̀н.

— Мислиш, че имаш право да живееш? Не, приятелю, твоето тяло, животът ти, принадлежат на Онези, които чакат. Също както и моето. Така че ще вършим каквото ни наредят.

— Не чакахме заповеди, когато унищожихме Четвърти отдел — отбеляза Корида̀н.

— Е, тогава не беше необходимо — отвърна загадъчно Гергор.

Корида̀н изсумтя.

— Не открихме каквото ни е нужно. За да прикрием неуспеха си, взривихме всичко.

— Поне знаем още едно място, където можем да търсим. А и се сдобихме с нещо доста ценно.

Той бръкна в раницата си и извади черна лъскава сфера с диаметър тридесетина сантиметра. Повърхността ѝ бе покрита с едва забележими шестоъгълни фигури. Гергор си свали ръкавиците, без да обръща внимание на хапещия студ. Той завъртя сферата, прочете изрисуваните руни и накрая я натисна леко отгоре. Яркочервено сияние опари отвътре кълбото, осветявайки шестоъгълниците и староруническите надписи. Отдолу се появиха три отвора, през които щръкнаха къси крачета.

— Какво правиш? — подскочи уплашено Корида̀н.

— Глупаво ще е да я мъкнем толкова дълго, без да знаем дали работи — рече Гергор. Той постави сферата върху раницата си и зачете един след друг знаците. Избра един и опря в него пръст. Разнесе се тихо бръмчене. Около центъра на сферата имаше осем шестоъгълника. Един от тях се озари в червено, сетне почерня. После следващият и следващият.

Едва четвъртият остана да премигва с червена светлина. Гергор и Коридан се спогледаха. Петият, шестият и седмият потъмняха, но осмият придоби оранжев цвят.

Коридан се пресегна и докосна червения шестоъгълник.

— Възможно ли е?

— Знаеш какво означава това.

Гергор изключи сферата и побърза да я прибере.

— Смятах, че всички са били разрушени.

— Ето че си сгрешил.

— КИСПП изстрелва американската совалка, за да...

— Зная какво са намислили в КИСПП — прекъсна го Гергор.

— Трябва да съобщим на Лексина. Важно е и тя да го знае!

Гергор вече бе метнал раницата на гърба си.

— Така е, но от тук не можем да се свържем. Ще й съобщим, когато стигнем машината.

— Защо си я оставил толкова далеч?

— Предпазливостта над всичко — отвърна кратко Гергор.

Той се обърна и без да провери дали другият го следва, продължи по пътя си.

Руиз погледна ръката си. Кожата му бе грапава от многобройни черни мехури. Болеше го главата, устата и гърлото му бяха пресъхнали, макар че току-що бе погълнал цяла кана вода.

Дъските на палубата проскърцаха. Той вдигна глава и видя, че Харисън се е надвесил над пластмасовите контейнери.

— Сеньор! — изстена Руиз.

Харисън се изправи бавно и го погледна. Кожата на лицето му бе покрита със същите черни мехурчета. Американецът държеше в ръцете си някаква кутия. Отнесе я на мостика и я постави върху парапета.

— Руиз — кимна му той.

— Пипнахме го, нали? Онова, което е уморило туземците?

Харисън кимна.

— Знаехте ли?

— Предполагах го. Но не очаквах да стане толкова бързо.

— Не сте търсили никакви аймарци — произнесе на пресекулки Руиз. — Точно селото ви е трябвало. Ей това... — той вдигна ръцете

си.

Харисън помисли малко и кимна.

— Така е.

— Кой сте вие? Не сте университетски професор.

— Аз съм Наблюдател — произнесе Харисън.

Тялото на Руиз ненадейно бе обхванато от спазми. Той се преви и повърна през борда. Когато отново се изправи, Харисън бе извадил видеокамера и бе насочил обектива към него. Тъкмо нагласяваше фокуса.

— Какво правите?

— Трябва да покажем на другите заплахата.

[1] Патогенна бактерия, причинител на чумата. Б.ред. ↑

[2] Всъщност Византия, позната и като Източна Римска империя. Император Юстиниан I е владетел на Византия в периода 527–565 г. Голямата му амбиция е била да възстанови Римската империя в нейните предишни граници. — Б.ред. ↑

[3] Създадена през IX век от принц Джаяварман (802–850), който обединява кхмерските племена. Неговият син Яковарман I (829–900) основава Ангор като столица на империята, градът се разраства. Апогеят на монументалната архитектура бележи построяването на Ангор Ват — мавзолей на принц Суриаварман II (1113–1150). Инвазията на сиамците от запад и на вьетнамците от изток предизвикват упадък на кхмерската държава. През 1431 г. Ангор е завладян от сиамците и столица на Камбоджа става Пном Пен (през 1434 г.). — Б.ред. ↑

9.

На дневна светлина патрулът приличаше на вампирско сорище. Повечето от войниците бяха опръскани до горе със засъхнала кръв и кал. Въпреки нощния мрак бяха изминали значително разстояние, следвайки прохода отвъд мястото на засадата. Потокът в средата на клисурата постепенно се бе разширил и сега вече наподобяваше по-скоро бързоструйна река.

От влажната почва се вдигаха гъсти облаци пара и се сливаха с надвисналите листа на дърветата, които се събираха отгоре, оформяйки мрачен тунел.

— Достатъчно — извика Толанд. — Тук ще почиваме.

Беше едър мъж, с побеляла за възрастта си — тридесет и пет години — коса, което можеше обаче лесно да се обясни с характера на работата му.

Фолкнър разпредели постове и останалите мъже се натъркаляха право на земята. За разлика от Толанд той бе нисък и набит, с яки, мускулести ръце и крака. Беше шампион по бокс в тежка категория на поделението, преди там да се появи Толанд.

— Хубаво ще е да се почистите и изкъпете — рече Толанд.

— По дяволите, нали скоро пак ще се изцапаме? — обади се един от мъжете, нахлупил широкополата си шапка над очите. Останалите, които служеха от по-дълго при Толанд, вече бяха почнали да се събличат.

— Да, но аз държа на личната хигиена — произнесе с равен, спокоен глас Толанд.

— Ще се изчистя, когато напусна този свинарник — отвърна полушеговито австралиеца.

Толанд дръпна затвора на своя „Стърлинг“ и отсеченият, металически звук отекна в утринната тишина.

— Ще се почистиш веднага.

Австралиеца зяпна към него.

— Какво ти става бе, човече? Да не си мръднал нещо?

— Не съм ти „човече“. Аз съм твоят командир. Смъквай дрехите, подреди ги на брега и заставай в редицата. — Той насочи дулото към корема на австралиеца. — И по-бързо!

Скоро хората нагазиха до пояс във водата. Белите им тела контрастираха с техните обгорени от слънцето лица и ръце. Толанд и Фолкнър се заеха да обискират бавно и методично подредените на брега дрехи.

Пръв Толанд вдигна една пластмасова манерка, разклати я и я обърна. Вътре нямаше нито капчица вода. Той взе фенерчето и светна в тясното гърло.

— Я, какво имаме тук? — произнесе с любопитство той.

Извади нож и го заби в долния край на манерката, разрязвайки я на две. Отвътре изпадна найлонова торбичка, пълна с кафеникав прах.

— Това на кого е?

Мъжете се извърнаха и погледнаха австралиеца, който бе новакът сред тях.

— Ела тук, „човече“ — подкани го с усмивка Толанд.

Австралиеца излезе от водата, прикривайки инстинктивно слабините си с ръце.

— Нали казах да няма дрога. Казах ли, а? — попита Толанд.

— Не съм разбрал...

Първият откос попадна в коремната област и Толанд повдигна дулото на автомата нагоре. Австралиеца подскочи назад и се плъсна в реката с разперени ръце, обагривайки водата с кървава пяна.

Останалите войници побързаха да се върнат при дрехите си.

— Обличайте се — викна им Фолкнър. — Ще останем тук още няколко часа.

Толанд вече се бе настанил под сянката на едно дърво, Фолкнър клекна до него и му подаде един лист.

— Съобщението, което Ендрюз прие снощи.

Толанд го погледна — дълъг списък от букви, които на пръв поглед нямаха никакъв смисъл.

— Кодирано е. Сигурно се безпокоят, че някой може да ни подслушва.

Фолкнър не отговори. Извади ножа си и се зае да точи и без това блестящото острие.

Толанд извади от кожената си чанта малък бележник и го отвори на единадесета страница — съответстваща на деня от месеца, в който бяха получили съобщението — и започна да сравнява буквите от листа с тези на страницата. После, използвайки триграф — стандартна страница с трибуквени колонки, се зае да го дешифрира. Работата върнеше бавно, особено там, където трябваше да се определи краят на едната дума и началото на следващата. След около двадесет минути текстът беше разшифрован.

ДО ТОЛАНД
ОТ МИСИЯТА
ДО ДВНАДЕСЕТ ЧАСА
ОСЪЩЕСТВЕТЕ КОНТАКТ
В ОКОЛНОСТИТЕ НА ПАКАС НОВОС
ОТВЪД ГРАНИЦАТА С БРАЗИЛИЯ
В КООРДИНАТИ СЕДЕМ ДВЕ ТРИ ШЕСТ
ОСЕМ ЧЕТИРИ.
ПРИДЪРЖАЙТЕ СЕ КЪМ НОВИТЕ
РАЗПОРЕЖДЕНИЯ.
ОСИГУРЕНО ДОПЪЛНИТЕЛНО ЗАПЛАЩАНЕ
ПО МИЛИОН НА ЧОВЕК.
НЕ ГУБЕТЕ ИЗЛИШНО ВРЕМЕ.
ПОТВЪРДЕТЕ ПОЛУЧАВАНЕТО НА
СЪОБЩЕНИЕТО.
КРАЙ

Толанд извади картата и свери координатите. Мястото на срещата бе на около петдесет километра североизточно. Той подаде листчето на Фолкнър.

— Защо просто не са го стоварили на някое от изоставените летища? — попита Фолкнър.

— Американците следят целия район с радари. Заради наркотрафикантите. Каквото и да са намислили в „Мисията“, искат да го запазят в тайна.

Фолкнър разглеждаше замислено картата.

— Доста път е, а времето е ограничено. Защо е тази припряност?

— Ще се справим. — Толанд потърка наболата си брада. — Чудя се какво ли ще искат от нас, след като се срещнем с нашия човек?

Фолкнър кимна към наемниците.

— Някои от момчетата сигурно ще откажат да навлязат толкова дълбоко в джунглата.

Толанд положи ръка върху дулото на своя „Стърлинг“.

— Ако някой има възражения, да ги изкаже пред моя „отдел жалби“. Тръгваме след петнадесет минути.

— Боят се — Ло Фа свали бинокъла. — Но са много. Повече от нас.

— А ти боиш ли се? — попита Че Лу.

Ло Фа се засмя.

— Госпожо професор, аз не съм някой от изнежените ви студентчета, за да се връзвам на подобни приказки.

Той посочи на запад, където залязващото слънце очертаваше контурите на Циан Лин. Гробницата се издигаше на височина 3000 стъпки и не беше никак лесно да се повярва, че е дело на човешки ръце. Беше построена още преди появата на Христос, в чест на император Гао Цун и неговата императрица — единствената, в историята на Китай.

Или поне така бе смятала Че Лу. Но сега вече и тя не знаеше кой е вдигнал гробницата и с каква цел. Създаденият от човешки ръце хълм надвишаваше по размери дори Голямата пирамида в Гизе и несъмнено криеше в себе си най-мащабната гробница в целия свят. Невъзможно бе да си представи човек размера на извършената работа и количеството преместена и натрупана пръст. С течение на времето по склоновете на малката планина бяха израснали храсти и дървета, придавайки ѝ почти естествен изглед, ако не беше симетричната ѝ форма. Край гробницата освен това бяха подредени многобройни статуи на големците, дошли някога за грандиозното погребение.

Това, което Ло Фа сочеше обаче, не бяха статуи, а войници и камиони, наобиколили гробницата.

— Боят се да влязат, но ще ни избият, ако само припарим до тях — обясни опасенията си Ло Фа. — А ти ми се подиграваш, че не съм готов да се хвърля под танковете им. Още не ми е изпила чавка мозъка.

— Но все някак трябва да влезем.

Ло Фа клекна. Хората му бяха заели позиции из близката гора. Намираха се само на пет километра от гробницата и бяха изминали пътя до тук без нито миг почивка.

— Дойдох тук, защото ти настояваше — продължи Ло Фа, като се огледа, за да провери дали някой от хората му не ги подслушва. — Направих го само заради теб. Помниш ли, бяхме заедно във Великия поход.

Че Лу погледна изненадано своя стар другар. От доста години не й бе напомнял за онези времена.

— Но ако продължа нататък, трябва да зная за какво си рискувам главата. Моята и на хората ми. Искам да ми кажеш какво толкова важно има в онази проклета гробница, че американци и руснаци са готови да умрат за него. И защо армията кръжи наоколо като мухи около огън — близо до топлината, но далеч от пламъците? — Той доближи сбръчканото си лице до нейното. — Разкажи ми за Циан Лин.

Че Лу опря гръб на раницата, която бе свалила. Усещаше умората във всяка клетка на остарялото си тяло.

— Така е, стари приятелю, имаш право да знаеш. Ще ти разкрия всичко, което зная, и онова, което предполагам. Но истината се крие вътре — затова трябва да влезем. Циан Лин не е само гробница. — Тя разказа накратко онова, което бе открила вътре при предишното си посещение — за холограмата на пришълеца в централния коридор; за лъча, покосил един от студентите й; за голямата зала, пълна с различни контейнери, в които вероятно имаше аирлиански машини и снаряжение, и за по-малката зала, където беше разположен стражът-компютър.

— Проблемът е, че така и не успяхме да влезем в най-долната галерия — призна тя и му посочи бележника на Нейбингър. — Професор Нейбингър умееше да разчита старите руни. Той се свърза със стража в Циан Лин и тук, преди да умре, е написал част от онова, което узна от него. Според професора... — гласът на старицата затрепери от вълнение — в най-долната галерия има аирлианци. Пришълци. Там е и техният водач — Артад. Чакат някой да ги събуди.

— Е, и?

— Какво „е, и“? Не разбираш ли? Наистина?

— Шшшт — Ло Фа опря пръст на устните й. — Послушай ме, стара приятелко. Защо толкова даваш зор да слезеш долу? За какво са ти дотрябвали онези същества? Аз не съм невежа. Зная, че други подобни е имало на Марс — той посочи с пръст небето. — Сетне литнаха насам, за да унищожат планетата ни. А сега кръжат в мъртвите си кораби около земята.

Че Лу се усмихна.

— Защото пришълците долу са всъщност тези, които някога са ни спасили. И може би, които ще ни спасят отново. Пък и не само пришълци има долу. Според онова, което е успял да разчете Нейбингър, вътре се крие енергия, равна на тази на слънцето. Грамадна енергия, приятелю. Не искаш ли нашият народ да притежава подобна мощ? Може би с нейна помощ отново ще върнем някогашното величие на Китай! Ще възвърнем славата на Поднебесното царство, каквото е било в дните, когато Артад ни е помагал!

Шестметровата пирамида, в която се помещаваше стражът-компютър под Рано Као, сега бе сърцевина на причудлива структура, от която тялото на Кели Рейнолдс бе само една част. От страните й се пресягаха метални ръце, конструирани от различни части на машини, оставени тук от учените от КИСПП.

Из пещерата кръстосваха микророботи. Цяла колона от тях се бе проточила през тунела към повърхността, прокопан от хората. Изнасяха навън малки каменни късчета и се връщаха натоварени с други неща, които вземаха от повърхността — като армия от мравки, завръщащи се от победна война. Намереното струпваха пред редицата микророботи край стената, които използваха суровия материал, за да строят нови части от по-сложни и по-усъвършенствани роботи, компютри и енергийни клетки.

Самите микророботи също бяха няколко вида. Носачите, дълги приблизително седем сантиметра, притежаваха шест метални крака и две ръце, които можеха да се протягат и захващат, да се извъртат и да вдигат товара върху тялото. Конструкторите, с дължина петнадесет сантиметра, имаха четири ръце и четири крака. Всяка от ръцете бе различна от останалите, в зависимост от функцията, за която бе предназначена.

Друг вид микророботи влизаха и излизаха от малка дупка в една от стените — това бяха копачите, с осем равномерно разположени крака около тяло с дължина двадесет и ширина пет сантиметра. В предната част на всеки от тях имаше по една миниатюрна землекопна машина върху къса поставка. На излизане от дупката всеки от копачите носеше малко късче скала. Стоварваха го пред носачите, които го поемаха и изнасяха на повърхността.

Тунелът вече достигаше сто и двадесет метра дължина, но до целта — плазмения пояс — имаше още около три километра надолу. Стражът се нуждаеше от допълнителна енергия, защото това бе само началото, а генераторите на КИСПП вече бяха изчерпали запасите си. Термоядреният реактор, оставен от Аспасия, също съдържаше минимални количества енергия и се нуждаеше от презареждане.

Някои от компютрите на хората вече бяха асимилирани от сложните аирлиански структури. Тук-там проблясваха монитори, сменяйки образите с бързина, която човешко око не можеше да проследи — извънземният страж обогатяваше познанията си за човешкия свят с помощта на ИНТЕРЛИНК и Интернет. Дори вече прилагаше на практика част от добитите по този начин знания.

Освен това стражът поддържаше постоянна връзка с Марс, където се намираше другият компютър на пришълците.

Една метална сонда се подаде от основата на златистата пирамида. Изви се бавно нагоре и доближи Кели. Спря на сантиметри от средата на гръбначния ѝ стълб и от предния ѝ край се подаде тъничка игла. Тя проби кожата и проникна във вътрешността на гръбначния мозък. Обгърната в златистото сияние, Кели Рейнолдс потрепна като човек, който сънува кошмар. Иглата бавно се прибра в сондата, която на свой ред се сгъна обратно във вътрешността на стража.

Кели потрепери още няколко пъти, след това тялото ѝ се успокои и отново се сля със стража.

Търкот знаеше, че Дънкан уговаря по сателитното радио да им пратят подкрепления. Той обаче беше намислил нещо друго.

Когато влезе в кабината на Яков, руснакът се беше проснал изнурено на койката. На масичката до него имаше бутилка с безцветна

течност.

— Приятелю! — посрещна го Яков. — Да прием за загиналите другари!

Търкот пое чашата, опря я в устните си и отпи. Огнената течност изгори небцето му.

— Откъде взехте това? — попита той, когато си възвърна способността да говори.

— О, аз съм човек с разностранни способности — похвали се Яков. — Дори и във вашата флота забраните не се спазват толкова стриктно.

Търкот седна на едно от столчетата.

— Твърдите, че тази група — „Мисията“, Водачите — се навъртали наоколо от доста време.

— От *доста* време — кимна бавно Яков.

— И че не само ни наблюдават, но и се намесват в хода на човешката история.

— Така изглежда.

— Казахте също, че нацистите били свързани с „Мисията“.

— Да.

— Познавам един човек, който може да знае нещо повече за „Мисията“. Бил е в Дълси и е работил с Хемщад.

Яков си наля нова чаша. Подаде бутилката и на Търкот, но американецът отказа.

— Зная кой. Доктор фон Сеект е още жив, нали?

— Има ли нещо, което да не знаете?

— Уф... страшно много неща. Тази мисъл ме буди всяка нощ и не ми дава мира.

— Помолих майор Куин да ни организира видеосреща с фон Сеект в болничната стая.

Яков се надигна изморено.

— Добре, да видим какво ще каже закоравелият нацист.

Куин вече ги очакваше в заличката.

— Всичко е готово — докладва той. — Досега проверявахме дали е сигурна връзката.

Търкот и Яков се настаниха пред малкия компютър. Монтираната отгоре миниатюрна камера сочеше право към тях. Екранът блесна и се изпълни с цветове. Старецът лежеше в болничното легло и гледаше

към краката си, където вероятно бе поставена втората камера. На възглавницата до него бе прикрепено микрофонче. Търкот забеляза системите, включени в ръцете на немеца и се зачуди как още е жив.

— Доктор фон Сеект — заговори той. — Аз съм капитан Търкот.

— Добър ден, капитане — отвърна почти шепнешком фон Сеект на немски.

— Нужна ми е малко информация.

Фон Сеект промърмори нещо нечленоразделно.

— Доктор фон Сеект! — Търкот повиши глас, опитвайки се да пробуди стареца от унеса му. Нечия ръка доближи микрофончето до устните му.

— Смърт — прошепна фон Сеект. — Разрушителят на света...

Търкот бе чувал и при други обстоятелства немецът да произнесе тези думи. Още първия път, когато се бяха срещнали на борда на самолета от Зона 51. Беше цитат от изказването на Опенхаймер по повод взривяването на първата изпитателна атомна бомба в пустинята на Ню Мексико. Фон Сеект бе присъствал лично на тези изпитания, след като бе помогнал в създаването на това страшно оръжие, за прототип на което била използвана откритата в една от подземните галерии на Голямата египетска пирамида атомна бомба.

Нацистките учени бяха разгадали достатъчно от старите руни, за да разчетат надписа върху подводната каменна стена близо до архипелага Бимини — където някога се е намирал легендарният континент Атлантида, превърнат от аирлианците в тяхна главна база. По-късно фон Сеект, още млад учен и убеден нацист, попаднал в специална научна група и бил изпратен в Египет, начело на въоръжен отряд, в самия разгар на Втората световна война, по времето, когато „Лисицата“ Ромел вече приближавал с войските си Кайро.

След като прокопали отвор в една от стените на вътрешния тунел, немците открили черно ковчеже, което не могли да отворят. Взели го с тях, но на обратния път попаднали в засада на британски командоси и фон Сеект бил заловен заедно със скъпоценния си товар. След нови перипетии най-сетне немският учен и радиоактивното ковчеже се озовали в Америка и били придадени към Манхатънския проект, тъй като след като отворили ковчежето, американците открили, че вътре има ядрено взривно устройство, върху каквото от известно време работили безуспешно.

— Докторе, трябва да разбере едно нещо — настояваше Търкот. Старецът премигна с очи към екрана.

— Но аз се заклех. Дадох дума...

— Защо се закле? — произнесе рязко на немски Търкот.

— От вътрешно убеждение, заради вярата ми във Велика Германия, фюрера, каузата и СС! — отвърна машинално, но с поукрепнал глас фон Сеект.

Търкот почувства, че Яков се надига, стреснат от чутото. Докато за американците Втората световна война бе само етап от световната история, той знаеше, че в Русия, където жертвите са надхвърляли 20 милиона, а страната е била почти напълно опустошена, тя продължава да е жив и болезнен спомен.

— Хитлер е мъртъв — продължи на немски той. — От смъртта му изминаха повече от петдесет години. Ти си в Америка. Войната свърши отдавна. Искам да отговаряш на въпросите ми!

Фон Сеект ги гледаше с широко отворени очи.

— Капитане?

— Да.

— На вашите заповеди.

— Искам да си спомниш нещо. За войната и Египет. След като напуснахте пирамидата и черното ковчеже беше у теб.

— Ах, пустинята — прошепна фон Сеект. — Нощите бяха толкова студени. Не знаех, че може да е така. Защо трябваше да прекарам целия си живот в пустинята?

— Когато попаднахте в засада — продължаваше Търкот, случайно ли беше, или британците ви очакваха?

— Да са ни очаквали? — фон Сеект се огледа и повдигна глава. — Какво си открил? — добави той на английски.

— Казал си на майор Куин, че знаеш от различни слухове за СТААР. Според теб дълго време тази организация не приемала нищо — чакала своя миг. Но аз не мисля така. Не само че отдавна ги има, но са дърпали конците — също както в случая с вашето залавяне от британския патрул. По такъв начин бомбата е попаднала от вас при съюзниците.

Фон Сеект помисли малко, сетне кимна бавно.

— Винаги съм го намирал за малко странно. Такова съвпадение. Мислехме, че са ни предали водачите араби, но британците ги

застреляха, което ни се стори ужасно несправедливо спрямо някой, предложил помощта си. Освен това не бяха обикновени войници — бяха от специалните им части, командоси. Какво правеха точно там, наскред пустинята?

— Значи е възможно някой да ги е предупредил?

— Напълно възможно — съгласи се фон Сеект. — Всъщност, какво ли не е възможно? Кой може да знае истината?

— Каквато и да е, струва ми се, че все още криеш част от нея.

Фон Сеект не отговори.

— По какъв начин генерал Гулик и „Меджик-12“ узнаха за разкопките в Джамилтепек? — Търкот знаеше, че това бе отключващото събитие, за да се превърне генералът в марионетка на извънземните. След като хората от „Меджик-12“ бяха открили стража под Джамилтепек и го бяха докарали в Дълси, той бе въздействал върху умовете им и бе взел Гулик под пряк контрол, което впоследствие щеше да доведе и до старта на кораба-майка, ако Търкот и приятелите му не се бяха намесили своевременно.

— Разузнаването... — промърмори фон Сеект. — Кенеди, нашият представител от ЦРУ, ни прати доклад, че Йоргенсон се натъкнал на нещо странно.

— Глупости — прекъсна го Търкот. — Поисках от майор Куин да провери случая в архивите на „Меджик-12“ и ЦРУ. Повечето от записите са били унищожени, но малкото, което намерих, навежда на мисълта, че златистата пирамида е била открита едва след като групата от „Меджик-12“ е пристигнала на място. Освен това изглежда са знаели къде точно да копаят. Не разбрах само, откъде са се сдобили с толкова подробна информация.

— И аз не зная — въздъхна фон Сеект.

— Не, приятелю. Ти беше член на „Меджик-12“. Тия номера с „и аз не зная“, вече не ми минават. — Търкот неволно сви пръсти, сякаш искаше да ги склучи около изтънелия врат на стареца. Някога бе повярвал, че фон Сеект е готов да им помогне да спрат старта на кораба-майка от алтруистични подбуди, но сега, след информацията от Яков, не беше съвсем сигурен дали немецът не е действал по други причини.

Малко след първата им среща, Кели Рейнолдс му бе разказала за мястото, където фон Сеект бе започнал своята научна кариера. В

Пеенемюнде, където нацистите конструирали техните ракети ФАУ-1 и ФАУ-2 — се използвали за най-тежката работа затворници от близките концлагери. Хиляди измирили от мизерните условия и непосилния труд. Когато попита за това фон Сеект, немецът също така се оправда, че не знаел нищо.

— Освен това чух от сигурно място, че стражът не е бил открит под Джамилтепек — хвърли поредния си коз Търкот.

Фон Сеект поклати глава.

— Казах ти всичко, което ми е известно. Не съм ходил в Джамилтепек.

— Лъжеш.

— Какво значение може да има всичко това сега? — попита изморено фон Сеект. — Научих, че аирлианският флот е бил унищожен. Защо да се ровим в миналото?

— Защото тази група продължава да действа и искаме да узнаем повече за нея. Подозираме също така, че по някакъв начин е свързана с откриването на стража от „Меджик-12“.

Търкот не виждаше никаква причина да крие от фон Сеект новината за Водачите и „Мисията“.

— Аз не зная нищо по този въпрос.

— Тогава, разкажи ми за Дълси.

— Вече съм го разказвал. Други командваха в Дълси.

— Да, нацистите от операция „Кламер“ — кимна Търкот. — Но с какво точно се занимаваха там? И какво е имало на най-долното ниво, където държаха стража?

— Нямам представа. Никога...

— Какво имаше там! — извика внезапно Търкот. — Знаеш! Казвай!

— Разправяха, че правели разни опити... Момчетата от „Найтскейп“ им доставяха образци.

— Не съвсем. Хората от „Найтскейп“ отвличаха разни нещастници, на които им промиваха мозъците на горния етаж. Там, където открихме Джони Симънс.

— Така е — там лежаха отвлечените. А после ги пускаха обратно, натъпкани с дезинформация. Но питал ли си се каква е била съдбата на онези отвлечени, които въобще не се завръщаха? На всички тези безследно изчезнали?

— Отивали са на най-долния етаж, нали?

— Някои от тях — кимна фон Сеект. — Изследователите от „Кламер“ бяха безскрупулни в методите си. Разполагаха с богат опит от лагерите. Дори в страни като вашата, които се хвалят със своята демокрация, стават подобни неща.

Търкот реши да не обръща внимание на политическите забележки на фон Сеект.

— Та какво ставаше на най-долното ниво? Видях там прозрачни цилиндри с тела — същите, като онези в базата „Скорпион“. Зная, че по такъв начин СТААР е „отглеждал“ своите агенти, смесвайки човешки и айрлиански гени. И в Дълси ли работеха над това? Или беше нещо друго? Експерименти за бъдеща биологична война?

— Не зная — фон Сеект извърна глава.

— Кажете тогава за генерал Хемщад!

— Имаше студени очи — промърмори фон Сеект. — Студени и мъртвешки.

— И той ли се занимаваше с биологични изследвания?

Фон Сеект не отговори.

— Черната смърт — изръмжа Яков.

Фон Сеект извърна глава към екрана.

— Кой сте вие?

— Черната смърт — повтори натъртено Яков. — Да си чувал за нея?

— Слухове... — прошепна фон Сеект.

— Слухове за Черната смърт?

— Да, че била някакъв вид оръжие.

— „Мисията“! — изстреля неочаквано Яков.

Търкот забеляза, че този път имаше жива реакция. Фон Сеект ги гледаше напрегнато.

— Разкажи ми за „Мисията“ — произнесе бавно Търкот.

— Не разбирам за какво...

— Стига лъжи! — извика Яков. — Знаеш! Там е Хемщад, нали?

Фон Сеект кимна изморено.

— Когато научих, че е напуснал Дълси, помислих си, че нещо не е наред. Беше около месец преди генерал Гулик да бъде завладян от желанието да стартира кораба-майка. Дори се зачудих, дали между двете събития няма някаква връзка. Боях се да не би Хемщад да поиска

да му предоставят скакалците. За да разпръсне заразата, над която е работил в биолобораторията.

Търкот се ококори в екрана. Главата на фон Сеект се люшна назад и падна на възглавницата.

Търкот прекъсна връзката и се замисли. Имаше още толкова много неизяснени неща. Ако в „Меджик-12“ наистина е имало тайни агенти от Водачите — или СТААР — този факт можеше да хвърли нова светлина върху много от събитията, а също и да обясни унищожаването на биолобораторията в Дълси от „изтребителите фу“. Може би целта на „фу“-тата не е бил само стража-компютър, а и онова, върху което бе работил Хемщад? Но нали „изтребителите фу“ бяха под контрола на другия страж. Тогава — какво? Искали са да прикрият следата? Да защитят „Мисията“? Колкото повече узнаваше, толкова по-малко разбираше.

10.

Пътникът крачеше по прашния път — самотна фигура в една негостоприемна земя. Беше висок, върлинещ, загърнат в сиво наметало, ухабено и разпарцаливено. Лицето му бе скрито в сянката на качулката, но извивката на талията и гърдите сочеха, че под дрехата се крие жена. Вървеше леко, въпреки обемистата раница, която бе метнала на гърба си.

„Път“ бе гръмко название за онова, което жената следваше вече петдесет километра на югоизток, веднага след като излезе от Найроби, столицата на Кения. От време на време пред нея се изпречваха гъсти храсталаци, та се налагаше да използва мачетето си, за да ги разчиства. Ала нищо не можеше да я спре, дори мракът на нощта, и тя продължаваше да върви, като почиваше не повече от няколко часа на денонощие. Не би имала нищо против, ако съществуваше и друг, помодерен и бърз начин за придвижване, но такъв просто нямаше, не и по тези места. Пътеката бе стара като света и нито едно превозно средство не можеше да се движи безпрепятствено по нея.

Всъщност, пътеката следваше Голямата цепнатина — грамадна пукнатина върху повърхността на планетата, която започваше от Южна Турция, минаваше между Израел и Йордания по дъното на Мъртво море — най-ниската точка на планетата — след това оформяше коритото на Червено море, достигаше Аденския залив и там се разделяше на две части. Едната извиваше към Индийския океан, другата навлизаше във вътрешността на Африка — там, накъдето сега вървеше и жената.

Тя знаеше, че вдясно от нея Голямата цепнатина се спуска по дъното на езерото Виктория — второ по големина в света сред сладководните басейни. Цепнатината продължаваше още четиристотин километра в същата посока, пресичайки територията на Танзания, за да се изгуби някъде в Мозамбик. В сравнение с нея Калифорнийският разлом бе като прокопано от дете каналче, като драскотина върху лицето на Земята.

Местността, през която преминаваше, ставаше все по-пресечена. Навлизаше в долина с високи, стръмни склонове, из която се виеше река. Пътеката следваше коритото на реката. Изгряло преди час, слънцето бързо напичаше чернеещата почва и температурата се покачваше с всяка минута. Жената нямаше нищо против жегата, след като доскоро се бе спотайвала в хладно и неприветливо помещение, дълбоко под ледената кора на Антарктида. Беше известна само като Лексина за онези, с които бе работила там. След като се евакуираха от базата „Скорпион“, малката група от нейни подчинени се раздели — всеки, следвайки задачата и назначението, което тя му бе поставила.

Лексина спря на един от завоите, оглеждайки терена пред себе си внезапно забеляза странна аномалия в храсталаците близо до пътеката. Тя извади мачетето и разчисти шубрака. Постепенно пред очите ѝ се появи обветрен каменен обелиск, с височина пет метра. Основата му беше обрасла с тръстики, а нагоре по него се виеха лиани.

Издължени, бледи пръсти се плъзнаха по ухабената му повърхност. Беше третият подобен обелиск, покрай който минаваше през последните два дни. Обелискът представляваше пътепоказател, останал от древната империя на Аксум^[1]. Горната половина на камъка бе изписана на ге-ез, официалния аксумски език. Лексина можеше да го чете, в действителност той не беше мъртъв език, тъй като все още се използваше от свещениците в етиопската църква.

Според историците Аксумската империя се смяташе за една от най-древните на света, основана в първото или второто столетие преди Христа. Империята се простирала на териториите на днешни Етиопия и Кения, имала търговски контакти с Гърция и Рим, но същевременно поддържала връзки с далечна Индия и дори с Китай.

Лексина си даваше сметка, че в днешни времена малцина знаят за съществуването на империята. Първо, защото се е намирала в Африка, след това — заради факта, че населението ѝ е било чернокожо, а световната история продължаваше да се пише от Белия човек. Но в апогея на своето развитие Аксум се е равнявала по могъщество с останалите държави, с които търгувала — Рим, Китай, Индия. Подобно на много други народи, аксумците също избрали за свой главен бог Бога на Слънцето. Дори след като по тези места пуснало корени християнството, царицата на Шеба продължавала да се прекланя пред своя бог. Макар в книгите да бе известна точно като

царица на Шеба^[2], както я наричаха и в летописите за срещата ѝ с цар Соломон, Лексина и малцината истински познавачи на историята знаеха, че действителната ѝ титла е била царица на Шеба и Аксум.

В горната част на пътепоказателя се споменаваше името на царицата и се уточняваха границите на нейната империя, но Лексина бе по-заинтригувана от онова, което пишеше отдолу. Надписът бе на съвсем друг език — старорунически.

Съдейки по него, тя беше на прав път.

Лексина извади от раницата микрофон и слушалки и чукна с пръст по дунапената им част, за да задейства микрофончетата в тях. В раницата си имаше изключително мощен предавател.

— Елек?

Тя почака малко.

— Елек?

— Да? — Гласът от другата страна бе кристално ясен, макар да го чуваше през слушалките.

— Открих още един камък.

— Пътеката бива ли я още?

— Да. Нещо ново по твоята задача?

— Уредих транспорт и наемници. Второто беше малко трудно, но не невъзможно.

— Закъсняваме с графика — предупреди го Лексина.

— Ще бъда готов навреме.

— Това няма да е достатъчно. Ще ни е нужна енергия.

— Да, но как да я получим, без...

— Зная — прекъсна го рязко Лексина. — Имаш ли друга информация, която може да ми бъде от полза?

— Нищо засега.

— А Коридан и Гергор?

— Изпълнили са нареждането.

— Открили ли са го?

— Не.

— Ще ти се обадя по-късно.

Тя свали слушалките.

Когато стигна близкия хълм, Лексина спря. Далече на хоризонта се белееше малко облаче. Наблюдава го в продължение на няколко минути, но облачето не помръдваше. Тя отметна назад качулката.

Кожата на лицето ѝ бе бледа, почти прозрачна, а косата ѝ бе късо подстригана. Носеше големи слънчеви очила. Когато ги свали за момент, отдолу се показаха червени очи с издължени като полумесец зеници. Лексина знаеше, че бялото не е облак, а сняг — върхът на планината Килиманджаро, която се издигаше на 5802 метра над всичко, което я заобикаляше^[3]. Посоката, която трябваше да следва според пътепоказателя, заобикаляше западната страна на планината. Отново си сложи очилата.

— Моите хора обиколиха гробницата от всички страни и опитаха всички достъпи. Армията е запушила и последната дупка. Имаат танкове, автомати. Имаат и вертолет, а ние — само бомби. — За Ло Фа тези няколко изречения бяха цяла реч. Говореше тихо, така че само Че Лу да го чува.

Горичката, в която се спотайваше групата им, беше претърпана с хора. Другарите на Ло бяха довели жените и децата си. Че Лу не очакваше, че съпротивителното движение е достигнало подобни размери. Наслуша се на разкази за изгорени села и избити селяни.

Населението в този район се различаваше по етническия си произход от останалата част на Китай и най-вече по вяра — тук доминиращата религия беше ислямът. От доста години правителството в Китай водеше необявена война срещу нейните най-ревностни поддръжници.

Неведнъж в живота си Че Лу бе виждала бегълци и всеки път гледката я потискаше. Хора, изгубили всичко, освен духа си и малкото, което носеха на гърба си. По-странното бе, че управниците в Пекин, представляващи истинската причина на това нещастие, някога, по време на Големия поход, го бяха изпитвали на собствените си гърбове.

— Военните влезли ли са в гробницата? — попита тя Ло Фа.

— Не. Изглежда, че главният вход е затрупан и сега единственото място, през което може да се проникне, е шахтата, водеща към върха. Отворът ѝ е миниран и е заобиколена от картечни постове — вероятно се боят, че вътре може да има още някой. Или кой знае от какво.

— Значи чакат и не предприемат нищо — заключи тя.

— Но и ние не можем да влезем.

Тя размаха бележника на Нейбингър.

— Открих нещо интересно.

— Какво?

— Ши Хуанчжоу.

— Първият император. Синът на Небесата. — Дори Ло Фа бе чувал за него.

— Именно. Императорът, който обединил Китай. Този, който вдигнал Великата китайска стена.

— И какво пише за него?

— Мисля, че той е в гробницата.

— Но как е възможно? — Ло Фа я погледна изненадано. — Нали се смяташе, че вътре лежат Гао Цун и жена му. Гао Цун принадлежи към династията Тан, която управлявала много време след Ши Хуанчжоу.

Че Лу вдигна рамене.

— Така пише в бележките на професора. Не зная как е възможно, но спомни си, че според професора, този участък от стената е бил построен във формата на аирлиански старорунически символ. След като стената в по-голямата си част е строена по нареждане на Ши Хуанчжоу, трябва да съществува някаква връзка.

— Аха... — Ло Фа поклати глава. — Не, това са глупости. Пришълци. Цяла стена да е сигнал към космоса. Летящи чинии — той отмести поглед встрани.

Че Лу погледна със съжаление своя стар другар. Живееше в ограничен свят, вярваше само в онова, в което го бяха научили да вярва, и си затваряше очите пред всичко останало. Също като управниците от Пекин, които предпочитаха да заравят глави в пясъка, вместо да се изправят пред предизвикателствата на модерния свят.

— Помисли само — просъска Че Лу. — Ако открием връзката между Ши Хуанчжоу и пришълците, може наистина да се окажем в центъра на събитията. Китай — люлката на цивилизацията. Не така, както винаги сме смятали, но в известен смисъл. Може би нашият народ е станал избраник на аирлианците за целите, които са си поставили. Нейбингър ми разказа доста неща. Когато открили рубинената сфера в галерията в Африка, там имало и каменна плоча с надписи. В нея се споменавало за Чинг Хо.

— Този пък кой е?

— Досега го смятах само за герой от легенда. За измислена история. Там се разказва, че бил прочут моряк, предводител на флотилия от кораби, които потеглили от Китай, минали покрай Индия и достигнали Близкия изток. И то много време преди да бъде създаден Пътят на коприната. Много преди раждането на Христос.

Ло Фа извади тютюн и хартия от джоба си и се зае да си свива цигара.

— И какво? — попита небрежно той.

— Какво ли? Първо, ако Чинг Хо е историческа фигура, това означава, че още в древността китайските моряци са бродили надалеч из моретата и океаните. Известно е, че тъкмо ние за първи път сме приложили компаса като навигационно средство, но едва в 1120 г. от н.е., макар и преди това да са били познати магнитните стрелки. Значи Чинг Хо е плавал до Близкия изток с помощта на компас. И ако той е човекът, поставил рубинената сфера в онази галерия, следователно е бил тясно свързан с айрлианците.

— Е, какво?

Че Лу се питаше дали старият ѝ приятел не ѝ се надсмива.

— Нали вече ти казах? От това следва, че древен Китай, Поднебесното царство, е играло съществена роля в цялата тази история. Но за да го узнаем със сигурност, трябва по някакъв начин да проникнем в гробницата. Винаги съм смятала, че това, което ни унищожи като сила от световна величина, бе нежеланието на нашите управници да обръщат поглед към ставащото отвъд границите ни през изминалите пет столетия. Последният подобен опит е правен през 1405 г.

— Да не ми преподаваш урок по история? — озъби се Ло Фа.

Че Лу поклати безпомощно глава.

— В началото на 1405 г., над двадесет хиляди души и триста и седемдесет кораби, предвождани от Чен Хе, напуснали пределите на Китай и поели в западна посока, следвайки маршрута на Чинг Хо отпреди две хиляди години. — Тя забодде пръст в мършавите гърди на Ло Фа. — Отправили се точно към Близкия изток — Североизточна Африка. След като се завърнали, никой в Китай не помислил за нова подобна експедиция. Въпросът обаче е, какво точно са търсели? И дали са го открили? Защото ако са намерили онова, което Чинг Хо е отнесъл преди толкова много години, нищо чудно то сега да лежи в

гробницата. Или са търсели нещо друго? Уверена съм, че отговорът на всички тези въпроси се намира там долу.

— Може и да си уверена, но никой от нас няма представа как да се спуснем в гробницата.

Че Лу не обърна внимание на забележката му, потънала в своите мисли.

— Ши Хуанчжоу... — прошепна тя.

— Какво за него?

— Ами... той е герой в много легенди. Наричали са го Жълтия император. Казват, че когато се родил, в небето се появило сияние, което се намирало в района на Голямата мечка. В биографията му е записано, че когато се срещнал с мистичната Западна императрица в планината Уангу, двамата заедно направили нещо.

— Някое бебе сигурно? — засмя се Ло Фа.

— Не. Дванадесет големи огледала.

Върху лицето на Ло Фа се изписа любопитство.

— Коя е тази Западна императрица?

— Не зная.

— Добре де, кажи поне нещо повече за огледалата.

— И там не съм наясно — призна Че Лу. — Огледалата били разположени на триножници, които сочели към небето. Цао Цжи ги е описал в един текст, посветен на Ши Хуанчжоу. И на други места се споменават огледалата и триножниците, но всичко е обвито в тайнство. Смята се, че предназначението им е било да неутрализират силата на притеглянето. Да издават силни звуци. Да гледат към звездите. А пък Ши Хуанчжоу бил повелител на гръмотевиците. Може би с помощта на споменатите устройства.

— Интересна легенда — кимна Ло Фа.

— Чувал си за Чи Ю, нали?

— Кой? — гласът на Ло Фа едва забележимо потрепери, колкото Че Лу да разбере, че старецът познава и тази легенда. Сигурно са му я разказвали още когато е бил съвсем малък, за да го посплашат.

— Докато Ши Хуанчжоу управлявал на север, Чи Ю владеел юга на страната. Но двамата управници се различавали в много неща. Чи Ю не бил човек, а по-скоро метален звяр — така поне се казва в легендите. Имал многобройни ръце, крака и очи. Можел да лети

навсякъде. — Че Лу посочи планината. — Много тайни могат да бъдат разкрити там, приятелю.

Ло Фа се изплю презрително.

— Може и така да е. Но твоите легенди няма да ни вкарат вътре.

— Можеш ли да ми намериш радиопредавател? От онези, които се свързват със спътниците?

Ло Фа кимна.

— Мисля, че зная къде има такъв. Но ще ни отнеме известно време.

— Ти ми намери предавателя — заяви Че Лу, — а аз ще повикам помощ.

— Че кой пък ще ни помогне? — зачуди се старият китаец.

— КИСПП.

Ло Фа се изсмя.

— Втори път няма да посмеят.

— Е, поне си заслужава да опитаме. Ако и това не стане, ще се справя сама.

— Я по-добре да ти потърся предавател.

— Какъв е планът?

Лиза Дънкан се озърна стреснато. Не беше чула, че Майк Търкот е влязъл в заседателната зала, следван от Яков. Посочи им две свободни места до масата.

— Пратих майор Куин и Лари Кинсейд със скакалец в Зона 51. Свързах се с една моя приятелка от ВИМИЗЗ — Военния институт за медицински изследвания на заразните заболявания и тя обеща да ни помогне. Друг скакалец ще вземе нея и екипа ѝ, заедно с необходимото оборудване, и ще ги докара тук. Веднага щом пристигнат, потегляме на юг, за да се запознаем с обстановката на място.

— И после? — попита Търкот.

— Ще се опитаме да спрем разпространението на заразата.

— О, имаме си оптимист — подсмихна се Яков.

Дори умствено увреден скулптор, работещ в музей за восъчни фигури, не би могъл да създаде по-зловеща сцена. Телата бяха

разкривени в гротескни пози. Виждаха се разчекнати уста, неми, изкривени устни, от които отдавна бе излетял предсмъртния писък, или пък са били разтворени от страховити нокти. Разпорени гърди, покрити със засъхнала кръв, на толкова тънки струйки, сякаш бяха червени конци. Очите бяха най-страшното. Кухите им орбити бяха вторачени в небето, очертани с кървави овали, като ужасяващо подобие на декоративен грим.

Стив Норуард не обичаше да работи със замразени тела. Не по никакви естетични причини, а заради множеството заострени части, които с лекота можеха да пробият ръкавиците и защитното облекло. На всичко отгоре телата бяха радиоактивни. Толкова радиоактивни, колкото не можеше да си представи. Две причини, достатъчни да си помислиш, че краят ти е близо.

Едрото тяло на Норуард изпълваше докрай защитния костюм. Беше се подложил на невероятно строга диета, за да издържи последния проверовъчен тест в армията, но за щастие в армейския Институт за заразни болести не гледаха чак толкова стриктно на тези неща.

Норуард беше русокос, с румено, веселяшко лице, по което едва ли можеше да се познае, че работи предимно с мъртъвци. Той изтика много внимателно количката под една от маймуните. Натисна един бутон и веригата, на която бе окачен трупът, се задвижи надолу, докато цялото тяло легна върху платформата. След това се наведе и измъкна, не без усилие, забитата в гърба на маймуната метална кука.

Норуард си пое бавно дъх. Маската му беше запотена отвътре, а под мишниците му се стичаха едри капки пот. Изтика количката от хладилната камера и залости голямата метална врата. След това продължи надолу по коридора към залата за аутопсии. Веднага щом влезе, побърза да включи шланга с пресен въздух към клапата на защитния си костюм. Долови познатия шум от нахлуващ пресен въздух и преглътна, за да уравни налягането. Маската вече се проясняваше. Бръмченето на компресора му действаше точно толкова успокояващо, колкото шумът от равномерно работещи двигатели на пилот-изпитател.

Той запъна колелата на количката, за да не може да се търкалят. Действията му бяха спокойни и уверени. Извади чифт големи хирургични ръкавици и ги постави върху защитните ръкавици на

костюма, след това потърси с очи втория жив човек в залата и му кимна към трупа на маймуната.

— Хайде. На три.

— На три — отекна в слушалките му женски глас. Принадлежеше на Лейния.

— Едно. — Двамата с Лейния хванаха ръцете и краката на маймуната. — Две. Три! — Вдигнаха тялото и го положиха на операционната маса, но толкова внимателно, сякаш беше бомба със закъснител, което не беше далеч от истината. Макар и мъртво, тялото на маймуната гъмжеше от микроскопични същества, готови да нахлуят в нова жертва и да я разкъсат, както бяха сторили с нещастното животно на масата.

— Поне няколко часа ще ѝ трябва, за да се размрази — промърмори Норуард. — Така че, започваме аутопсията в 13.00.

— Както кажете — съгласи се Лейния. Изглеждаше дребничка и беззащитна в свръхголемия си костюм.

Норуард се обърна към втората маса, където беше поставена друга маймуна. Бяха я извадили от камерата още предната вечер. Взе скалпел и го подаде на Лейния.

— Добре дошла в Четвърто ниво. Вашият първи пациент, докторе.

Не виждаше лицето ѝ, скрито от маската.

— Благодаря ви, докторе.

Тя опря острието на скалпела в долния край на гръдния кош и направи първия разрез. Кухината отдолу беше изпълнена с кръв.

Норуард продължи да я наблюдава как работи, като следеше дали отбелязва всички аномалии, макар че повечето от тях бяха почти очевадни. От бъбреците нямаше и следа. Черният дроб имаше жълтеникаво оцветяване и част от него се беше стопила.

Той вземаше образци от всички органи и ги поставяше върху предметни стъкла. Помогна ѝ само когато трябваше да отворят гръдния кош с големите щипци. Тъкмо се бяха надвесили над тялото, когато в залата отекна сух, пращящ звук. Лейния замръзна и погледна уплашено Норуард, сякаш го питаше за причината.

— Високоговорителите — той кимна към стената. На лицето ѝ се изписа облекчение. Поне не беше нещо неочаквано.

Говорителят изпраща отново и този път вътре отекна познат женски глас, който принадлежеше на завеждащия института, полковник Кармен.

— Стив, имаме новини от Южна Америка.

„Ах, новини значи“ — помисли си Норуард и пулсът му се учести.

— Искам да погледнеш едно нещо — продължи Кармен. — Колкото се може по-скоро.

Норуард кимна, обърна се и се отправи към входа на шлюзовата камера, като пътем разкачваше въздухоподаването. Когато пристъпи вътре, той се завъртя, затвори вратата и изхлузи тежките ботуши. Прекрачи следващия праг, дръпна един шнур и костюмът се смъкна на пода. Зачака нетърпеливо, докато бликналата от душа вода отмери определеното ѝ време. Нямаше никакъв начин да прекъсне програмата, особено като се имаше предвид какво може да е полепнало по костюма.

„Новини“. Думата отекна отново в съзнанието му. Току-що бе напуснал една от най-опасните биологични лаборатории в целия свят. В Щатите имаше само още една такава — в Центъра за контрол на заразните болести. „Новините“ за него можеха да означават само, че някой вече е умрял при неизяснени обстоятелства и че още много други хора могат да загинат, ако не бъдат приложени навреме драстични мерки.

Душът най-сетне спря. Норуард се прехвърли в съблекалнята и си облече костюма. Все още пъхаше зелената риза в панталоните си, докато тичаше към асансьора.

Вратата се плъзна встрани и той натисна копчето за приземния етаж. Полковник Кармен вече го очакваше там облечена в неизменните операционни панталони и зелена хирургична риза.

— Насам — махна му тя и посочи вратата на кабинета си. Вътре ги очакваха четирима души — всичките експерти в различните направления на биологичната война.

— Разгледай това — тя му подаде сателитна снимка, изпратена от Зона 51. — Тази е от днес по обед, но имаме и една от вчера.

— Майчице! — промърмори Норуард, докато разглеждаше сините точки в едното селце и червените в съседното. Вече знаеше на

какво съответстват. На втората снимка районът на поражение беше разширен.

— И ние казахме същото — кимна сухо полковник Кармен.

Норуард огледа присъстващите и спря погледа си на един от тях.

— Джо, ти какво смяташ?

— Това е в Южна Америка, значи не е „Ебола“ — отговори другият. Беше облечен в износени джинси и памучна фланела. Изглеждаше към тридесет и пет годишен, но Норуард знаеше, че е едва на двадесет и осем. Просто Джо Кениън бе живял труден живот. Беше волнонаемен в системата на Военния институт, но вътре го наричаха просто „вирусния каубой“. От онези, които обикаляха света в търсене на вируси-убийци, укротяваха ги и ги донасяха тук, в Четвърто ниво, за да ги надвият.

С други думи, Кениън бе скритият гений на Четвърто ниво. Притежаваше научна степен по епидемиология и шестгодишен непрекъснат стаж.

— Няма никакъв начин да разберем какво става там, ако не посетим мястото.

— Какво представлява районът? — попита Норуард.

— Малки селца, разпръснати сред джунглата — обясни полковник Кармен. — Живеят от коката, която продават на наркотърговци.

Норуард опря двете снимки една до друга.

— Това нещо се движи доста бързо. Как според вас се предава?

— Ще узнаем, като идем там — отвърна Кениън.

— Кой поръчва проучването? — попита Норуард.

Полковник Кармен седна зад бюрото си и затропа нервно с пръсти.

— Това е проблемът. Още нямаме официална поръчка. Информацията пристигна по втора линия. Но вече са пратили една „летяща чиния“, която да вземе наша група и да изследва нещата на място.

— „Летяща чиния“? — намръщи се Норуард. — Това пък какво е...

— Колкото по-малко въпроси ми задавате, толкова по-рядко ще чувате отговора „не знам“ — заяви Кармен и посочи снимките. — Да се заемем с непосредствената задача. Един Бог знае какво е това, но се

разпространява бързо. Бъдете готови за потегляне след тридесет минути.

— Това е мястото — потвърди Фолкнър.

Толанд огледа граничния район. Останалите наемници се бяха притаили далеч назад, в ниското. Виждаше се само неравен черен път, нито следа от граничен пост, нищо, което да обозначава по някакъв начин, че тук се срещат Бразилия и Боливия.

— Засега ще поддържахме наблюдението — рече Толанд. — Не бих се изненадал, ако онези от „Мисията“ са ни скроили някоя клопка.

Фолкнър го погледна учудено.

— Какво по-точно представлява тази „Мисия“?

Макар двамата да работеха от известно време за споменатата организация, нямаха представа за предназначението ѝ, тъй като връзката с тях се установяваше от посредници.

— Чувал съм, че са германци — промърмори неуверено Толанд. — Нацисти. От бившите, дето се крият из джунглите от години.

— Не ми харесва да работя за нацисти.

— Но искаш парите им, нали? — засмя се Толанд. — След като приключим тази задача, ще можем да се оттеглим в заслужен отдых. Да си поживеем в разкош.

Мълчанието на Фолкнър бе достатъчно красноречив отговор. Той се огледа назад, където се спотайваха останалите.

— Някои от хората ни са болни. Джъстин е най-зле. От снощи повръща кръв.

Толанд помисли върху този проблем.

— Е, добре. Промених намеренията си. По-добре ще е, ако продължим в намален състав. Избери най-здравите и се отърви от болните. Четирима ще ни са достатъчни, но гледай да са благонадеждни. Не зная какво ще иска онзи, с когото трябва да се срещнем, но сигурно си заслужава петте милиона долара, които ни обеща „Мисията“. И след като го отведем там, където пожелае, ще държим в ръцете си както него, така и онова, което струва тези пари.

[1] Съществувала между I и X век от н.е. Останали са монументални стели, обелиски. Столицата на древната империя Аксум

е днешен етиопски град със същото име. — Б.ред. ↑

[2] Или Саба, в Библията се споменава като Савската царица (вж. III Царств. 10). — Б.ред. ↑

[3] Килиманджаро е най-високата планина в Африка, намира се в Танзания, близо до границата с Кения. Височината ѝ е 5895 м. — Б.ред. ↑

11.

Зона 51 отново кипеше от научна активност — този път под егидата на КИСПП. Изборът бе на самия Комитет, заради наличието на кораба-майка и скакалците, и на майор Куин, настоящия началник на Зоната, не оставаше друго, освен да се примири с новата си роля.

Зона 51 бе гражданското название върху военните карти на тренировъчния полигон на авиобазата Нелис. Всяка база разполагаше с подобен полигон, който обикновено носеше секретно название от няколко цифри и букви. Но Зона 51 бе еволюирала в нещо много повече от обикновен полигон. От десетилетия тук, в сърцевината на Планината на конярите, бе разположена една от най-строго охраняваните военни инсталации. В съседство с планината се простираше и най-дългата стартова писта не само на територията на САЩ, но вероятно и в целия свят. От тук излитаха скакалците, както и прототипите на бъдещите изстребители от серията „Стелт“ и „Аврора“.

Само няколко сгради бяха разположени на повърхността. Основната част от помещенията и хангарите на Зона 51 се намираше в един от склоновете на планината, където се пазеха корабът-майка и скакалците.

„Меджик-12“ бе секретното название на групата, натоварена първоначално със задачата да управлява Зона 51 и да се грижи тайните ѝ да не стават достояние на обществеността и чуждите шпионски централи. С течение на времето тази организация се бе превърнала в един отделен свят, затворен за разпореждания отвън и завладян от увереността, че стои над всички закони. Всичко това бе приключило с катастрофа само преди няколко седмици.

Куин знаеше, че по онова време членовете на „Меджик-12“ са се намирали под телепатичния контрол на стража-компютър, открит при разкопките в Джамилтепек и докаран в друга строго секретна изследователска база в Дълси, Ню Мексико.

Когато най-сетне тайната на „Меджик-12“ бе разкрита, Зона 51 се превърна в сензацията на века. Огромни тълпи журналисти нахлуха

в хангарите и не след дълго снимките на гигантския кораб-майка обиколиха света. Това, което доскоро бе строго охранявана тайна, сега пълнеше заглавните страници на вестниците.

Последваха нови разкрития, този път за извънземния произход на телата, принадлежащи на агентите от СТААР. От КИСПП сметнаха, че тази информация е твърде шокираща, за да бъде поднасяна на обществеността и Куин отново бе натоварен с нелеката задача да запази всичко в тайна. Само че този път без да се предизвиква излишен шум, защото журналистите продължаваха да си пъхат носовете навсякъде и единственото място, където все още не им се разрешаваше да влизат, бе Кубът и аутопсионната зала.

Подземната стая, в която се помещаваше Кубът, имаше размери двадесет и четири на тридесет метра и до нея се стигаше през големия хангар, изкопан в склона на Планината на конярите. От тук надолу водеше един-единствен товарен асансьор, което позволяваше да се ограничи потокът от любопитни.

Куин седеше в дъното на стаята, откъдето можеше да следи развитието на всички операции. Точно пред него имаше три реда монитори, пред които седяха служители във военни униформи. На голямата стена бе монтиран екран с размери шест на три метра, върху който можеше да бъде изведена всяка информация, предавана до компютрите в залата.

Точно зад Куин една врата водеше към коридор, от който се влизаше в заседателната зала, личния кабинет на майора, няколко спални помещения и неголяма галерия. Из стаята се носеше тихото бръмчене на машините, придружено от свистенето на въздуха, нагнетяван от грамадни, монтирани в горната част на хангара, вентилатори.

В центъра за управление влезе мъж с дълга черна коса, сплетена отзад на плитка, прекоси пътеката, следван от любопитните погледи на военните и се настани във фотьойла до Куин. Носеше очила без рамки и имаше тънички, черни мустачки.

— Какво ново, Майк?

Майк вдигна ръка и засука левия си мустак.

— Всички твърди дискове, донесени от базата „Скорпион“, са били изтрити.

— По дяволите! — Куин се облегна назад.

Майк поклати глава.

— Но чакай! Това не значи, че там не е останало нищо.

— Не те разбирам — рече Куин.

— Искам да кажа, че когато изтриеш един компютърен твърд диск, това не означава, че си заличил цялата информация. Винаги остава по нещичко. Като сянка от предмет, който вече е отместен.

Куин се наклони напред обнадежден.

— И какво откри?

— Засега нищо определено — призна Майк. — Работя върху него, но става бавно. Все едно да редиш китайска мозайка, след като си изгубил повечето от парченцата.

— И все пак?

— Мисля, че там се е съдържала информация за служителите на СТААР. Освен това намерих някои любопитни неща относно съобщенията, които са си разменяли айрлианските компютри.

— Друго?

Майк сбърчи вежди.

— Ами... трудно е да се каже, но ми се струва, че тези типове... — той спря и погледна въпросително Куин.

— СТААР — допълни майорът.

— Да де, от СТААР, изглежда са се опитвали да дешифрират нещо. Дори имам чувството, че са се занимавали със същото, което правя сега аз — възстановявали са изтрита информация.

— От какъв източник?

— Не зная. Едва ли е нещо, което се е намирало в базата в Антарктида.

— Добре тогава, кога ще разполагаш с по-точна информация?

Майк сви рамене.

— След няколко дни. Или седмици. Може би никога. Кой би могъл да знае?

— Друго?

— Ах, да — някои дреболии. Първо, търсили са по ключова дума.

— И коя е тя?

— „Ковчег“.

— „Ковчег“? — повтори Куин. — Какъв е тоя „ковчег“?

— Понятие нямам.

— Друго?

— Имаше един файл, изтеглен от историческа база данни. Нещо като студия.

— Върху какво?

— Върху „Мисията“. Членувано и с главна буква.

— Само това?

— Е, не забравяй, че не разполагах с цял век.

Куин му посочи вратата.

— Връщай се на работа.

— Как, по дяволите, ще се измъкнем?

Мъжът, който бе задал този въпрос, бе вкопчил ръка в стоманения кабел, окачен по протежение на товарния отсек. Краката му се полюшваха всеки път, когато нисколетящият самолет се издигаше или спускаше, следвайки очертанията на местността. Подобно на останалите тридесет души на борда, беше облечен с маскировъчна униформа без каквито и да било отличителни знаци. Казваше се Круто и бе прекарал по-голямата част от живота си във френския чуждестранен легион.

Елек вдигна поглед от сателитните снимки, които изучаваше внимателно, без да сваля масивните си слънчеви очила.

— Не се безпокой за това. Аз ще имам грижата.

— На глупак ли ти приличам? — попита Круто. — Не вярвам на никого, когато въпросът опре до спасяването на собствената ми кожа. Говори се, че в Китай положението било страшно напечено.

Круто погледна към останалите наемници, седнали наблизо. Повечето кимнаха в знак, че са съгласни с него. Заплащането беше добро, това би потвърдил всеки от тях — петдесет хиляди долара си бяха петдесет хиляди долара — но какъв е смисълът да ги имаш, когато си мъртъв?

Самолетът току-що бе напуснал афганистанското въздушно пространство и летеше към Китай. Круто остана изненадан, че до момента никой не бе направил опит да ги спре, докато Елек не изглеждаше особено загрижен от подобна опасност. Бяха кацнали за кратко на някакво занемарено летище в Туркменистан, бивша съветска република, където презаредиха без много приказки. Круто отдавна се

бе уверил, че с пари могат да се купят много неща, но възможностите на Елек наистина надхвърляха всякакво въображение.

— Хубаво де, но как ще се промъкнем покрай китайските постове? — попита един от наемниците. — Казват, че цялата гробница била заобиколена от плътен кордон.

— Много просто — вдигна рамене Елек. — Скачаме право отгоре.

— И ония долу почват да гърмят — поклати глава Круто. — Знаеш ли колко лесно се стреля по човек, увиснал на парашут?

— Никой няма да стреля по нас — Елек вдигна малка стъклена топка. Вътре се поклащаше слабо фосфоресцираща, зеленикава течност. — Ей това нещо ще се погрижи.

— Че какво е то? — попита Круто.

— Нервно-паралитичен газ. Открит от руснаците и изпитан многократно в Афганистан. Действа в продължение на двадесет секунди, след шестдесет се разгражда напълно. Ще пуснем топката точно преди да скочим. Докато стигнем долу, всички ще са издъхнали.

— Божичко — възкликна удивено Круто, — ако посмеем да го използваме, чака ни международен съд!

— Никой не дава пукната пара за онова, което става в Западен Китай — отрязва го Елек. — Пък и никой няма да разбере какво е станало.

— Да, бе — захили се Круто. — Без мен — той ококори очи, когато Елек опря топката в носа му.

— С теб или без теб — произнесе бавно Елек. — Млъквай, или ще строша топката в главата ти!

— Блъфираш! — не повярва Круто. — Ще умреш с нас.

— Вече си инжектирах антидот. — Елек подхвърли топката във въздуха и тридесет чифта очи я проследиха напрегнато как пада, докато отново я улови. — Тъй че за мен няма страшно. Виж за останалите... Ужасна смърт, казвам ви. Мозъкът престава да изпраща импулси до тялото... Дробовете спират да работят, после и сърцето. Остава само болката...

Круто преглътна.

— Хубаво, разбрах. Скачам.

Търкот доближи носа на самолетоносача, оставяйки зад себе си палубната суетня. Обърна се и проследи с поглед един Ф-14, който се снижи със скорост повече от триста километра в час и само след секунди вече бе заковал на площадката. Веднага самолетът бе заобиколен от цял куп техници, които с опитни движения го прикачиха за електрокара и изтеглиха встрани, преди да се е приземил следващият.

Времето бе съвсем ясно, хоризонтът бе като черта, разделяща морето от небето. Малка група делфини продължаваше да следва с плясъци кораба. Нямаше представа дали са същите, които бе наблюдавал по-рано.

— Колко ще струва да ми разкриеш мислите си?

Зад него стоеше Лиза Дънкан, облечена с тъмно кожено яке, закопчано догоре. В лявата си ръка държеше малко куфарче. Търкот знаеше, че им предстои съвсем скоро да се разделят — всеки потегляше в различна посока.

— Не съм сигурен, че си заслужават цената.

— Аз пък съм убедена в обратното.

Търкот погледна към морето.

— Не зная. Напоследък всичко се завъртя с такава шеметна скорост, че почти нямам време за мислене. Все се явяват по-важни неща.

— По-важни от мисленето?

— Не в този смисъл. Свикнахме първо да действаме, а после да разсъждаваме. Време е да погледнем няколко хода напред.

— Какво може да има там?

— Не съм съвсем сигурен, че бих искал да зная — отвърна Търкот, надявайки се Лиза да смени темата, но тя замълча.

Най-сетне той пръв наруши мълчанието.

— Понякога се питам защо.

— Защо какво?

— Ами... защо е всичко това. Нали разбираш, твърде дълго се съсредоточавахме върху конкретните обстоятелства — кой, кога, какво — без да търсим ключа.

— Май не те разбирам.

Търкот се мъчеше да открие най-подходящите думи за онова, което не му даваше покой от известно време.

— Помниш ли какво стана в Германия?

— Онази история, в която и ти беше забъркан?

Той кимна.

— Инцидентът в кафенето?

„Твърде деликатен израз за случилото се“ — помисли си Търкот. Точно преди да се запознаят с Лиза Дънкан бе изпратен на служба в едно секретно военно поделение за борба с тероризма в Берлин. През повечето време преследваха контрабандния пренос на оръжие от бившите социалистически страни. Групата бе съставена от американци и германци — все подбрани войници от специалните части на двете страни. Беше им заповядано първо да стрелят, а след това да задават въпроси, особено когато се отнасяше за оръжия, способни да поразяват стотици, дори хиляди невинни жертви.

По време на последната операция, преди да бъде прехвърлен в Зона 51, разузнаването изпрати групата им по дирите на екстремисти от ИРА, опитващи се да сложат ръка върху пратка самонасочващи се ръчнопреносими ракети САМ-7 от оборудването на бившата източногерманска армия.

Предполагаше се, че ще бъдат използвани за свалянето на самолет „Конкорд“ над летище Хийтроу. Оръжията вече пътуваха по предназначение, когато групата на Търкот получи заповед да им пресече пътя.

Бяха организирали засада, но терористите бяха спрели в едно заведение в малкото градче, точно преди мястото, където ги очакваха. Поизгубил търпение, водачът на групата реши да отиде на разузнаване и взе Търкот със себе си.

Въоръжени с автомати със заглушител под дългите си шлифери, двамата влязоха в заведението, представляващо комбинация от бар и ресторант, или на немски *Gasthaus*. Вътре беше пълно с посетители. Веднага забелязаха двама от терористите, но третият не се виждаше никъде.

И тогава партньорът на Търкот допусна грешка, издавайки се с прекалена нервност. Един от ирландците ги забеляза и... всичко полетя с краката нагоре. Последва безредна стрелба, в която двамата терористи бяха убити.

Третият се опита да напусне заведението с група цивилни. Немският командос откри огън по цялата група. Наложиха се Търкот да

му избие оръжието, при което си бе изгорил дланта от нажеженото дуло — и досега имаше белег. Едва по-късно преброиха жертвите. Четирима убити цивилни, включително едно осемгодишно момиченце и бременна жена. Като капак на всичко хората, които ги бяха пратили там, ги наградиха с медали за храброст. Нещо се прекърши в Търкот след този случай и като че ли остави дълбоко в него нездравяваща рана.

— Майк? — в гласа на Дънкан се долови тревога. — Какво искаше да кажеш за Германия?

— Нищо — отвърна Търкот. Чувстваше се изморен.

— Не е нищо — възрази Дънкан.

Той въздъхна.

— Нещастниците, които застрелях в Германия. Терористите от ИРА. Техните идеи. Мотивите им. Ето за какво си мислех. Бяха уверени в правотата си. Смятаха каузата си за единствено справедлива и бяха готови да платят каквато и да било цена за осъществяването ѝ. Да направят всичко, дори да убиват невинни.

— О, стига — махна с ръка Дънкан. — Как можеш да сравняваш...

— Нали сама поиска да знаеш за какво мисля — прекъсна я той. — Ето че ти казах.

Дънкан не отговори. Отново настъпи мълчание.

— Хубаво — подхвана отново Търкот. — Сега сме на американски кораб. Момчетата тук носят униформи. Участвали са във Войната в залива, хвърляли са бомби над Ирак. Всеки от тях е убивал. Но противникът им е вярвал в онова, което върши, също колкото и нашите пилоти и моряци са били убедени в правотата си. И така е било винаги. Нали знаеш — Бог е и на двете страни. Как тогава едната накрая печели? Ей такива неща си мисля. Опитваме се да си обясним действията на аирлианците с нашия мироглед, но те не са хора. Много по-различни са от нас, отколкото ние от иракчаните. А виж, Яков казва, че войната била между нас — между хората. Не с пришълците.

— Но нали пришълците са ни манипулирали? Оказа се, че СТААР не е земна организация, а мозъците на тези Водачи са промити като на хората от „Меджик-12“.

— Значи са марионетки, така ли? А ние какво сме? Не можем да си осигурим помощ дори от КИСПП и нашето правителство. Не

вярваме на никого, нали така ни съветва Яков? И в специалните части ни учеха да не приказваме много, но това минава всякакви граници. Време е да се огледаме. Струва ми се, че зад всичко това се крие нещо повече. Нещо съвсем различно.

— Защо?

— Какво? — подскочи изненадано Търкот.

— Зададох същия въпрос, с който и ти започна тази реч. Защо трябва да има нещо повече? Защо трябва да е различно?

Търкот премигна учудено.

— Не си ли съгласна, че трябва да съществува крайна цел?

Дънкан разпери ръце.

— Тъй да бъде. Но не знаем каква е и не ни остава нищо друго, освен да реагираме според обстановката.

— Да реагираме според обстановката — усмихна се мрачно Търкот. — Това ми хареса.

Известно време двамата гледаха към океана.

— Има още нещо — обади се Дънкан.

— Да?

— Яков.

— Какво за него?

— Ти вярваш ли му?

— Нали той ни каза да не вярваме никому.

— Съгласна съм с него.

— Защо?

— Разговарях насаме с Лари Кинсейд и майор Куин, докато вие с Яков разпитвахте фон Сеект. Кинсейд е проверил орбитата на спътника на „Земя без граници“ точно преди да падне. Получил е данните от Космическия център.

Търкот чакаше търпеливо.

— Вярно, че не се е приближавал до кораба-майка и „нокътя“, но в един момент от полета орбитата му внезапно се е променила. Станало е над едно място в централна Азия, на име Сари Шаган. Сигурно не знаеш, но там е разположен главният руски изследователски център за противоспътникова отбрана. И друг път сме получавали сведения за непрограмирана корекция в орбитата на спътници на НАТО, прелитащи над тази зона. Някои специалисти

предполагат, че е бил използван нискоенергиен лазер. Според други, става въпрос за електронно заглушаване.

— Искаш да кажеш, че спътникът е бил свален от руснаците?

Дънкан кимна.

— Кинсейд е убеден в това. Куин е направил опит да проникне в общоинформационната система на Коро и доколкото разбрал, по програма спътникът е трябвало да остане най-малко още двадесет и четири часа на орбита, а след това да навлезе в ниските слоеве на атмосферата и да падне в южната част на Атлантическия океан — точно както и предишните два. Този тип сателити разполагат със собствени маневрени двигатели и Кинсейд е установил, че са били задействани малко след намесата на руснаците — вероятно по заповед от „Мисията“.

Търкот обмисляше новата информация.

— Значи руснаците променят орбитата на спътника, онези от „Мисията“ му нареждат да се приземи преждевременно и далеч от предполагаемото място. Нищо чудно унищожаването на Четвърти отдел да е пряко следствие от този акт. Ако, разбира се, Яков казва истината и базата наистина е била унищожена. Може би руснакът знае повече, отколкото дава да се разбере.

— И аз така виждам нещата. Сбъркал е някъде, а сега се опитва да ни използва, за да си поправи грешката. И без това неговите хора вече ги няма.

— Все пак, по-важното е, че е бил провален планът на „Земя без граници“. Какъвто и да е бил.

— Може и да си прав. Представи си обаче, че не е трябвало спътникът да попада на сушата. Заради нещо вътре в него. Но пада в Южна Америка и всичко отива по дяволите.

— Дано не си права! Защото това означава, че ситуацията е извън контрол. Дори за „Мисията“.

— Или пък Яков ни мами и няма никаква „Мисия“ — подметна Дънкан.

— Или има и той е един от тях.

— От тях?

Търкот се засмя, но по-скоро заради безпомощността си.

— СТААР. Водачите. Четвърти отдел. КГБ. Дявол да го вземе, може да е дори двоен агент на ЦРУ. Кой може да знае? А може и да

говори истината. Какво значение? Онези нещастници в Южна Америка са вече мъртви и на нас се падна честта да разберем какво е пренасял спътникът — било то Черната смърт, или нещо друго.

— Затова реших да се върна в Щатите. Искам да проверя някои неща.

— Например? — попита Търкот.

— Първо ще прескоча до авиобазата Ванденберг. Една от совалките ще излети оттам. Все още работя за президента и той нареди да присъствам на старта. Искам на място да разбера какво целят хората от КИСПП с тези полети до кораба-майка. След това ще продължа до Зона 51. От там най-добре се координират всички действия, особено когато вие подразберете какво става. А и ми се струва, че мога да науча още подробности за Дълси и Джамилтепек.

Търкот кимна.

— Така е. Когато приключим с разузнавателната операция, двамата с Яков ще се присъединим към теб в Зоната.

Веднага щом получи заповед за тръгване, Норуард се зае да събира екипировката и да подрежда багажа. За да достигнат района на поражение и да съберат необходимите образци — без да пострадат в процеса на работа — щяха да се нуждаят от високо специализирано снаряжение. Това означаваше, да си осигурят степен на безопасност от Четвъртото ниво.

Норуард негласно предостави цялото управление на Кениън. Макар по-млад, той разполагаше с необходимия опит за работа на открито. Норуард дори бе щастлив, че Кениън ще бъде с тях — беше се наслушал на какви ли не истории за приключенията му в различни тайни места.

Съществуваха два фактора от първостепенно значение, отнасящи се до откриването на непозната до момента биологична заплаха. Първият, естествено, бе характерът и видът на причинителя, както и да бъде изолиран в изкуствена среда. Вторият бе да се открие произходът му. Обикновено тези два фактора бяха достатъчни, за да се започне борбата.

Само преди две години в Южен Заир бе избухнала страхотна епидемия. Имайки предвид отдалечеността на района от

цивилизацията, новината за епидемията бе пристигнала със закъснение. Междувременно болестта продължаваше да се разпространява в пограничните райони между Заир и Замбия, причинявайки смъртност от деветдесет процента сред засегнатото население. Умрелите наброяваха десетки хиляди.

След две седмици на безпрепятствено разпространение, вирусът достигна столицата на Заир, Ндола. Заирският президент нареди на военните да изолират града. Пътищата бяха блокирани, летището — затворено, транспортът замря. Президентът бе готов да пожертва дори столицата, за да спаси страната.

Но вирусът изчезна със същата бързина, с каквата се бе появил. Издъхнаха и последните му жертви, телата им бяха изгорени. Животът постепенно се върна в нормалното си русло, освен че нацията бе намалела с четиридесет хиляди души. Дребна цифра, според африканските представи.

Единствено Институтът не се примири с изчезването на болестта. С помощта на заирски лекари бяха получени образци от замразени тъкани, които бяха изпратени по въздуха в Щатите. От тях съвсем скоро бе изолиран и смъртоносният вирус. Оказа се филовирин, братовчед на вирусите „Марбург“ и „Ебола“. Все пак се различаваше от тях, заради което бе кръстен „Ебола З“. Ако не познаваха неговите прародители — „Марбург“ и „Ебола“, специалистите от Института сигурно щяха да се затруднят. Сега вече знаеха, че е техен роднина.

Ето че вече разполагаха с „Ебола З“, но единственото, което знаеха за него, бе, че убива бързо и безпощадно. Тогава Кениън предложи да проследят откъде е дошъл вирусът. Той лично отлетя за Заир, за да оглави разследването. Досущ като детектив тръгна по дирите на смъртоносната зараза, разпитвайки малцината оцелели. Не след дълго Кениън установи, че „Ебола З“ не произхожда от Заир, а от югоизточния бряг на езерото Бангулу в Замбия. Нае малък самолет и отлетя натам. Местността се оказа блатиста, почти незаселена с хора и истински рай за дивите животни. Кениън накара пилотът да се приземи на един от малкото острови, където според картата имаше селце, но още докато се спускаха, ги посрещна миризмата на разложена човешка плът и пилотът категорично отказа да кацне.

Кениън се завърна в Института и предложи да бъде организирана нова експедиция до езерото Бангулу, за да открият мястото, където се

бе появил на бял свят „Ебола З“. Доводите му бяха, че щом веднъж вече вирусът бе прехвърлил границите на блатистата страна, това може да стане и втори път, и то с далеч по-тежки последствия. Четиридесет хиляди мъртви и 90 процентна смъртност при заболялите бяха достатъчно сериозен аргумент. Отделени бяха нови средства и Кениън се завърна в Замбия, начело на група специалисти и с необходимото оборудване, за да работят в условия, максимално близки до тези в Четвърто ниво.

Върнаха се в блатистата страна и претършуваха всички острови в продължение на две седмици. Най-сетне откриха един остров, заселен с маймуни, за който Кениън подозираше, че е бил първичното огнище на заразата. Неколцина местни жители му разказаха, че от време на време ловци от селото ходели на острова да ловят маймуни, които сетне посредници продавали на различни научноизследователски лаборатории за техните експерименти. Според Кениън това е бил пътят, по който болестта бе напуснала блатата. След като се екипира по подходящия начин и взе всички необходими предпазни мерки, групата на Кениън се прехвърли на острова. Но не откриха нищо и в края на краищата си тръгнаха с празни ръце.

Експедицията бе обявена за провал, но Кениън бе доволен от опита за работа в тежки полеви условия и очевидно той сега щеше да му е от полза. Голяма част от снаряжението, натоварено на втория хеликоптер, датираше от времето на тази „провалена“ експедиция и бе пригодено за примитивната обстановка на джунглата. Само че този път не заминаваха за Африка, а за безлюдните пространства край Амазонка. Нищо чудно да се срещнат със заплаха, далеч по-страшна от споменатия „Ебола З“. Норуард знаеше, че въпреки усилията на многобройни институти от целия свят, все още не беше изработена ефективна ваксина срещу „Ебола“, „Ебола З“ и „Марбург“. Единственото, което бяха постигнали във ВИМИЗЗ, бе създаването на достатъчно сигурни лабораторни тестове, с чиято помощ бързо можеше да се определи дали човек е засегнат от някой от тези вируси.

Южна Америка бе нещо ново и различно. И тази летяща чиния — Норуард се питаше защо ли ще участва. За да спестят време? Полковник Кармен бе намекнала недвусмислено, че засега заповедите пристигат не по официалните канали. Още една загадка.

— Идват да ни вземат — обяви Кениън.

Скакалецът се приземи точно пред централната сграда на Военния институт. Бяха струпали наблизно цяла купчина с екипировка. Норуард проследи с почуда извънземния съд, който застина във въздуха и сетне плавно се спусна право надолу.

От горния люк се показва офицер в униформа на американските ВВС.

— Майор Норуард?

Норуард кимна.

Офицерът огледа багажа.

— За няколко минути ще го натоварим. Веднага след това се понасяме. В началото „самолетчето“ ни може да ви се стори странно, но не му обръщайте внимание. Затова пък ще ви откараме за нула време.

— Колко дълго ще летим всъщност?

— По пътя ще се отбием до „Стенис“, за да вземем още няколко души.

Кениън поклати глава.

— Нямаме време за никакви отбивки.

— Закъде сте се разбързали?

— На всеки час — произнесе с равен глас Кениън — вирусът, който ни интересува, се размножава с по няколко милиона единици. Затова бързае.

12.

На борда на „Спрингфилд“ сред екипажа цареше напрегнато очакване. Трите „изтребители фу“ кръжаха наблизко в бойна готовност. Капитан Форстър бе готов да чака, докато се изчерпят запасите от кислород — които щяха да стигнат за два месеца — преди да предприеме каквито и да било рисковани постъпки. Беше запознат със съдбата на „Пасадена“ и нямаше никакво намерения да я споделя преждевременно.

По-лошото бе, че освен него, решението можеше да бъде взето и от политиците, а за капитан Форстър те не бяха извор на мъдрост. Ако оставеха на адмирал Полдън, той сигурно щеше да засипе Великденския остров с ядрени удари, докато го потопи.

На Великденския остров тялото на Кели Рейнолдс бе преустановило почти всички свои функции, оставяйки се на волята на стража. Умът ѝ обаче оставаше буден. Все още виждаше различни картини, сцени от миналото.

Най-голямата от всички статуи, висока над двадесет метра и тежаща поне двеста тона, лежеше сред още четиристотин други недовършени статуи на склона на Рано Рараку. Ала вече нямаше кой да я вдигне, за да предупреждава.

Последният Човек-птица бе нарушил закона. От морето бяха пристигнали непознати. Идеха от там, откъдето изгряваше слънцето, без да се боят от подредените на брега моаи. Слязоха, разговаряха с Човека-птица, сетне си тръгнаха. А той изчезна в една от цепнатините на Рано Као. Нямаше го цели пет дни, а когато се появи отново, сред хората настъпи разцепление — едни, които още помнеха защо са тук, се опълчиха срещу другите — съзаклятници, готови да последват човека-птица.

Последните се заеха да събарят статуите, а първите се нахвърлиха върху тях. Започна истинско клане и тогава дойде

Черната смърт и покоси всички — от двете страни. И така стана, че островът бе обезлюден, а вятърът заличи надписите от камъните и разпиля по склоновете на планината плочиците ронго-ронго.

Водачът Паркър включи компютъра и провери електронната си поща. Имаше само едно писмо и той знаеше от кого е, тъй като адресът му бе известен на една инстанция.

Той премести мишката, за да отвори писмото на екрана и в този миг забеляза, че ръката му трепери. Опита се да овладее треперенето, но нервите му изневериха. В края на краищата, след значителни усилия все пак успя да отвори посланието и го прочете.

Уведомяваха го за промяна в разписанието. Нямахте обяснения за скъсяването на срока, нито пък бяха необходими. Заповедта бе категорична и неотменна. Паркър изпрати потвърждение.

Дънкан, Търкот и Яков се качваха по металната стълба към площадката за излитане, когато ги спря един моряк.

— Доктор Дънкан?

— Какво има?

Морякът ѝ подаде компютърна дискета.

— Току-що го получихме чрез ИНТЕРЛИНК от Зона 51.

— Скакалецът скоро ли пристига? — попита Търкот.

— Да, сър. След пет минути.

— Ескортирайте пътниците до заседателната зала — нареди Дънкан.

Тя взе дискетата и тримата се върнаха обратно.

— Сега пък какво? — попита Търкот.

— Не зная — рече Дънкан, докато включваше лаптопа. Пъхна дискетата във флопито и погледна екрана. — Това е АВИ.

— Какво?

— Видеопрограма. От майор Куин. Получил я е от Харисън.

— Вашият загадъчен познат — произнесе басово Яков.

Отвън отекнаха стъпки, които спряха пред тяхната врата. В стаята влязоха двама души с униформи и знаци на ВИМИЗЗ. Последва припряно запознанство.

— Да чуем какво е станало — попита, без да се бави, Кениън.

— Нищо повече от онова, за което съобщих на полковник Кармен — обясни Дънкан и посочи Яков. — Нашият руски приятел смята, че става въпрос за нова версия на познатата от историята Черна смърт.

Норуард сбърчи вежди.

— Вярно, че чумата не е победена напълно — миналата година имаше кратък епидемичен взрив в Индия — но тя вече не е нелечимо заболяване. Можем да се справяме с нея. Освен това не е в състояние да убива толкова бързо, колкото изглежда от снимките, които получихме.

— Тогава сигурно е нещо, наподобяващо по действие Черната смърт — не се предаваше Яков.

— Нека погледнем видеопрограмата — вдигна ръка Дънкан. — Възможно е да получим допълнителни сведения. Вероятно е от Южна Америка.

Всички се извърнаха към екрана на компютъра и Лиза пусна програмата. Непознат мъж се подпираше на перилата на малък катер. Кожата му бе обсипана с черни мехури.

Мъжът се олюля, строполи се на колене и повърна черна кръв, а тялото му бе разтърсено от мъчителни конвулсии. На екрана се появи втора фигура, която държеше нещо в ръце. Болният мъж издаде странен, сподавен стон. Отново повърна кръв. Вторият го претърколи по гръб, избърса устата му с пръсти и пхна вътре гумена тръбичка. Нещастникът повърна за трети път, сега вече цял фонтан, който премина през и покрай тръбата и обля лицето и гърдите на човека, който се опитваше да му помогне.

— Това е въздухопровод — обясни Кениън. — За да може да диша. Иначе ще се задуши от кръвта и повърнатото.

— Не носи нито маска, нито ръкавици — произнесе ужасено Норуард.

— Вижете ръцете му — посочи Кениън. — Същите черни мехурчета. В по-ранен стадий, но и той е заразен.

Мъжът натика гумената тръба в гърлото на падналия, извърна лице към обектива и произнесе безизразно:

— Казвам се Харисън.

Макар променен от миниатюрните говорители на лаптопа, Дънкан бе сигурна, че принадлежеше на непознатия, който ѝ се бе обаждал.

— Това е Руиз — моят водач. Преди два дни се натъкнахме на едно запустяло селище, където всички бяха умрели от същото заболяване — Харисън посочи падналия човек. — Сега вече диша нормално, но е изгубил много кръв и е в шок. В действителност е обречен и аз не мога да му помогна с нищо.

От корема на Руиз долетя страшен, раздиращ звук, който се чуваше съвсем ясно в стаята.

— Какво беше това? — попита Търкот.

— Червата му — обясни Кениън.

Руиз разкриви мъченически уста и отвътре бликна нова порция кръв, примесена с разкъсани тъкани.

— Ето какво сме чули — продължи Кениън. — Вътрешностите му се разпадат.

Руиз отвори очи и се облеци в камерата. Търкот имаше чувството, че се опитва да проговори, но тръбичката му пречеше. От устата му продължаваше да шурти черна кръв. После главата му увисна назад и очите му се изцъклиха.

Цялото му тяло бе покрито със ситни кръвоизливи — кръв струеше от всички отвори. Харисън отново се показва пред обектива. Не изглеждаше особено впечатлен от мъчителната смърт на човека до него.

— Сега вече искате да ви покажа и останалото, нали?

Той се пресегна и извади от една чанта малък скалпел.

— Какво е намислил? — попита Яков.

— Добре, само така — мърмореше Кениън.

Харисън постави върха на скалпела под гръдната кост на Руиз.

— Кой е този човек? — попита Норуард.

— Не знаем — отвърна кратко Дънкан.

— Изглежда обаче е наясно с това, което върши — произнесе Норуард, докато всички наблюдаваха как острието на скалпела се плъзга надолу през податливата плът. Коремът на Руиз се оказа пълен с кръв и парченца от вътрешности. Харисън бръкна вътре и зарови пръсти сред разкашканите органи.

— Божичко! — Дънкан постави ръка на устата си. — Никога не съм виждала подобно нещо!

— Бъбреците са се разпаднали — обясняваше Харисън. Той изтегли нещо с цвят на урина. — Това е останало от черния дроб. Не зная какво точно е убило този човек, но искрено се надявам тези, които ме гледат, да са наясно.

Харисън се изправи, вдигна едно вълнено пончо и покри трупа. След това приближи ръцете си към камерата. Ясно се виждаха многобройните черни мехурчета.

— Моля ви, побързайте...

Екранът угасна.

Норуард огледа присъстващите и спря поглед на Кениън.

— „Ебола“?

Норуард знаеше, че съществуват три варианта на смъртоносния вирус: „Ебола Судан“, „Ебола Заир“ и „Ебола 3“. При „Заир“ смъртността наближаваше 90 процента, „Судан“ бе близко зад него.

— Не — отсече с уверен глас Кениън.

— Това е Южна Америка — разсъждаваше на глас Норуард. — Какво ще кажеш за „Боливийска треска“?

— Също не.

— Тогава „Венецуелски конски енцефалит“ прехвърлен на хора?

— Не. — Кениън чукна с пръст екрана на компютъра. — Къде е заснето това?

— Западна Бразилия, близо до границата с Боливия — отговори Дънкан. — Градът се казва Вилхена.

— Поставен ли е под карантина? — намеси се Норуард.

Кениън се засмя.

— Стига, човече, гледай реално на нещата. Ние сигурно сме първите зрители. Местните нямат никаква представа какво ги е сполетяло. Но трябва да призная, че човекът, който направи аутопсията, беше професионалист. Този Харисън несъмнено знае в какво се е забъркал. И е единственият, освен нас.

— Друг път виждал ли си нещо подобно? — попита го Норуард. Останалите очакваха напрегнато отговора.

Кениън вдигна рамене.

— Не съм виждал кой знае колко, освен „адските пламъци“.

„Адските пламъци“ на жаргона на Института означаваше финалния стадий на пациент — носител на смъртоносно заразно заболяване.

— Възможно ли е да е „Ебола 3“?

— Съмнявам се — отвърна Кениън. — Но единственият начин да разберем е като отидем на място.

— Като отидем на място? — повтори като ехо Търкот. — И как, по дяволите, ще се предпазим да не пипнем същата болест?

— Взели сме защитни костюми — обясни Кениън. — Но да не губим повече време...

— Как се работи с това? — Че Лу посочи странния уред. Не искаше да разпитва Ло Фа за кървавите петна върху пулта.

— Не зная — поклати глава Ло Фа. — Виж, има написани инструкции. Май са на руски.

— На руски ли?

— Ами... носеха го руснаците, дето проникнаха в Циан Лин. Сетне китайците са им видели сметката и са го взели. Аз пък го взех от тях.

Ло Фа повика един от хората си, младеж с интелигентна физиономия.

— Можеш ли да четеш на руски? — попита го той.

Младежът кимна.

— А да боравиш с преподавател?

Младежът плъзна пръст по металната табличка с инструкциите и помръдна с устни.

— Ще се справя — обяви накрая той. Извади малка сателитна чиния от брезентовата торба и я монтира върху триножник така, че да сочи нагоре. Включи я с кабел към преподавателя, свали телефонната слушалка, прикачена към една от стените на прибора и я подаде на Че Лу.

— Можете да изберете номера.

— И само това? — попита учудено професорката.

— Ами така пише тук — рече младежът.

Че Лу се зае да избира внимателно номера, който ѝ бе дал Търкот.

Лиза Дънкан глътна две таблетки „Ибупрофен“, в напразен опит да овладее пулсиращата болка в главата си. Пътищата им с Търкот отново се разделяха. Докато той, Яков и военните лекари отлитаха за Южна Америка, на нея ѝ предстоеше да се завърне в слънчева Калифорния.

Едва преглътнала хапчетата и сателитният телефон зазвъня. Тя го извади от джоба.

— Дънкан.

Гласът от другата страна бе колеблив, говореше със силен акцент.

— Опитвам се да открия капитан Търкот.

— Кой се обажда?

— Професор Че Лу. Госпожице Дънкан, капитанът ми даде този номер в случай на нещо непредвидено.

Дънкан стисна здраво слушалката.

— Къде се намирате?

— На около пет километра от Циан Лин. У мен е бележникът на професор Нейбингър.

— А Питър?

— Погребахме го. С всички необходими почести.

Дънкан кимна тъжно. Дълбоко в себе си се бе надявала на чудо.

— Благодаря ви.

— Открих в бележника му много важна информация — продължи жената отсреща.

— Тайната на гробницата?

— Да, става въпрос за долната галерия, макар да не се обяснява какво има там. Останах обаче с впечатлението, че са тела на аирлианци. Говори се и за някаква енергия — енергията на слънцето.

— Рубинена сфера?

— О, не съм наясно. Пише, че за да се проникне в долната галерия, е нужен ключ.

— Какъв вид ключ?

— Не е ясно. Голяма част от текста е на старорунически, а аз не го разбирам. Възможно е този ключ да е някъде вътре, например в голямата зала със сандъците. Или се пази от стража. Думата „ключ“,

както подчертава в последните си бележки професор Нейбингър, може да означава и код. Или поредица от знаци върху контролното табло.

Дънкан махна с ръка. Както винаги, нищо не беше ясно, когато ставаше дума за аирлианците.

— Можете ли да влезете в гробницата?

— Трудно, но не е невъзможно. Виж, излизането ще е проблем. Затова ще ми е нужна вашата помощ.

— Какво искате да направя?

— А какво *можете* да направите?

— Не много — отвърна мрачно Дънкан. — Вашата страна се е изолирала напълно от външния свят. Не е изключено втори опит за нелегално проникване на китайска територия да доведе до война.

— На всяка цена трябва да вляза — настояваше Че Лу. — Но затова ще ми е нужна помощ. Тук на моя страна има доста хора, които разчитат на вас.

Дънкан помисли малко, сетне отвърна:

— Ще направя каквото мога, но искам да съм честна с вас. То не е много.

— Благодаря ви, задето сте откровена с мен.

— А вие какво ще правите? — попита Дънкан.

— Дните ми са преброени — отвърна бавно Че Лу. — Искам да разбера какво се крие в гробницата, преди да си отида. Нека хората ми сами решават за себе си.

— Успех — произнесе Дънкан.

— Благодаря ви. Пак ще ви се обадя.

Връзката беше прекъсната и Дънкан се отпусна уморено назад. Болката в главата ѝ бе по-силна от всякога, от таблетките нямаше никаква полза.

Някой почука на вратата на каютата. Човек от екипажа ѝ подаде лист с напечатано съобщение. Двете совалки щяха да излетят по график, точно след осем часа.

Съществува ли някаква връзка между старта на совалките и изстрелването на спътниците на „Земя без граници“? Засега не виждаше такава, но не можеше да изключи подобна възможност. Информацията, че „Земя без граници“ е била тясно свързана със строежа и оборудването на биолобораториите в Дълси бе истински

шок за нея. Досега обаче не бе успяла да изрови допълнителни сведения по въпроса.

Ами ако наистина на дъното на Циан Лин има втора рубинена сфера? Тя си спомни сферата, която бяха открили в подземната галерия в Етиопия — в миньорското селище на „Тера-Лел“. Оставена там от Артад, за да държи в шах Аспасия и да му попречи да се върне на Земята. Дяволски силна заплаха, наистина. Досуц като доскорошната доктрина за взаимно унищожение, поддържана от САЩ и СССР в годините на студената война. Само дето войната на аирлианците бе продължила хилядолетия.

Спусната в зейналата пропаст на грамадния подземен разлом, рубинената сфера можеше да предизвика верижна реакция в земното ядро, която щеше да доведе до разместване на тектоничните пластове и до пълно разрушение на цялата човешка цивилизация. Сценарий, също толкова страшен, колкото и ядрената зима.

Тя си спомняше и черния каменен обелиск, щръкнал като показалец на сред пещерата, с изписаните отгоре китайски и старорунически текстове. Да, Че Лу беше права, сега тя и хората ѝ наистина се нуждаеха от външна помощ.

Дънкан се свърза с няколко доверени хора в Агенцията за национална сигурност и помоли да държат под постоянно наблюдение не само района в Южна Америка, но и този около Циан Лин, и да ѝ пращат периодични доклади, независимо дали съществува промяна в ситуацията. След това се обади във Форт Браг.

Ново почукване на вратата.

— Госпожице Дънкан, самолетът ви чака.

Търкот огледа вътрешността на скакалеца. Двамата лекари бяха свели глави и обсъждаха полугласно нещо.

— Специалисти — произнесе презрително Яков.

— Не можем без тях — рече Търкот.

— Да, едни забъркват голямата каша, а други после трябва да я оправят.

Централната част от скакалеца бе затрупана от пластмасови контейнери, други, по-големи, бяха прикачени от външната страна.

Търкот се изправи, заобиколи купчината и приближи към двамата учени.

— Е, какво смятате? Причинителят вирус ли е?

Кениън кимна.

— Засега разполагаме само с данните от филмчето. Започнахме по метода на изключването, за да намалим максимално възможностите. Първо повръщането. Второ, масивните кръвоизливи от всички отворстия. Подобно нещо се среща при някои тежки вирусни инфекции. Но по-важното е да разберем какъв е пътят или механизмът на предаване. Така например при вируса на СПИН той е: телесна течност — кръв или сперма — контакт. Повечето смъртоносни вируси не се предават лесно. Причината е, че не са в състояние да издържат твърде дълго на ултравиолетово лъчение. Ето защо се разпространяват предимно чрез телесните течности.

— Може и да ви се стори глупаво — спря ги с жест Търкот, — но какво точно представлява вирусът? Вижте, аз съм войник, а вие сте специалистите. Ще ми се да имам поне някаква представа с какво си имаме работа.

Кениън го погледна замислено.

— Съществуват различни видове болестотворни микроорганизми. Двата основни са бактерии и вируси. Туберкулозата е бактериална инфекция, СПИН е вирус. Повечето хора ги смятат за малки същества, обявили война на човечеството, но в действителност те само се опитват да оцелеят. В някои случаи ние сме временен гостоприемник, в който те живеят и се размножават. — Кениън помисли малко и добави. — Освен това само бактерията е жива. Вирусът не е.

Търкот погледна към Яков и откри, че руснакът също слушаше внимателно.

— Бактериите — продължи Кениън — са живи клетки. Понякога ни създават проблеми, когато попаднат в телата ни и имунната защита реагира толкова силно, че причинява смъртта и на много невинни клетки. В други случаи причинителите на неприятности са самите бактерии. Холерата е типичен пример за това. Токсини от бактерията атакуват чревната стена, предизвиквайки тежка диария, която обезводнява организма до такава степен, че болният умира. Така причина за смъртта е един от страничните ефекти на холерния

вибрион. При вируса е различно. Вирусът е генетичен материал — ДНК или РНК — в протеинова обвивка. Вирусите съществуват навсякъде, но за да се размножават, им е необходима жива клетка. В процеса на своето размножаване вирусът убива клетката гостоприемник. Повечето бактериални инфекции подлежат на лечение, въпреки че мутират лесно и проявяват нарастваща резистентност към стандартните методи в медицината, от типа на антибиотиците. Виж, противовирусните лекарства са малко. Най-добрата защита там е ваксинирането. Само че то е превантивна мярка, която се взема преди заразяването. С други думи, откриването на вида на вирусната инфекция у заболялия не помага особено, когато възможностите за лечение са толкова ограничени.

— Значи Харисън и всички останали заразени във Вилхена са обречени, така ли?

— Напълно.

— Колко още им давате? — попита Търкот.

Кениън поклати глава.

— Не зная. Съдейки по филма, това нещо действа невероятно бързо. Всъщност тъкмо този парадокс при вирусите е спасил човечеството от пълно унищожение. Колкото по-бързо един вирус унищожаваша своя приемник, толкова по-малко са шансовете да бъде разпространен. Ако вирусът действа за няколко часа, тази възможност е нищожна, ако работи подмолно с години — както при СПИН — тогава разпространяването му е широко. Но за да ви отговоря на въпроса точно, трябва да зная къде се е заразил този Руиз.

Търкот погледна през прозрачната стена на скакалеца. Вече се забелязваше бреговата линия на Южна Америка.

— Скоро ще разберем — произнесе той. Хрумна му нещо друго. — Черната смърт...

— Да? — подкани го Кениън.

— Казахте, че се разпространявала от мухи и плъхове, нали?

— И все още — кимна Кениън.

— Но самата болест откъде се е взела?

Кениън вдигна рамене.

— Съществуват милиони микроскопични организми. Те еволюират и се променят също като нас, само че го правят хиляди пъти по-бързо, защото продължителността на живота им е твърде кратка.

— Но има и лаборатории — като тези в Ирак, където хората създават сами подобни микроорганизми — за биологична война.

— Така е — кимна Кениън, но очевидно не разбираше накъде бие Търкот.

— Възможно ли е Черната смърт да е била създадена изкуствено?

Кениън се засмя.

— Но тя се е появила през Средновековието, когато основният начин на лечение все още е бил кръвопускането — за да излязат навън бесовете. И когато алхимиците търсели начин да превърнат оловото в злато. Няма начин с тогавашните средства да са създали Черната смърт.

— Забравяте нещо — вдигна пръст Търкот.

— Какво?

— Че аирлианците са на Земята от осем хиляди години преди появата на Черната смърт. Не смятате ли, че те са разполагали с необходимите средства, за да я получат?

13.

Още щом се показа на изхода на самолета, Дънкан почувства топлия калифорнийски вятър. В първия момент дори усети замайване. Не знаеше колко е часът, бяха пресекли толкова много часови зони. Тя се огледа. На запад Тихият океан се сблъскваше със скалистия бряг. Ванденберг се намираше на средата на пътя между Лос Анджелис и Монтерей. Освен полигон за ракетни изпитания, тук бе разположена и резервната стартова площадка на совалката. Площадката заемаше цялата територия между Дънкан и океана. Издигаща се на височина от 55 метра, совалката „Индевър“ вече бе прикрепена към ракетата-носител и външните горивни резервоари.

В мига, когато Дънкан спря погледа си на нея, над пистата отекна многократно усилен от високоговорителите глас:

„До старта остават шест часа и нула минути. Финалното отброяване е възобновено. Следващата планова задръжка е след три часа. Техниците от кулата да започнат предстартова проверка на външната обшивка. Готовност за прекачване на течно гориво.“

— Величествено, нали?

Дънкан се обърна. Шестима мъже и една жена я очакваха при опашката на товарния самолет, с който бе долетяла от „Стенис“. Носеха еднакви емблеми на лявото си рамо — полумесец и звезда, разделени от кама.

Мъжът, който я бе заговорил, пристъпи напред и подаде ръка. Беше висок, добре сложен, мургав, с обръсната до голо глава. Облечен бе с маскировъчен комбинезон, а под табелката с името му бе извезано „флотски тюлени“. Дънкан му подаде своята ръка и бе спододена от усещането, че я е пъхнала в менгеме.

— Аз съм лейтенант Осболд, командир на полета на „Индевър“.

— Лиза Дънкан — рече тя. — Съветник на президента.
Осболд се усмихна.

— Идвайте да ни шпионирате. — Той се извърна. — Нека ви представя другите членове на екипажа.

Докато произнасяше имената им, хората пристъпваха напред.

— Лейтенант Дж. Г. Гоновър, заместник-командир.

Гоновър беше мършав, червенокос мъж, с превръзка на едната си ръка. Той проследи погледа на Дънкан и обясни небрежно.

— Дребен инцидент по време на тренировките.

— Старши офицер Ериксън е нашият оръжеен специалист.

Ериксън беше нисък и набит.

Осболд продължи нататък.

— Лейтенант Лопес, медик.

Лопес имаше испански черти и лъчезарна усмивка.

— Лейтенант Теръл, инженерен специалист.

Теръл имаше голям, закривен нос, тънки, стиснати устни и плешива глава. Той кимна на Дънкан, но не помръдна.

— Теръл вечно е потънал в мисли — обясни Осболд. — Много е недоволен от онова, което направи вашият приятел капитан Търкот с кораба-майка и щурмовите кораби и заедно със специална група от НАСА е подготвил система от мероприятия, за да ги върне към живот.

— Старши лейтенант Максвел, свързочен специалист.

Максвел също бе нисък, с червендалесто лице.

— И последният член на екипажа, госпожица Копина. Тя е от НАСА, наземен координатор. Няма да лети с нас.

Копина бе към тридесет и пет годишна, солидна на вид, с кафява, късо подстригана коса. По лицето ѝ, вече покрито със ситни бръчици, нямаше никакви следи от грим.

— Госпожица Копина е специалист по всичко — произнесе усмихнато Осболд. — Ако не е тя, горе ще ни бъде доста напечено.

Дънкан завъртя глава и погледна совалката.

— Присъствали ли сте някога на изстрелване? — предугади мислите ѝ Осболд.

Дънкан поклати глава.

— Впечатляваща картина. Вертикалният полет продължава близо шест часа. След това ще осъществим полюсно навлизане.

— Това какво е?

Копина се нае да отговори.

— Маршрутът ни от тук до установената орбита се различава от този в Кейп, тъй като стартовият пуск е ограничен в пределите между 201 и 158 градуса. Това измества орбиталната траектория с 14 градуса на север. Повечето хора мислят, че совалката лети право нагоре, но това не отговаря на истината. — Тя махна с ръка от океана към материка. — Земята се върти около оста си със скорост 1520 километра в час, в посока от запад на изток. Гледаме да се възползваме от това въртеливо движение при старта.

Дънкан не за първи път се запознаваше с тънкостите около извеждането на летателен обект на стационарна орбита, но предпочиташе да се престори на невежа. Така даваше възможност на хората около нея да се разкрият напълно.

— И сега какво? — попита тя накрая.

Осболд посочи микробуса, с който бяха дошли да я вземат.

— Време е да се заемем с предстартовата подготовка. И да се маскираме.

— Да се маскирате ли?

— Ами, да. Да сложим костюмите. Разполагаме със специални, тактически бойни скафандри. Наричаме си ги „кучки“. Без да се обиждате, разбира се.

— Никой не се е обидил — намеси се госпожица Копина. — Нека бъдат „кучки“.

— Мога ли да попитам нещо? — рече Дънкан, докато си закопчаваше колана.

— Нали затова сте тук? — подметна Осболд.

— Какво точно възнамерявате да правите в кораба-майка?

— Да го охраняваме.

— Да го охранявате? От какво?

Осболд вдигна ръце.

— Ей, чакайте, ние само изпълняваме заповеди. Наредиха ни да се скачим с кораба и да подсигурием вътре подходяща за дишане атмосфера.

— Това е трудна задача. В състояние ли сте да пренесете материала, който ще ви е необходим?

— Снабдиха ги със специални конструкции, свръхолекотени — обясни Копина. — Мисля, че ще се справят.

— И след това?

Осболд вдигна рамене.

— След това ще решава КИСПП. Предполагам, че ще се опитат да върнат кораба на Земята. Може би в Зона 51.

Дънкан го погледна учудено. Не ѝ беше минавало през ума.

— А какво ще стане с „нокътя“?

— Екипажът на „Колумбия“ ще се погрижи за него. Докато бъде взето окончателно решение.

— Всичко това не е ли малко прибързано?

Неколцина от членовете на екипажа я погледнаха обезпокоено, сякаш бе прочела мислите им, но Осболд отговори уверено:

— Мисля, че ще се справим.

— От постовете докладваха, че околността е чиста — прошепна Фолкнър, притиснал с пръст миниатюрната слушалка в ухото си.

Толанд кимна, без да откъсва очи от открития участък от другата страна на границата. Двамата с Фолкнър лежаха в плиткия окоп, изкопан предната вечер. Толанд бе освободил останалите, оставяйки само двама души за подкрепление. И двамата бяха проверени, доколкото можеше да се има доверие в професия като тяхната. Освен това се бяха освободили от всички болни, а и парите щяха да са повече на глава. Бяха изпратили двамата да заемат по един пост на фланга и в тила.

В тишината отекна слаб, равномерен звук, който се приближаваше. Толанд веднага го позна — беше от автомобилен двигател. Десет минути след като го доловиха за първи път, на откритото място се появи опръскан с кал „Лендроувър“. Изглеждаше сякаш идва от доста далече.

— Мда, никак не е близо от града до тук — произнесе шепнешком Фолкнър, който явно си мислеше същото.

— Аха. — Толанд бе очаквал, че ще пристигнат с хеликоптер. Истинско изпитание беше да се пътува с кола из тези места на Южна Америка. Но може би от „Мисията“ се опасяваха, че тогава биха привлекли вниманието на американските служби за борба с производството и износа на наркотици, които отдавна държаха под око

големи райони от страната. И най-вече следяха всички полети из въздушното пространство.

Джипът спря и отвътре скочиха двама мъже, въоръжени с автомати АК-47 „Калашников“. Третият, който бе облечен в черен парашутен комбинезон и се движеше малко по-бавно, слезе от предната седалка.

— Проклети нацисти — промърмори Фолкнър.

Мъжът бе висок около метър и деветдесет и имаше светлоруса коса. Дори от такова разстояние нямаше никакво съмнение, че притежава сини очи. Истински ариец, точно според представите на Третия райх.

Мъжът започна да разтоварва някакви сандъци от задната част на джипа, а двамата войници заеха позиции в края на откритото място.

— От нашите са — кимна Фолкнър, надушил в хората отсреща сродни души. — Защо *те* не го отведат там?

— Защото ние познаваме по-добре терена — отвърна Толанд, но въпросът беше напълно логичен. Всеки професионалист, снабден с карта, можеше да се ориентира из местността, независимо че я пресичаше за първи път. Нещо тук не беше наред.

Мъжът приключи с разтоварването. Двата войници се върнаха в джипа, обърнаха обратно и изчезнаха в посоката, от която бяха пристигнали. Толанд почака, докато шумът от двигателя заглъхне напълно. Едва тогава кимна на Фолкнър.

— Чисто е — потвърди Фолкнър, който държеше постоянна връзка с постове.

Толанд се надигна.

— Какво има в сандъците? — извика той.

Мъжът се стресна от внезапната им поява.

— Снаряжение — обясни той. Говореше с едва доловим акцент. Европейец, прецени Толанд.

— Отдръпни се назад — заповяда Толанд. Мъжът се подчини на разпореждането и той продължи: — Сега коленичи и опри глава в земята.

— Наистина ли е необходимо? — попита непознатият.

Отблизо кожата му изглеждаше неестествено бяла, като на човек, прекарал дълго време далеч от слънчевите лъчи. Толанд направи знак с дулото на автомата и мъжът неохотно коленичи в калта. Толанд

доближи сандъците и ги огледа. Имаха заключалки и бяха подсилени отстрани.

— Как се казваш?

— Балдрик.

Фолкнър заобиколи от другата страна и го обискира. Не беше въоръжен.

— Можеш да се изправиш, Балдрик. Отвори сандъците.

— Не — каза мъжът.

Толанд направи няколко крачки и опря дулото в податливата плът под брадичката на Балдрик.

— Май не те чух. Я повтори!

— Не мога — произнесе със същия спокоен глас Балдрик. — Аз също изпълнявам заповеди. Не ви е разрешено да знаете какво има вътре.

— Грешен отговор — усмихна се Толанд.

— Добре, мога да отворя единия. И без това трябва да го направя, за да стигнем, закъдето сме тръгнали.

Толанд и Фолкнър се спогледаха и едновременно вдигнаха рамене. Толанд свали автомата.

— Отваряй каквото можеш.

Балдрик вдигна капака и извади отвътре лаптоп, от който висяха няколко кабела. Под него имаше малка, сгъваема сателитна чиния с триножник.

— Сателитна връзка? — вдигна учудено вежди Толанд. Беше доста по-модерна от тази, която Фолкнър носеше в раницата си.

— Не точно — отвърна Балдрик, докато разгъваше рамената на чинията.

Толанд пристъпи напред и отново тикна дулото на автомата под брадичката на Балдрик.

— Съветвам те да не го правиш никога повече! — озъби се Балдрик. — Инак ще се откажа от услугите ви, а вие може да забравите за парите. Освен това ще докладвам на „Мисията“, че сте провалили операцията. Не бих искал да съм на ваше място, ако се изпречите на пътя им. Онези типове не си поплюват, сега аз и снаряжението ми сме далеч по-важни от вашите изподдрискани задници. Ясен ли съм?

Толанд отстъпи назад, стиснал устни. Зачака търпеливо, докато Балдрик свързваше компютъра със сателитната чиния.

— В лаптопа разполагам с подробна карта на местността, в която се намираме — обясни Балдрик. — Веднага щом се свържа със спътника, той оценява местоположението ни и същевременно задейства самонасочващото устройство на обекта, който търсим. След това ни изпраща точните координати.

Балдрик натисна едно копче на клавиатурата.

Две секунди по-късно върху електронната карта на екрана се появи мигаща точка.

— Там искам да ме отведете — посочи Балдрик.

Толанд огледа картата. Точката бе разположена сред хълмовете покрай границата с Бразилия. Теренът бе силно насечен. Той извади своята карта и я сравни с тази на екрана.

— Колко време ще ни отнеме? — попита Балдрик, докато прибираше компютъра и чинията.

— До там има поне четиридесет километра. Моите хора могат да го изминат за един ден. Дори по-малко.

— Хубаво — кимна Балдрик. — Някой ще трябва да ми помогне с багажа.

— Извикай другите — обърна се Толанд към Фолкнър. — Нещо против да зная все пак какво ще търсим? — попита той.

— Да, имам — отвърна Балдрик, докато си нагласяше раницата.

Толанд се усмихна, но Балдрик не го забеляза. Затова пък Фолкнър видя усмивката и по гърба му пробягнаха тръпки. И друг път беше виждал Толанд да се усмихва така и знаеше какво означава това.

— Това е — обяви пилотът.

Търкот погледна надолу през прозрачния под на скакалеца.

— Дявол да го вземе! — изруга полугласно той. Вилхена приличаше на изоставен град. Долу не се виждаше жива душа.

— Къде искате да кацна?

Търкот погледна въпросително Кениън.

— Ей там, на голото място в източния край на града — посочи Кениън.

— Сигурен ли си, че е безопасно? — попита Търкот.

— Не мога да кажа, докато не узнаем начина на разпространение на заразата. Ще вземем всички необходими мерки.

Скакалецът се спусна плавно, докато увисна само на половин метър над земята. Кениън и Норуард отвориха няколко сандъка и извадиха отвътре яркосини предпазни костюми.

— Всичките са еднакъв размер — обясни Кениън, докато подаваше един от костюмите на Търкот. Подаде му също качулка и голяма, тежка раница.

Търкот се напъха в костюма. Двамата с Яков си помогнаха при закопчаването. Отпред качулката бе снабдена с прозрачна лицева маска. Норуард мина да провери дали правилно са сложили костюмите и да им покаже как да свържат въздухопроводите от раницата с клапаните в костюма.

Търкот почувства свежия повей на въздух, когато Норуард отвори вентила на раницата. Точно пред устните му бе монтиран миниатюрен микрофон.

— С какъв запас въздух разполагаме? — поинтересува се той.

— За три часа. — Гласът на Норуард звучеше променено в слушалките.

Пилотът на скакалеца също си бе поставил качулка и кислородна маска. Той дръпна една ръчка и прикаченият отвън багаж се стовари на земята. Самият скакалец все още не бе докоснал площадката и се полюшваше на половин метър над нея.

Търкот се изкатери по стълбичката към горния люк и не без усилие се промуши през него. След това се плъзна по извитата външна стена, спря за миг на ръба и скочи на земята. Кениън и Норуард го последваха, накрая, след като затвори люка, към тях се присъедини Яков. Скакалецът незабавно се изви във въздуха, вдигна се на стотина метра и остана там.

— Норуард — разнесе се гласът на Кениън. — Двамата с Яков ще построите изолатора. — А аз ще потърся екземпляр.

Търкот се бе заслушал в равномерното бръмчене на резервоара в раницата. Никога досега не бе носил подобен костюм и можеше само да се надява, че функционира нормално. За миг пред погледа му се мярна зловещата гледка на почернелия труп от филма.

Кениън вече доближаваше първите къщи на града и той забърза след него. Зад тях Норуард и Яков отваряха един от големите

контейнери.

Една прашна пътека минаваше през близката горичка. Търкот вече се беше запотил в костюма и усещаше как по гърба му се стича тъничка струйка.

Минаха покрай схлупена барака и Кениън надникна през вратата.

— Нищо — обяви той.

Продължиха по пътеката. От лявата страна се появи постройка от тухли. Градът постепенно изплува пред погледите им, следвайки извивката на реката. Не беше голям, дълъг приблизително три километра и широк около един, построен върху територия, извоювана от джунглата. Търкот предполагаше, че обитателите му не надхвърлят пет хиляди души.

Кениън доближи входа на една сграда, на който бе окачен чаршаф и го дръпна встрани.

— Открих трупове — докладва той.

Търкот го последва вътре. Телата бяха шест на брой. Всичките бяха покрити със засъхнала кръв. Търкот погледна към Кениън, но не можа да различи чертите му зад запотената маска.

— Никога не съм виждал подобни симптоми — заяви Кениън, докато коленичеше до един от труповете. Беше на жена. — Прилича на „Ебола“, но обривите са различни. — Ученият плъзна скритата си в ръкавица ръка по кожата. — Ето тези мехури, с черното по края, виждаш ли? Като при чума... Но друго ме притеснява повече. Бързината на действие. При „Ебола“, пълната картина се изяснява след две седмици. Тук са минали само два-три дни. — Той бръкна в чантичката на пояса си и извади пластмасова епруветка. Отвори я, събра с острия ѝ ръб малко от люспите по кожата и я прибра, след като грижливо постави тапата. В друга епруветка взе образци от кръвта.

Процесът бе повторен още няколко пъти за всяко от телата.

— Е, скоро ще узнаем какво имаме тук — промърмори Кениън, докато се насочваха към изхода.

Върнаха се при Яков и Норуард, които вече бяха приключили със строежа на изолатора — надуваема, херметична палатка, предназначена за работа в заразени райони. Палатката имаше двойни кевларови стени, а в кухнята между тях от генератор се нагнетяваше

пречистен и филтриран въздух. Помещението вътре бе относително просторно за двама души и лабораторната техника.

Въздухът, който влизаше и излизаше, също преминаваше през специални филтри. Стерилността не беше като в Четвърто ниво, но все пак бе най-доброто, с което можеха да разполагат при подобни условия.

Един по един, Норуард и Яков преодоляха въздушния шлюз, където в тясното пространство си свалиха костюмите, поставиха ги в пластмасови чували и ги запечатаха.

Норуард тъкмо изваждаше и нагласяваше приборите, когато Търкот и Кениън се появиха на вратата. Двамата също се дезинфекцираха и почистиха, преди да се шмугнат през шлюза. Кениън носеше епруветките, подредени по реда на вземането на образците.

За да работят със заразени образци, им бяха необходими или предпазни костюми, или манипулаторна кутия, с вградени в стената ръкавици. Разполагаха с втората, Норуард вече я бе поставил на масата в средата на помещението. Кутията беше прозрачна, метър и двадесет на деветдесет сантиметра, с височина също деветдесет сантиметра. Имаше свой собствен миниатюрен въздушен шлюз, през който пъхнаха вътре епруветките, като ги подредиха в нишите покрай вътрешната стена. Върху капака на кутията бе монтиран и микроскоп, за обстойно изследване на образците.

— Сега какво? — попита Търкот, докато изтриваше потта от лицето си с кърпа. Яков седеше на пода на изолатора и се наливаше с вода.

Кениън се бе надвесил над кутията.

— Първо трябва да открием „тухла“ — обясняваше той. — Блок от вирусни частици, милиарди на брой, събрани вкупом, в очакване да се прехвърлят в следващия гостоприемник.

След като подреди всичко в кутията Кениън се захвана за работа. Заобиколи от другата страна и пъхна ръце във вградените ръкавици от здрава, плътна материя.

— Ще направя тестове за „Ебола“, „Марбург“ и „Ебола 3“.

Една по една Кениън отваряше епруветките и смесваше съдържанието им с предварително готови разтвори от вещества, които

щяха да реагират при среща със съответните вируси. Течността вътре бе синя на цвят.

— Ще почервеняят, ако някой от вирусите бъде разпознат — този път Норуард бе в ролята на лектор.

Докато чакаха времето за реакция, Кениън постави малко секрет върху едно предметно стъкло, нагласи го под микроскопа и опря око в окуляра.

— Не, това не е „Ебола З“ — разнесе се развълнуваният му глас.

— Виж и ти — кимна той на Норуард.

Норуард се приведе и погледна. Можеше да различи само скупчена маса от разнокалибрени частици. Никакъв шанс да открият отделен вирус, за да го разпознаят по формата.

— Защо си толкова сигурен, че не е „Ебола З“?

— Защото съм виждал „тухли“ от „Ебола З“. Не са като тези, повярвай ми.

— Да е другата „Ебола“?

Кениън огледа четирите епруветки в кутията. Течността вътре бе синя на цвят.

— Не.

— „Марбург“? — произнесе с гаснеща надежда Норуард.

— Не — бе все така лаконичен в преценките си Кениън. — Всички епруветки оставаха сини. Напълно непознат вирус. Не е изключено да е мутация на някой от известните.

Въпреки климатичната инсталация, която поддържаше нормална температура, по челото на Норуард избиха едри капки пот.

— Някаква обща представа? — попита Яков.

— Е, ясно е, че е вирус — отвърна Кениън. — Знаем вече, че се разпространява бързо, следователно не е по кръвен път. Освен това смъртността му е сто процента.

— Не сме обходили целия град — възрази Търкот. — Може да открием оцелели.

— Възможно — отвърна Кениън, но явно се съмняваше.

— Дали се пренася по въздуха? — прошепна Норуард, завладян от внезапното желание да е далече оттук.

Кениън разглеждаше замислено кутията.

— Не съм вярвал, че ще срещна вирус, който се пренася по въздуха с такава скорост и същевременно може да оцелее

продължително време на открито. Някак не се вписва в естествената картина, но... не е изключено. Все по някакъв начин трябва да се разпространява.

— Черната смърт е била пренасяна от мухите — спомни си Яков. — Ами ако и тук е така — дребни животни, например гризачи?

Кениън отново гледаше през микроскопа.

— Възможно — отговори той. — Но в такъв случай не би трябвало да убива своя преносител. Нуждаем се от още информация. И то бързо.

Питър Шартран внимателно потопи торбичката с чай в чашата с вряла вода. Загреба я с лъжичка, усука конеца ѝ около дръжката и дори изцеди няколко капки чай, преди да я пусне в кошчето за боклук до бюрото. Стисна с хладните си длани горещите стени на чашата и се облегна назад във въртящото се кресло, загледан в големия екран на компютъра. Беше задействал шест програми и ги следеше едновременно.

Агенцията за национална сигурност бе създадена през 1952 г. от президента Труман на мястото на закритата по онова време Агенция за сигурност на въоръжените сили. Пред нея бяха поставени две главни задачи: да се грижи за безопасността на всички комуникации в армията и да събира информация за комуникациите в противниковите армии. Терминът „комуникации“ се бе появил на по-късен етап. В началото е ставало въпрос само за радиопредавания. Но сега, в епохата на спътниците и компютрите, той включваше и електронната среда.

На Шартран бе възложена специална задача от неговия пряк началник — да следи два отделни района в Южна Америка и Китай. До момента не се бе натъкнал на нищо интересно, но бе изгубил няколко часа в проследяване на съобщенията, които си изпращаха различни китайски формирования, включващи заповеди за разполагане на нови сили около гробницата Циан Лин. Засега нямаше сведения от Южна Америка.

„Очи“ и „уши“ за Шартран бе цяла батарея от сложно и невероятно скъпо оборудване. Спътникът КХ-12 беше преместен на фиксирана орбита над Циан Лин в Китай. Далеч по-лесно бе да се следи регионът в Южна Америка — за целта просто се свърза със

службата за наблюдение на установените канали за пренасяне на наркотици към Министерството на отбраната.

Шартран сръбна малко от горещия чай и тъкмо се готвеше да задейства следващата програма, когато един мигащ сигнал от монитора привлече вниманието му. Преди няколко минути се беше случило нещо много необичайно — някой бе изпратил запитващ сигнал до един от спътниците за наземно ориентиране и след това бе приел отведен сигнал. Спътниците за наземно ориентиране представляваха система от орбитални сонди на постоянно установена орбита, които периодично излъчваха локализираща информация. Сигналите им можеха да се приемат само от съответно пригодени за целта устройства. В случая сигналът бе изпратен по такъв начин, с такава честота и модулация, че да се експонира върху нормалния спътников сигнал по време на обратния му път.

Шартран проследи докрай събраната информация, като си посръбваше замислено от чая. Защо ли някой ще прави подобно нещо? Първата и най-очевидната причина бе да скрие двете кратки излъчвания. Шартран знаеше, че дори предаване с продължителност една секунда би могло да съдържа дълго, закодирано по съответния начин съобщение, но дали в случая бе така? Ключовият въпрос бе защо е бил използван спътник за наземно ориентиране?

— Защото искат да узнаят къде се намира нещо определено — произнесе той полугласно. В такъв случай защо хората от другата страна не им съобщят точните координати? Отговорът дойде почти веднага: защото от другата страна нямаше никой. И още нещо, за което се досети след малко. Може би вторият сигнал е бил твърде слаб и се е нуждаел от допълнителна сила, придадена му от излъчването на спътника.

— Много интересно — промърмори той, когато събра цялата информация на своя компютър и я изпрати в сбит вид до разузнавателния отдел на Пентагона. Знаеше добре, че писмото му ще бъде сортирано заедно със стотици подобни съобщения, в очакване някой ден да го забележат или да му дойде редът за прочитане. Но Шартран направи още едно копие и го изпрати на адреса, който бе получил от своя пряк началник.

14.

— Това е главният ни тренажор — каза Осболд на Дънкан. Доминиращ в просторния хангар бе високият колкото три етажа воден резервоар, с диаметър почти сто метра. Отвън резервоарът бе боядисан в сиво. От носещата конструкция на покрива към него се спускаха различни странни съоръжения.

В момента няколко човека се бяха скупчили в единия край на резервоара и следяха нещо вътре. Бяха облечени с къси панталони и фланели, върху които бяха изрисувани няколко символа. Дънкан разпозна знака на „морските тюлени“. Всички до един приличаха на антични гръцки богове — стройни, мускулести, с бронзов загар. Капитан Осболд поведе Дънкан към близкия край на резервоара, където ги очакваха останалите членове на екипажа.

— Не е ли време да се готвите за старта? — попита го тя.

— Ще се справим — успокои я Осболд.

— Какво общо имат с всичко това „тюлените“?

— Тук се тренираме за действие в среда, лишена от въздух. Освен това придобиваме известен опит за движение в безтегловност.

Дънкан бе чувала за „тюлените“. Названието^[1] произхождаше от думите море, въздух и земя — трите среди, в които бяха обучени да действат. Дънкан се зачуди дали скоро към тях няма да добавят и четвърта — космос.

Сред всички специални подразделения „тюлените“ се славеха като най-добре подготвените физически и с право се гордееха с невероятната си форма. Те бяха ненадминати специалисти за работа под вода с най-различни видове екипировка и изглеждаше напълно логично да бъдат избрани за инструктори, когато ставаше въпрос за подготовка на космически военни части.

Предвестници на „тюлените“ бяха формированията на флотските водолази от Втората световна война, наричани тогава ППГ — Подводни подривни групи. Заедно със специалните части, „тюлените“ бяха сред най-често награждаваните армейски единици във Виетнам.

Това, което най-много я бе впечатлило в тяхната история, бе фактът, че по правило те никога не изоставят някой от своите — бил той ранен, или мъртъв. Освен това нямаше случай на попаднал в плен „тюлен“.

И все пак Дънкан не можеше да си отговори на въпроса защо военните са били включени в тази на пръв поглед цивилна операция. И то след провала на военната администрация в Зона 51 и Дълси. Тя насочи вниманието си върху това, с което се занимаваше групата. На подвижна закачалка зад тях висяха пет скафандъра.

Осболд проследи погледа ѝ.

— Това са нашите тактически бойни скафандри.

Дънкан се приближи към костюмите и ги разгледа отблизо. Бяха необичайно дълги, почти два метра от шлема до петите. Отвън бяха направени от твърд черен материал с гофрирани съчленения на ставите. Шлемът нямаше визьор, само камера, няколко лампички и датчици отгоре и отпред.

Ръцете завършваха с черни плоскости, вместо с ръкавици. Същото беше и с краката.

— Какво е това? — попита Дънкан, но Осболд вече я дърпаше след себе си.

Тъкмо в този момент над повърхността се показва голям сив контейнер, наподобяващ ковчег. Капакът му беше отворен. Кой знае защо ѝ напомняше за контейнера, от който бяха извадили Джони Симънс в тайната биологическа лаборатория в Дълси.

— По такъв начин вземаме мерки за тактическите скафандри — обясни Осболд. — Когато влезете вътре, стените се издуват, докато се притиснат плътно към тялото. Нещо подобно на направа на отливка при зъболекаря, само дето тук го правим с цялото тяло.

— Мога ли да попитам защо в програмата са включени военни?

Осболд се усмихна, разкривайки белите си зъби.

— Госпожице, аз само изпълнявам заповеди. Космическото командване събра специална група за подготовка за сражения в космоса още преди няколко години.

— Наистина ли очаквате подобна възможност?

— Не, госпожице. В момента се готвим за спасителна операция. Но... — Осболд сви рамене. — Човек никога не знае.

Към тях се приближи и Копина.

— Тактическите скафандри всъщност представляват екзоскелет — заобяснява тя. — Стената им е с дебелина десет сантиметра и това включва защитната обвивка, енергозахранващата система, климатизираща инсталация и външна „рецепторна“ мрежа от датчици. Освен това, естествено, и компютърна система, но до нея ще стигнем след малко.

Копина се доближи до закачалката със скафандрите.

— Разработването на тези костюми е отнело петнадесет години. С чиста съвест мога да заявя, че сме вложили толкова усилия и труд, колкото в създаването на един бомбардировач „Стелт“. На езика на цифрите това се равнява на четири милиарда долара за изследвания и експерименти.

— Изненадана съм, че не съм чувала досега за вашата програма.

— Защото е строго засекретена — намеси се Осболд, сякаш това обясняваше всичко.

В заседателната зала на Куба цареше мрак и една-единствена светлинка в ъгъла издаваше признаци на живот. Лари Кинсейд се бе изтегнал с крака върху масата и запалена цигара в уста, втренчил поглед в компютърния екран.

— Тук пушенето е забранено — произнесе натъртено майор Куин. Седеше от другата страна на Кинсейд, стиснал под мишница няколко папки.

Кинсейд пусна демонстративно облаче.

— Какво ново при теб?

— Пристигнаха телата от база „Скорпион“ в Антарктида. Оказа се, че се различават от тези на агентите на СТААР.

— И по какво?

— Не открихме и следа от аирлиански гени. Човешки клонинги.

— Аха... значи са се клонирали помежду си, така ли?

— Така изглежда.

— А какво представляват тези агенти на СТААР?

— Разполагаме само с данните от аутопсията. Ясно е, че не са хора, но не са и извънземни. Комбинирана ДНК... около шестдесет и пет процента човешка. Разликите са в очите, кожната пигментация и косата. Но това са очевидните различия. Сред скритите е мозъкът.

— Там какво е различното?
— Фронталният лоб е леко уголемен, открихме и повече връзки между двете полукълба.
— Това прави ли ги по-умни?
— Може би. Може би не. — Куин се усмихна. — По дяволите, ние сме тези, които ги аутопсираме. А не обратното.
— Е, затова пък Търкот и докторите аутопсират хора долу в Южна Америка.
— Сетих се още нещо.
— Да?
— Недоразвити полови органи. Според учените са се размножавали по механичен път. Вероятно с помощта на биоконтейнери за клониране.
— Тоест, не могат да правят секс?
— Изглежда не са го смятали за нещо от първостепенна важност
— Куин посочи цигарите. — Мога ли да си взема?
Кинсейд кимна.
— Дявол да го вземе. Тази история става все по-сложна и обърквана.
— Нещо ново от Южна Америка?
— Предадоха цялата налична информация във ВИМИЗЗ. Надявам се скоро да открият причинителя. Според сателитното наблюдение заразата продължава да се разпространява. Засегнати са още две села. Леталните случаи приближават две хиляди. Нещо за Джамилтепек?
— Прегледах докладите от експедицията. Там се посочва, че стражът е бил открит в пирамидата. Но нали знаеш, колкото и добре да е навито кълбото, все остава някой конец.
— И какъв конец остана в случая?
— Намерих секретните архиви на полетите до Езерото на конярите.
— И?
— На датите, когато хора от „Меджик-12“ са летели за Джамилтепек, според ВВС самолетите е трябвало да стигнат до Ла Пас.
— Боливия?
— Аха, доста далеч от Мексико.

— Наистина.

— И много близо до развалините на Тиахуанако.

— Значи стражът може да е лежал там?

— Напълно възможно.

Кинсейд помисли върху това.

— А за „Мисията“?

Куин разтвори папка с грамаден надпис „строго секретно“ отгоре.

— Виж какво открих. В ЦРУ са пристигнали сведения за някакво място в Южна Америка, с названието „Мисията“. Доста отдавна, защото докато преследвали Че Гевара, някои смятали, че се крие там.

— Майтапиш ли се? Че Гевара?

— Ни най-малко. Тази „Мисия“ изглежда съществува от доста време. Агенти от ЦРУ са правели опити да засекат местонахождението ѝ. Според един от последните доклади е била разположена в Боливия, но после, някъде през седемдесетте, се е преместила. Все още е в района на Южна Америка.

— Чакай малко... — поде Кинсейд, но Куин го прекъсна.

— Не, ти почакай. Ето нещо интересно. В този доклад се твърди, че преди да замине за Куба, Че е прекарал няколко години, пътувайки из Южна Америка пеша или с велосипед.

— Възможно ли е да се е натъкнал случайно на „Мисията“ или на някой Водач?

— Не зная. Но според доклада на ЦРУ е пътувал към място с подобно название, когато попаднал в ръцете на части на боливийската армия и наши командоси. Още един малко известен факт.

Куин прелисти страницата.

— В ЦРУ решили да открият тази „Мисия“, защото сметнали, че е комунистически лагер за подготовка на партизани. Докато преглеждали записките на Че, забелязали, че е отделил специално внимание на една древна забележителност в Боливия — Тиахуанако. — Той плъзна поглед надолу по страницата.

— Краищата се доближават — произнесе замислено Кинсейд. — Но още не зная къде ще се свържат.

— И преди Че Гевара и ЦРУ в Щатите са се интересували от подобно място. Малко след края на войната пристигнали сведения, че там се събирали избягали от Европа нацисти. Носели се слухове, че

сред тях имало и немски учени, измъкнати в хода на операция „Кламер“ и дори от руснаци — добави Куин. — Въпреки че не са могли да открият точното местонахождение на „Мисията“, нашите успели да се доберат до сведения, че произхожда от Испания и че е дошла през Атлантическия океан някъде през петнадесети век. След това разследването е било прекратено.

— Сега пък каква стана! Колумб е открил Америка през 1492 г.

— Съобщих ти само какво е написано в доклада на ЦРУ. Както сам виждаш, някой им е попречил да стигнат до истината.

— Също както попречиха на разчистването в Дълси.

— Нещо такова — Куин затвори папката и отвори следващата. — Имам си един компютърен магьосник, който успя да измъкне нещо от твърдите дискове, които Търкот ни донесе от Антарктида. Изглежда в базата „Скорпион“ също са се интересували от „Мисията“.

— И какво пише там?

Куин се усмихна.

— Ако намираш за странна появата в тази история на Че Гевара, почакай да чуеш това.

Той извади компютърната разпечатка и я подаде на Кинсейд.

„МИСИЯТА“ и ИНКВИЗИЦИЯТА

(КОРИДАН — ДОКЛАД — 10/20/92)

Кратко съдържание:

Папската инквизиция е била създадена през 1231 г. с цел преследване и осъждане на еретици. „Мисията“, основана, според някои източници, в Централна Италия, се възползвала от тази възможност да увеличи властта си, като се съюзила с църквата. Тя запазила ръководната си роля и през следващите четири столетия, докато масовата истерия, подхранваща Инквизицията, започнала да отслабва. Всъщност Инквизицията била само една от проявите на „Мисията“ в онези времена, спираме вниманието си на нея, тъй като е най-интересната.

И така, докато Инквизицията се занимавала с преследването на еретици, задачата на „Мисията“ била далеч по-специфична. На нея се паднала ролята да издирва онези членове на човешкото общество, в които се криел потенциал за напредъка на човечеството.

Съдейки по вековете на мрак и невежество, които последвали, няма съмнение, че „Мисията“ се е справяла ефикасно със задачата си. Сякаш целта е била да се постави разделителна линия между икономическия просперитет, научното развитие и увеличаването числеността на населението, с акцент върху последното.

Примери:

В 1600 г. Джордано Бруно е бил изгорен на клада, след като защитил открито хелиоцентричната система. Намерих директни улики за причастността на „Мисията“ както в предаването на Бруно в ръцете на Инквизицията, така и в последващото му осъждане и екзекутиране.

Още по-интересно е участието на „Мисията“ в случая с Галилей. А като прибавим и преследването на учението на Коперник, налага се убеждението, че „Мисията“ се е опитвала да попречи на човечеството да погледне към звездите, дори с примитивните средства от онова време. Като пряко следствие от нейните действия, Галилей е бил отведен в Рим, където е бил съден за еретичните си твърдения. Активна роля по онова време в процеса е играл някой си Домека, член на съвета на прокторите^[2], чието име се свързва и с други действия на „Мисията“ в онази мрачна епоха (виж приложение 1).

Съдът над Галилей не протекъл така гладко, както очаквали, и в края на краищата Инквизицията била принудена да го постави под домашен арест. Последното обаче едва ли говори за отслабване силата на „Мисията“, а по-скоро за нарастващото влияние на ТОУУ.

— Какво е ТОУУ?

— Нямам понятие — вдигна рамене Куин. — Пуснах хората ми да търсят навсякъде.

Кинсейд остави разпечатката и завъртя смаяно глава.

— Божичко, щом са могли да пипнат за гушата Галилей... — той не довърши изречението.

— Изпращам го на доктор Дънкан — обяви Куин. — Тя да решава какво да прави с това. — Той погледна червените цифри на стенния часовник. — По-малко от четири часа до старта на совалките в Кейп и Ванденберг.

Куин си взе още една цигара.

— Май ще трябва да си купиш нова кутия — промърмори той.

— Живях толкова дълъг живот само защото отдавна съм се научил да казвам „не“ на глупавите предложения — произнесе Ло Фа.

— И аз съм живяла дълго — възрази Че Лу. — Но животът не е само дишане и ядене.

— О, не започвай отново. Не си първата, която се опитва да ми внушава какво да правя.

— Естествено — засмя се професорката. — Главата ти е като скала. Кой би си правил подобен труд?

Ло Фа огледа с мрачен поглед партизанския лагер. Жените се бяха скупчили в единия край и разговаряха шепнешком, докато около тях играеха децата. Мъжете — малкото, които не бяха на пост — почиваха. Той отново втренчи поглед в Че Лу.

— Аз ще дойда с теб. Но само аз. Ще наредя на останалите да потеглят на запад, за да се измъкнат от лапите на военните.

— И как ще проникнем в гробницата?

— Това е моя грижа. От теб искам да ни измъкнеш, след като откриеш каквото ти трябва.

— Това определено е филовирус — заяви Кениън, след като най-сетне изолираха причинителя.

— Какво е филовирус? — попита Търкот.

— Нишковиден вирус. Повечето вируси са кръгли. А тези приличат на пръчици или на конци. „Ебола“ и „Марбург“ също са

филовируси.

— Значи е братовчед на „Ебола“? — попита Яков.

— Още не знаем — отвърна Кениън. — Все пак говорим за новопоявил се вирус.

— И откъде се е появил?

— И това не знаем.

— А какво всъщност знаете? — озъби се Яков.

— Чакайте, не се карайте — намеси се Търкот. — Друго ме интересува — дали не е изкуствено синтезиран?

— Да е синтезиран? — сбърчи вежди Кениън. — Защо някой ще синтезира вируси? До известна степен вирусите са начин природата да се защити от опитите на човека да се пъха там, където не му е работа.

— Какво искате да кажете? — учуди се Търкот.

— Например Дъждовната гора. Ние я изсичаме и какво получаваме в замяна — ужасяващи зарази, които плъзват навсякъде — като „Ебола“ и „Марбург“. Те произхождат от дъждовната гора в Африка. Само въпрос на време е какво ще избълва Амазонка. Хората нарушават екологичния баланс и природата намира начин да си отмъщава.

— Да не искате да кажете, че този вирус е съществувал открай време в дъждовната гора, но е плъзнал по широкия свят едва след като сме дошли и сме го разбутали? — попита Търкот, а Яков клатеше недоверчиво глава.

— Този вирус е новопоявил се — повтори натъртено Кениън. — Има три начина един вирус да излезе на сцената — първият е като смени средата, която обитава и спрямо която е безвреден, с друга, в която ще нанася по-големи поражения, вторият е като от познат вирус се получи нова, неизвестна досега мутация, която получи широко разпространение. И третият начин е да обитава дълго време в затворена среда — например във вътрешността на джунглата — и изведнъж да получи достъп до по-обширен терен за действие.

— Без никой да го е забелязал през всичките тези години?

— Да, напълно възможно. В последно време някои специалисти смятат, че вирусът на СПИН всъщност обитава нашата планета от доста време. Били са открити случаи на подобно заболяване с повече от четиридесетгодишна давност. Само дето се е разпространявал сред малка, затворена популация.

— Съществува ли четвърти начин за поява на нов вирус? — изръмжа Яков. — Например един от вашите специалисти влиза в лабораторията, смесва разни вещества и хоп — ето ти нов вирус.

Кениън поклати глава.

— Твърде сложно е и надминава сегашните възможности на науката.

— На *нашата* наука — подчерта Яков. — Също както не можем да конструираме и междузвезден двигател.

— И все пак на коя от четирите възможности отговаря нашият екземпляр? — попита Търкот. — По какъв начин се е пръкнал?

— Още не зная. Но за да открием, ще ни е нужен „нулев“ пациент.

— „Нулев“ пациент ли?

— „Нулев“ пациент е термин, обозначаващ началната точка. Ако можем да проследим обратния път на вируса и да открием „нулев“ пациент, ще узнаем кога и в кой момент вирусът се е прехвърлил и е започнал да заразява хора, а това ще ни даде нов поглед върху характера на заболяването. Всеки вирус разполага със свой собствен „резервоар“ — това е жив организъм, в който той съществува в резидентна форма, тоест без да убива. Или поне без да убива толкова бързо, колкото филовирусите поразяват хората. В противен случай паразитиращият организъм би унищожил своя собствен източник на живот. Тъй че посоката на търсене сега е — „резервоар“ — начин на разпространение — ваксина или лечение. Ще започнем със селото, за което говореше Харисън.

— Ваксина ли? — вдигна вежди Търкот. — Ще имаме ли време за това?

— Трябва да имаме. Инак всичко е загубено. Вирусът ще спре едва след като унищожил всичко, от което може да се храни.

— Спътникът — произнесе Яков.

— Какъв спътник? — попита Кениън.

Търкот му разказа за падналия западно от тях спътник.

— Смятате, че е дошъл от него? Какво всъщност представлява този остров Коро?

— Там се намира стартовата площадка на Ариане, Европейския космически консорциум — намеси се Яков. — Разположена е на брега на Френска Гвиана.

— Интересно, по каква причина европейски космически център се намира в Южна Америка? — попита Кениън.

— По няколко причини — продължи с обясненията Яков. — Първо, там плътността на населението е ниска. Второ, разположен е близо до екватора, което представлява съществено предимство при извеждане на тела в орбита. Трето, океанът е съвсем близо и ракетите излитат над него, а не над суша. И четвърто, в района ураганите и земетръсите са рядкост. Макар да се управлява от Европейския космически консорциум, всеки с достатъчно пари може да си купи ракета и да изстреля спътник. Много американски фирми са пускали свои рекламни спътници от Коро.

— Разполагате ли с доказателства, че вирусът е дошъл от спътника?

— Не, докато не открием мястото, където Харисън се е натъкнал на първите поразени. Знаем само, че е нагоре по реката, но там има много разклонения.

— Какво предлагате? — обади се Норуард.

Търкот го тупна по рамото.

— Дватамата с теб да идем до катера и да го претърсим за карти или нещо, което да ни упъти към мъртвото село.

Водач Паркър стоеше на върха на дюната, загледан към лагера на избраните. Само сто и четиридесет души бяха приели обета да оставят зад себе си всички облаги на цивилизацията и да го последват в пустинята. И ето го мястото! След като свърнаха от шосето за Алис Спрингз, в сърцето на Австралия, те поеха по стария миньорски път, водещ право към пустинята Гибсън. След няколко часа и той се изгуби, но Водач Паркър поведе хората си през пустошта, където слънцето нажежаваше ламаринените покриви на колите, образуващи този своеобразен конвой.

Някакъв вътрешен глас му подсказа, че са пристигнали на вярното място. Нареди им да спрат и да построят лагер. След това се отдалечи встрани и се изкатери на дюната.

Паркър се огледа. Докъдето му стигаше погледът, не се виждаха никакви признаци на живот. Той коленичи, усещайки как пясъкът потъва под коленете му и вдигна очи към небето.

— Тук сме — прошепна. — Дойдохме. Елате и ни отведете.

Дори не забеляза кървавите капки, които изтекоха от ноздрите му, паднаха върху пясъка и мигом бяха попити.

Дънкан прочете още веднъж доклада от майор Куин. „Мисията“ беше реално съществуваща сила и СТААР се бе занимавала с разследването ѝ. Това беше много важно, макар да не допринасяше с нищо за изясняване на общото положение на нещата. Затова пък подкрепяше твърденията на Яков за Мисията и за това, че неведнъж се е намесвала в хода на човешката история. Тя се свърза с Куин и му нареди да отдели няколко програмисти, които да се заемат с издирване на сегашното местонахождение на „Мисията“ и да потърсят връзки между нея и Черната смърт.

След това набра друг номер на своя сателитен телефон.

— ВИМИЗЗ — произнесе неприветлив глас отсреща, превръщайки съкращението в една дума.

— Полковник Кармен, ако обичате.

— Кой се обажда?

Дънкан се поколеба — това беше директният номер на Кармен.

— Бих искала да разговарям с полковник Кармен.

— Боя се, че това е невъзможно.

— И защо?

— С полковник Кармен се случи нещастие.

Дънкан неволно стисна слушалката.

— Тя... добре ли е?

— Не съвсем. Имахме неприятен инцидент в Четвърто ниво на отдела за особено опасни заразни болести. Цялата база е поставена под карантина. Полковник Кармен е мъртва. Току-що пристигна полковник Зенас от Пентагона, за да поеме нещата. Искате ли да говорите с него?

Дънкан изключи телефона. Изправи се и постоя в сянката на космическата совалка „Индевър“, докато овладее треперенето на ръцете си.

[1] SEAL — Акроним на английските думи Sea, Air, Land. — Б.пр. ↑

[2] Проктор — адвокат в духовен съд. Пазител на реда и дисциплината. — Б.ред. ↑

15.

Кой знае защо Че Лу го намираше за смешно. Двама старци, прокрадващи се в мрака. Бяха само на километър от гробницата Циан Лин и всеки миг ги приближаваше към нея. Движеха се съвсем бавно, за последния час бяха изминали само сто метра, но Ло Фа не бързаше. Беше предупредил своята стара приятелка още преди да напуснат партизанския лагер, че ще се промъкват с максимална предпазливост. Напомни ѝ за стотен път, че е доживял до старини благодарение на навика си да обмисля всяка крачка, когато го изисква обстановката.

Междувременно бегълците в лагера бяха събрали багажа си, за да поемат на запад, към Кунланските възвишения.

— Тихо! — прошепна Ло Фа, макар Че Лу да не бе издала никакъв звук. В първата си четвърт луната не беше особено ярко светило в небосвода. Въпреки това без напъгане на зрението можеха да различат тъмния масив на гробницата.

Че Лу също долови шума, който бе накарал приятеля ѝ да се закове на място. Беше от самолетни двигатели, много тих, но постепенно се усилваше. Тя вдигна глава и очите ѝ затърсиха в небето.

Ло Фа я сграбчи за ръката и посочи.

— Ето там.

В началото не се виждаше нищо. Шумът бързо се усилваше и тя изведнъж забеляза летящото тяло — черен кръст в небето.

Самолетът се спусна над планината и описа кръг. Неочаквано от лагера на китайските войници отекнаха зловещи писъци.

— Какво става? — подскочи Че Лу.

— Не зная, нека почакаме.

При втория кръг зад опашката на самолета разцъфнаха куполи на парашути.

— Хайде! — подкани я Ло Фа и скочи.

Катереха се по дъното на пресъхнал ручей. Стигнаха един стръмен овраг, Ло Фа разтвори храстите и ѝ помогна да издрапа по стръмнината. Нагоре оврагът бе плътно закрит от храсти и когато

скочиха на дъното му, Че Лу установи, че има каменни стъпала. По същия път се бяха измъкнали от обкръжението, след като се разделиха с Търкот и Нейбингър.

Стъпалата водеха право нагоре по склона на гробницата, невидими заради покриващите ги като тунел шубраци. Вероятно това е бил таен проход, предназначен за бързо и скрито придвижване на отредите на императорската охрана.

Каквото и да е било предназначението на прохода, по-важното бе, че ги отведе безпрепятствено само на двадесетина метра от дупката, през която групата им бе напуснала гробницата. Докато вървяха натам, двамата чуха отчетливи команди, произнесени на чужд език. Някои от изразите ѝ бяха познати.

— Какво става? — сръга тя Ло Фа, който надзърташе над ръба на плиткия окоп, където се бяха спотаили.

— Изглежда и други горят от желание да посетят нашата прословута гробница. Ставай, да побързаме!

Че Лу пое ръката му и двамата затичаха приведени в мрака. От време на време прескачаха тела на войници — бяха още топли. Ло Фа пръв стигна отвора, който предния път бяха взривили.

— Побързай де! — подкани я свадливо той.

Че Лу вече спускаше крака в дупката, когато старецът неочаквано я дръпна.

— Не мърдай!

— Защо?

Ло Фа се извърна и бавно вдигна ръце.

— Погледни сама — той кимна с брадичка към гърдите ѝ.

Че Лу сведе очи и видя три червени светещи точки върху ризата си.

— Това пък какво е?

— Лазерен мерник.

Че Лу последва примера му, а от мрака излязоха тъмни фигури и ги заобиколиха.

Търкот погледна надолу към тялото. Бяха стигнали дотук за не повече от двадесет минути. През целия път той бе правил опити да

контролира дишането си, за да не позволи на маската отново да се запоти. Дрехите му под предпазния костюм бяха подгизнали от пот.

Прашните улички между къщите се оказаха съвсем пусти. Търкот опита да си представи улиците на Ню Йорк, след като Черната смърт се добере до там.

Норуард крачеше до него. Когато тръгваха, Кениън правеше безуспешни опити да се свърже с щаба във Форт Миди. Търкот вече знаеше, че научните методи на Кениън няма да помогнат особено. Достатъчен бе един-единствен поглед върху обезлюдените улици на Вилхена, за да се увери, че положението е извън контрол. Единственото, което все още имаше някакво значение, бе да открият час по-скоро първоизточника на заразата.

Реката се показва отпред. Няколко прогнили пристана стърчаха навътре в кафявото, заблатено заливче. Търкот разпозна и лодката от филма.

— Онази там — посочи той с ръкавица. Прехвърлиха се на един от паянтовите кейове и доближиха лодката.

На палубата имаше два трупа. Единият бе покрит с пончо, а вторият седеше до него, подпрян на перилата.

Все пак Харисън не бе дочакал да го довърши Черната смърт. Търкот подритна с крак никелирания пистолет, който се търкаляше до дясната му ръка. След това нещо привлече вниманието му и той се наведе. На шията на Харисън проблясваше тъничка метална верижка. Онова, което висеше на нея, бе скрито под лявата му мишница. Търкот изтегли ръката встрани.

На металната верижка беше нахлузен пръстен. Харисън вероятно го бе свалил още в началото, преди тялото му да подпухне до неузнаваемост. Търкот вдигна пръстена и го разгледа. Около три и половина сантиметра в диаметър, с изпъкнала горна повърхност. Търкот разглежда горната част няколко секунди, преди да осъзнае какво представлява — беше оформена като око със зеница и ирис. Досуц като отпечатъка, който бе открил върху кората на дървото, недалеч от къщата на Дънкан в Колорадо. Търкот се огледа. Върху дървената преграда на мостика се виждаше подобна вдлъбнатина. Той опря пръстена в нея и въздъхна. Окото пасваше съвсем точно.

Той скъса верижката и прибра пръстена в чантичката на пояса. След това прекрачи на мостика. На масата бе захвърлена кожена папка.

Търкот я отвори. Вътре имаше карта със захабени краища. Една синя линия очертаваше маршрута — от Гурупа, близо до устието на Амазонка, до подножието на планините, на хиляда и шестстотин километра навътре в континента.

Линията подминаваше Вилхена и достигаше хълмовете близо до границата с Боливия, където свършваше. Още по̀ на запад се виждаше жълт, очертан с молив кръг, който опираше в южния край на едно от големите езера. Търкот прочете надписа под кръга: Тиахуанако^[1].

Той пъхна папката под мишница и подаде глава навън.

— Да вървим — подвикна на Норуард. — Открих, каквото ни трябваше.

— Това пък какво е?

Дънкан разглеждаше учудено големия черен шлем без лицева маска и очила. Спомни си снимките, които Търкот бе донесъл от базата „Скорпион“. Опитваше се да се съсредоточи, да открие връзка между събитията, но всичко ставаше прекалено бързо.

— Такива са ни шлемовете — обясни Осболд.

— Но как виждате?

— Това е едно от изобретенията на програмата „Пилот 2010“ — обясни Копина, дочула въпроса.

— И какво представлява тази програма?

— Отдавна известен факт е, че възможностите на снаряжението и най-вече на съвременните реактивни изстребители далеч надхвърлят тези на пилотите, които ги управляват. Повечето изстребители са в състояние да извършват маневри, каквито нито един пилот не би издържал. В най-добрия случай ще изгуби съзнание.

Дънкан се замисли за пилотите на скакалците, където съществуваше подобен проблем. Интересно, запита се тя, защо в Зона 51 не знаеха нищо за тези изпитания? Или знаеха, но не я бяха информирали?

— Разбирам, имате предвид времето за реакция — подхвърли тя.

— Правилно. Като времето, което изминава от момента, когато зърнете някой пред колата ви, до мига, когато натискате спирачката. При реактивния самолет, летящ със скорост от няколко хиляди километра в час, закъснение дори с десета от секундата може да

доведе до разминаване с целта на много километри. „Пилот 2010“ е програма, в която нашите специалисти работят върху двата проблема. Тактическите бойни скафандри са есенцията на всичко, което са открили досега, включително и СУРА-връзката.

— Каква е тази СУРА-връзка?

— Това е директна връзка с мозъка. Всъщност...

— Чакайте малко! — вдигна ръка Дънкан. — Как става това?

Копина се наведе над шлема и посочи.

— Виждате ли тук? — Показваше ѝ черна лента, покриваща лицевия дял от вътрешната страна. Имаше още една такава в тилната част. — Не можете да ги забележите с просто око, но в тази лента има множество микроскопични отвори. Съвсем малки — повтори тя. — Това са отворите за СУРА-сондите. Те са невероятно тънки жички, които проникват право в мозъка и...

— Какво, какво — завъртя невярващо глава Дънкан. — Проникват право в мозъка?

— Всичко е напълно безопасно — увери я Осболд. — Учените използват от години миниатюрни термокуплунги, с размерите на СУРА-връзките — за изучаване на човешкия мозък. А ето че сега бе открита и друга възможност за тяхното приложение. Подаването, впрочем, е двустранно.

— Кое подаване?

— На електрически потенциали. По такъв начин функционира мозъкът. Сондите улавят промените в потенциала и ги разчитат като мозъчна дейност. Невероятно сложен прибор, при това със съвсем миниатюрни размери.

— Но това не е ли един вид електрическо въздействие на мозъка? — Дънкан си спомни за ЕПП — електронното повлияване на паметта, което бяха използвали в продължение на много години в Дълси и с чиято помощ бяха „промили“ мозъка на Джони Симънс до степен сам да посегне на живота си.

— Електричеството е многократно по-слабо от това, което подава батерийката на вашия часовник. Напълно безвредно е, уверявам ви. Всички вече сме го изпитали.

— Не бях чувала за подобно нещо — призна Дънкан.

— Така е — кимна Осболд. — При нас всичко е скрито под двоен похлупак. Нали сме на специално „черно“ финансиране.

Дънкан се пресегна и докосна с пръсти шлема. Черното метално покритие приличаше на обшивката на кораба-майка.

— Разкажете ми още.

— Щом искате — засмя се Копина. — Тук се занимаваме с две неща. Първо, напасваме скафандъра по тялото и второ — настройваме СУРА-връзките към честотата на мозъчната дейност. — Тя вдигна една малка черна кутия. — Това е СУРА, съкращение от сензорен усилвател и реактивен активатор. Кутията е прикачена за задната страна на шлема. По същество СУРА е специален вид компютър. Той въвежда данните от различните датчици в мозъка и получава незабавни команди, които предава на скафандъра далеч преди тялото на пилота да е реагирало чрез своята нервна система.

Дънкан се загледа в черната кутийка.

— Шегувате се.

Копина поклати глава.

— О, не. Ни най-малко.

— Използвали ли сте го?

— Само в резервоара — посочи Осболд. — Проведохме експеримент.

— Но сега вече няма да е експеримент, нали?

— Така е, ще го пробваме в бойни условия.

Дънкан огледа останалите членове на екипажа.

— Друг път излизали ли сте в космоса?

— Аз, да — кимна Копина. — На борда на совалката.

— Да се е налагало да обличате тактическите бойни скафандри досега?

— Не — поклати глава Осболд. — Но ние сме готови.

— До старта остават три часа и тридесет минути — предупреди ги Копина. — Време е да се приготвяме.

— Май открихме оцелял — отекна в слушалките гласът на Норуард.

Търкот се извърна. Ученият сочеше към невисока постройка вдясно от тях. На вратата се виждаше човешка фигура. Търкот присви очи. Беше жена, възрастна, с някога бяла роба, която сега бе изцапана с кръв и повърнати материи.

Едва когато се приближиха, двамата забелязаха следите от черни мехурчета по лицето ѝ. Жената също бе заразена с Черната смърт. Тя огледа с безразличие защитните им костюми.

— Аз съм сестра Анхелина. — Говореше на английски със силен акцент. Отново ги измери с поглед от главата до петите. — Виждам, че сте добре подготвени за онова, което ни сполетя. Кой сте вие? Така и не можахме да изпратим сигнал за помощ.

— Ние сме от Центъра за контрол на заразните болести — обясни Норуард. — Американци сме. Какво е положението?

— Близо половината от хората ми са болни. Симптомите са треска, главоболие, диария, повръщане. Опитвахме с всички възможни лекарства, но без успех.

Сестра Анхелина ги поведе навътре. Търкот се оглеждаше. Зад завесите на стаите се виждаха сгърчени в леглата тела, по коридора сновяха милосърдни сестри. Сякаш бяха попаднали в съвсем друг свят. Нито една от сестрите нямаше защитни средства, дори ръкавици или маска.

— Бях в Заир през деветдесет и пета — обясни сестра Анхелина. — Много прилича на „Ебола“.

— Но не е — обади се Норуард. — Във всеки случай не е познат вид.

— Но все пак е вирус. Иначе нямаше да носите тези костюми.

— Така е. Вирус е — призна Норуард.

— Можете ли да ни помогнете?

— Първо трябва да открием източника. Ще поискам да ви пратят всичко необходимо. Облекло, маски. Каквото пожелаете.

— Ако вече не е късно за това — поклати глава Анхелина.

Норуард не знаеше какво да отговори. Търкот разбираше, че жената е обречена.

— Може ли да погледнем някои от вашите пациенти?

Сестра Анхелина посочи близката стая.

— Последвайте ме.

Минаха под една арка, като внимаваха да не се допират до стените. Вътре бяха подредени четиринадесет легла — всичките бяха заети.

— Имах помощници от местните жители, но те избягаха още щом се започна. Останахме само сестрите. Всъщност, при нас са

единствените оцелели в целия град.

— Колко души беше населението на Вилхена? — попита Търкот.

— Трудно е да се каже. Около пет хиляди. Някои избягаха в джунглата, други — надолу по реката, но чух, че следващият град по течението поставил блокада. Стрелят по всеки, който се опитва да я преодолее.

Продължиха в тесния проход между койките. За първи път Търкот се чувстваше доволен от предпазния костюм. Миризмата вероятно бе непоносима. Милосърдните сестри очевидно полагаха неимоверни усилия, но въпреки това всички чаршафи бяха изцапани от повърнато и изпражнения.

Пациентите бяха в различен стадий на заболяването — някои покрити с черни мехури, други — с масивни кръвоизливи по цялото тяло. Към тях се извъръщаха изцъклени очи, разкривени от ужас и болка лица. Никакви следи от модерно оборудване, липсваха дори елементарни системи. Единственото, с което сестрите можеха да облекчат страданието на болните, бяха влажните кърпи върху челата. Аспирин срещу повръщането и болките. И нищо друго.

— Да вървим — рече Търкот и потупа Норуард по рамото.

— Ще ни помогнете ли? — попита отново сестра Анхелина.

— Разбира се — обеща Норуард.

Търкот спря на прага.

— Сестра...

— Да?

— Да сте чували нещо за „Мисията“?

Няколко секунди Анхелина го гледаше стреснато, сетне бавно кимна.

— Да.

— Къде се намира?

Тя вдигна ръка и посочи на изток.

— Говорят, че „Мисията“ е сключила договор с дявола там, където слънцето се показва от океана.

— И къде точно... — понечи да запита Търкот, но сестрата го прекъсна.

— Кога ще пристигнат другите?

— Кои други?

— Тези с помощта.

— Най-късно утре сутринта — увери я Норуард, но сестрата зърна изражението върху лицето на Търкот и го хвана за ръката.

— Няма да има други, нали?

— Ще ни е нужно време, за да мобилизираме хората — обясняваше Норуард.

— Вие сте от американската армия, нали?

— Аз... — Норуард млъкна.

Сестра Анхелина не откъсваше очи от лицето на Търкот.

— Да — кимна той.

— И други няма да има, права ли съм? Ще ни оставят да умрем, така ли е?

— Да — отговори Търкот.

— Благодаря ви за искреността. — Тя огледа редицата от койки, върху които продължаваха да се гърчат, повръщат и борят за всяка глътка въздух нейните болни. — Няма какво повече да питам. Всъщност... причината за това не идва ли от ваши колеги?

— Не — отвърна Търкот. — Мисля, че е дошла от „Мисията“.

— Нямахте да ви повярвам, ако не ми бяхте казали, че сте военни.

Норуард се бе навел над един от пациентите и го разглеждаше иззад прозрачната си лицева маска. Внезапно нещастникът протегна ръце, сграбчи го за раменете, изкрещя и повърна обилно количество черна кръв. Норуард се задърпа уплашено, повдигайки болния от леглото. Размаха отчаяно ръце, най-сетне успя да се освободи, но загуби равновесие, полетя назад и прекатури близката маса.

Търкот изтича да му помогне.

— Удари ли се? — попита той, докато го изправяше на крака.

Норуард не отговори. Беше се навел и разглеждаше костюма си. Изведнъж вдигна ръце и си свали шлема.

— Ей, какво правиш? — извика Търкот, изненадан от постъпката му.

Норуард се извъртя и му посочи гърба си. Материята бе разкъсана от удара с ръба на масата, която на всичко отгоре бе покрита с кървави чаршафи.

— Имам и рана — добави Норуард. Той изхлузи костюма през глава и Търкот забеляза, че на същото място по дрехите му е избила кръв.

— Вече няма значение по какъв начин става заразяването — по въздух или по кръвен път — добави Норуард. — Поне за мен.

Сестра Анхелина посочи вратата.

— Все пак, по-добре се върнете при вашите.

Норуард поклати глава.

— Ще остана тук, където мога да съм полезен. И където мога да науча нещо повече.

— Какво да предам на Кениън?

— Все още не разполагаме с достатъчно данни. Искам да огледам всички пациенти, да ги разпитам. — Той доближи едно от леглата и вдигна захабения край на чаршафа. — Виж това! Така е навсякъде в Третия свят! Прахосваме безумни пари за въоръжаване, а за медицината дори не се сецваме! Само че този път си намерихме майстора! Дори да докараме всички свръхмодерни институти на Щатите на куп, пак няма да можем да се справим с Черната смърт!

— Но ако наложим карантина и...

— Късно е — прекъсна го Норуард. — Нали я чу? Мнозина са избягали в джунглата и надолу по реката.

Търкот си спомни за ракетата носител в Коро със спътника на „Земя без граници“. Вече имаше представа какво може да е съдържанието на сондите.

— Никой няма да е в безопасност, ако не съумеем да ги спрем навреме — произнесе той.

— Защо тръгват въоръжени? — попита Дънкан.

„Тюлените“ бяха отишли на последен инструктаж преди излитането. Двете с Копина се върнаха в големия хангар, където върху една маса бяха подредени различни образци на оръжие.

— Те са военни — произнесе Копина, сякаш това обясняваше всичко.

— И какви са тези оръжия?

Копина се доближи до масата.

— Все още нямаме голям избор в разработването на оръжейни системи за открития космос. Основно от усилията в областта на въоръжаването са насочени към неща като защитни ракетни установки, отбранителни системи „Звездни войни“, никой не мисли за престрелки

в космоса. Така че, наложи се да прегледаме всичко, което може да ни свърши работа и да подберем най-подходящото. Направихме обширни изпитания с резултати, които не отговаряха на предварителните ни очаквания. Така например химичните лазерни оръжия се оказаха неподходящи, заради прекомерно голямата си маса. Лазерните установки със свободни електрони показаха обещаващи резултати, но при настоящото техническо ниво не са в състояние да осигурят достатъчно мощен лъч, дори за да заслепи противника, ако попадне право в очите. Ето защо те също отпаднаха. Друго екзотично оръжие, което често виждаме по телевизията, но не притежава практическа стойност, бе високоенергийният лъчев пистолет. Хубава идея, стига някой да съумее да миниатюризира устройството и да фокусира достатъчно лъча. — Тя се извърна и махна с ръка към масата. — Ето с какво завършихме.

Дънкан огледа образците, докато Копина вдигна нещо, което наподобяваше чук, с тръба вместо дръжка и ръкохватка на другия край. Беше изработено от черен, лъскав метал. Върху тръбата бе монтиран телескопичен мерников механизъм.

— Това е нашият... — Копина направи пауза, опитвайки се да намери най-подходящия израз — да го наречем космически автомат М-12. — Тя подаде устройството на Дънкан. — Официалното му название е МК-98.

Дънкан пое оръжието и едва не го изпусна.

— Колко тежи това нещо?

— Деветнадесет килограма без пълнител. С него още пет.

Дънкан го улови за ръкохватките. Знаеше, че Търкот би изгарял от любопитство, но за нея бе само къс мъртъв метал.

— В космоса няма да тежи толкова. В безтегловност — добави Копина.

Дънкан го постави с трясък на масата.

— С какво стреля?

Копина вдигна цилиндър с дължина шестдесет сантиметра, който имаше същия диаметър, като МК-98. Натисна едно копче и капачето отгоре подскочи на пружина. След това опря горния му край в един жлеб в основата на автомата и натисна пълнителя, който влезе вътре с щракване. Взе оръжието и се прицели в масивната греда,

поставена в една от бетонните ниши на хангара. Мускулите на ръцете ѝ изпъкнаха, докато въртеше дулото.

— Има лазерен мерник — обясняваше тя. На стената се появи червена точка. — Не бива да забравяш да включиш главния енергоизточник на автомата. — Тя натисна едно под друго две копчета. Из въздуха се разнесе пронизително бръмчене. — Сега вече сме готови за стрелба. — Една малка лампичка близо до спусъка бе светнала в зелено.

Копина дръпна спусъка. Не последва очакваната експлозия, само бученето рязко се усили. Нишата се изпълни с летящи трески, които се удряха в стените ѝ и отскачаха назад. Копина свали оръжието и отведе Дънкан при нишата. Точно в средата на гредата имаше отвор с ширина два-три сантиметра, който образуваше тунел. Същият отвор се виждаше и в бетонната стена. Дънкан все още не можеше разбере кое е причинило пробойните. Копина се огледа, клекна, взе нещо от пода и ѝ го подаде. Беше блестящ метален къс с дължина петнадесет сантиметра и заострени краища.

— Това е проектилът. Покрит е с обеднен уран, невероятно твърд.

— А кое му придава високата скорост? — запита Дънкан, докато се връщаха при масата. Беше чувала, че обедненият уран за първи път е бил използван във Войната в залива.

— Пружини.

— Пружини?! — повтори Дънкан.

Копина се засмя и потупа корпуса на автомата.

— Да, гледай на него като на най-мощния харпун в света. На технически език названието му обаче не е „харпун“, а „стрелково оръжие с кинетично задвижване“.

Тя изтегли цилиндричния магазин.

— Вътре има десет проектила, подобни на този, който ти показах, притиснати от сгънати пружини. Когато дръпнеш спусъка, пружината се освобождава и така се изстрелва проектилът. Цевта е снабдена с електромагнитен баланс, по такъв начин проектилът преминава през нея без да докосва стените и да губи от скоростта си. Такава е и ролята на акумулаторната батерия — от нея се зарежда движещия механизъм на цевта.

— И с каква скорост стреля?

— С каквато можеш да дърпаш спусъка. Веднага след изстрела магазинът се завърта и е готов да освободи следващия проектил. Освен това притежава и адаптер за връзка с тактическия боен скафандър. — Копина заобиколи масата и спря при друго оръжие, което доста наподобяваше МК-98. — Това е тежката артилерия. Оперира на същия принцип, на който и деветдесет и осмицата — с пружинно задвижване — но проектилът е различен. — Тя вдигна миниатюрен снаряд с дължина петнадесет и дебелина пет сантиметра. — Сама виждаш разликата. Снарядчето е кухо, по-точно заредено е със силен експлозив. С удоволствие бих ти го демонстрирала, но се опасявам, че ще събори стената. Представям ти модел МК-99. Нашите момчета ще вземат няколко такива със себе си.

— Едно нещо не можах да разбера. Защо задачата е поверена на военните?

Дънкан разглеждаше подредените на масата образците. Изглеждаха толкова странни, дори примитивни, в сравнение със свръхмодерните технологии, заложили в конструкцията на бойния скафандър. Припомни си думите на Яков — че „Мисията“ държала под контрол техническия прогрес на човечеството, насърчавайки развитието в една насока и възпрепятствайки го в други.

Копина обърна гръб на масата и поклати глава.

— Виж, на този въпрос и аз не мога да ти отговоря.

— Кои сте вие? — попита Че Лу.

Намираха се в горния тунел на гробницата, където облечените в черни униформи фигури ги бяха вкарали под дулата на оръжията. Бяха се спуснали дотук с помощта на въжета.

Веднага щом влязоха в галерията, тя се озари от светлина, също както бе станало и предишната седмица, са че тогава се бяха появили откъм главния вход на гробницата.

И този път Че Лу остана поразена от размерите на помещението. Масивни метални подпори се издигаха към свода и изчезваха някъде от другата страна. По пода бях подредени черни сандъци и контейнери с най-различни размери — от няколко десетки сантиметра до над стотина метра височина. Отсрещната стена бе поне на два километра от тях.

Вдясно се виждаше познатото зелено сияние, което означаваше залата на командния център. Че Лу вече знаеше, че там, в неголямо помещение, зад плъзгаща се стена е разположен и тукашният страж-компютър.

Зад тях, в основата на наклонения тунел, през който се бяха спуснали, войниците вдигаха от подръчни средства барикада, насочвайки оръжията си към горния отвор. Че Лу си даваше сметка, че подкрепленията от китайската армия едва ли щяха да се забавят дълго. Какво ли ще стане тогава?

— Казвам се Елек — представи се човек в черна униформа, застанал до тях. Той смъкна качулката си, под която се показва восъчнобялата кожа на лицето му. Носеше слънчеви очила.

— Какво търсите тук? — попита го Че.

— Може би същото, което и вие.

— Аха... долната галерия — сети се професорката. — Ще можете ли да се промъкнете покрай призрака, който я охранява?

— Призрак ли? — Елек се засмя. — Мисля, че ще успеем, ако разполагаме с необходимата информация и снаряжение. — Той вдигна издължената си, мършава ръка и я насочи към Че Лу. — Бележника на професор Нейбингър е у вас, ако не се лъжа?

— Да. — Че Лу знаеше, че е безсмислено да отрича.

— И какво мисли той?

— Смята, че в долната галерия са телата на Артад и на други аирлианци.

— Само това?

— Споменавах се и нещо за енергията на слънцето.

Елек кимна.

— Чудесно. — Той изкрещя няколко отривисти команди на наемниците. — Последвайте ме — изрече след това и махна на двамата възрастни китайци.

Елек водеше групата, зад него вървяха Че Лу и Ло Фа, а отзад крачеха няколко наемници с готови за стрелба автомати. Стигнаха входа на стаята, където бяха пултовете за управление с аирлианските надписи. Елек спря точна при таблото, откъдето се отваряше тайната врата за нишата на стража.

— Вие от привържениците на Артад ли сте? — попита Че. Спомни си какво им бе разказал Нейбингър след контакта със стража.

Елек не отговори.

— СТААР? — произнесе Че Лу.

— Този път уцелихте — кимна Елек. — СТААР е едно от многото имена, които сме използвали. — Той положи длан върху пулта. Едновременно светнаха няколко аирлиански символа. Елек премести ръка и символите по таблото започнаха да се менят. Докосваше ги в определена последователност. Изведнъж в стаята се разнесе приглушено бучене. В стената се показа цепнатина, която бързо се разширяваше. Че Лу забеляза, че наемниците държаха оръжията си насочени към вратата. Откакто ги бяха пленили непознатите, Ло Фа не бе произнесъл нито думичка.

Елек пръв прекрачи прага на тайното помещение. Че Лу и Ло Фа го последваха. Вътре все така сияеше в златисти отблясъци двуметровата пирамида. Елек спря и я огледа. Беше склонил леко глава, като някой, който отдава почит в старинна гробница.

— Сега какво ще правите? — попита го тя.

— Трябва ни енергия — от рубинената сфера.

— Рубинената сфера беше унищожена — каза Че Лу.

— Една от рубинените сфери — поправи я Елек.

— А втората тук ли е?

— Надявам се.

Елек пресече стаята и положи длани върху златистата повърхност на пирамидата. След няколко секунди бе погълнат напълно от сиянието ѝ.

[1] Тиахуанако се намира на двадесетина километра от езерото Титикака. — Б.ред. ↑

16.

Патрулът поддържаше великолепно темпо. Движеха се покрай източния бряг на реката. Когато стигнаха едно възвишение, Толанд даде сигнал да спрат и огледа местността. Видимостта във всички посоки бе добра. Само пустош, докдето му стигаше погледът, не се виждаше и следа от цивилизация. Сякаш бяха единствените обитатели на цялата планета.

Толанд погледна към Балдрик.

— Имаш ли връзка?

Балдрик си свали раницата. Докато Толанд, Фолкнър и останалите заемаха позиция, той извади отвътре лаптопа. Тъкмо го нагласяваше, когато един от наемниците подскочи с уплашен вик. На дясната му ръка се полюшваше гърчещо се влечуго. Толанд измъкна мачетето, замахна и отсече тялото на змията точно под главата, която продължаваше да виси на ръката, прикачена с два извити зъба.

— Не мърдай! — извика Толанд. — Инак отровата ще се разнесе по-бързо.

Толанд разтвори внимателно с пръсти зъбите и освободи главата. Познаваше змията — беше силно отровна, от най-опасните. Побутна мъжа обратно на земята.

— Лягай и мирувай!

Той коленичи до него. Мъжът продължаваше да стене, но вече се задъхваше.

— Успокой се, човече. Ей сега ще ти мине.

Претърколи го на една страна, така че да е обърнат с гръб към него, сетне смъкна автомата от рамото си и го приближи до тила, без да опира дулото. От разстояние няколко сантиметра изстреля откос право в главата на наемника.

Балдрик не реагира.

— Засече ли сигнала? — попита с равнодушен глас Толанд.

— На пет километра в тази посока — Балдрик махна с ръка.

— Да тръгваме — Толанд скочи на крака.

Докато се отдалечаваха от трупа, Фолкнър прошепна на Толанд.

— Какво пък, дяловете ни растат.

— Зная — отрязва Толанд. Обливаха го горещи вълни, усещаше пулсираща болка в главата си. Той огледа ръцете си. Кожата над китките бе обсипана със ситни черни мехурчета. Сети се за телата в носилките от групата, на която бяха устроили засада.

— Какво ти е? — попита го Фолкнър.

— Не знам.

— Пипнах те! — извика Уолкър, за ужас на мъжете и жените в останалите сепарета на залата за наблюдение и проследяване към Агенцията за национална сигурност. — Сега те спипах!

На монитора се показаха очертанията на Южна Америка, които се увеличаваха и краищата им изчезнаха. Постепенно изображението се центрира върху западно-централната част. Последва нова смяна на мащаба и сега вече мониторът показваше район в непосредствена близост до границата между Бразилия и Боливия, на стотина километра западно от градчето Вилхена.

Уолкър набързо прегледа данните и изпрати доклад с гриф „от първостепенна важност“ до Дънкан, използвайки един от защитените канали на ИНТЕРЛИНК.

„До старта остават три часа. Финалното отброяване е възобновено. Започнете измерване на критичната маса и общото тегло на товарите.“

Гласът отекваше от четирите краища на стартовата площадка. Лиза Дънкан откъсна за миг поглед от документите, които ѝ бе изпратил по факса майор Куин.

Историята на „Мисията“ несъмнено будеше интерес, но сега далеч по-важно бе да открият точното ѝ местонахождение. Тя прелисти последните няколко страници и едва тогава забеляза електронната поща от АНС.

Докато се запознаваше със съдържанието, на лицето ѝ се изписа озадачено изражение. Някой бе използвал системата за сателитно локализиране, за да изпрати и усили неколккратно ориентиращ

сигнал в района на границата между Боливия и Бразилия. Още докато разчиташе посланието, закаченият за компютъра принтер започна да разпечатва ново съобщение.

Същият случай, едва забележима промяна на мястото. Отново западната част на Бразилия. Дънкан взе химикалката и изписа в празното поле на листа:

„Тиахуанако.
«Мисията».
Пристигнала от Испания през петнадесети век.
Аирлианците.
СТААР.
Водачи.
Яков и унищоженият Четвърти отдел.
Стражът.
Дълси.
Великденския остров.
Че Лу, Циан Лин и втората рубинена сфера.“

Тя се замисли. Ако наистина съществуваше втора рубинена сфера, тогава...

„Следващата планова задръжка ще бъде два часа преди старта. Последна подготовка и предстартов инструктаж на екипажа.“

Дънкан премести очи към прозореца. Космическата совалка беше готова за излитане. Ако съществуваше друга рубинена сфера, тогава корабът-майка все още можеше да се използва за междузвездни полети. Стига да е възможно да бъде поправен — но нали Копина спомена, че екипажът щял да подсигури вътре подходяща за дишане среда.

Дънкан вдигна сателитния телефон и набра номера на Търкот в Южна Америка.

Роботите-конструктори продължаваха да се трудят, следвайки стриктно заповедите на стража. Отворът в стената на пещерата бе

достигнал термовентиляционния канал. На три километра по-надолу бе изградена енергийна система, която да се охранява от него.

Под черния щит, охраняващ Великденския остров, всичко вървеше според плановете.

Елек се отстри от стража. Черните му очила се завъртяха в посока към Че Лу и Ло Фа, но преди да успее да проговори, в стаята отекна гласът на един от водачите на наемниците.

— Загазихме я — каза Круто. — Един от хората ми горе съобщи, че дочул шум от вериги на танкове или друго тежко въоръжение. Китайците се връщат с нови подкрепления и скоро ще ни сритат задниците, задето изтребихме другарите им.

— Хората ти минираха ли входа? — попита спокойно Елек.

— Да, но какво им пречи да пуснат бомби в тунела и да ни видят сметката? Също както постъпихме ние по-рано?

Елек заобиколи Круто и застана пред Че Лу.

— Къде е?

— Кое? — попита професорката и отстъпи назад, усетила смразяващата омраза, която излъчваше цялото му същество.

— Ключът.

— Няма никакъв ключ.

— Претърсете ги — нареди Елек на Круто.

Круто се зае лично с изпълнението.

— Не открих никакъв ключ — докладва той след малко. — Губим си времето тук. Да се измъкваме от проклетата гробница, докато още можем.

Елек поклати глава.

— Не, сега ние определяме времето. — Той се върна в контролната стая. Внезапно стените на галерията се разтресоха от мощен взрив.

Круто държеше постоянна връзка с помощта на портативен радиоприемник.

— Китайците са започнали атака! — извика той.

Последва втора експлозия и пукот от автоматична стрелба. Елек бе застанал при главния пулт. Той плъзна длан по шестоъгълниците.

Нисък, равномерен грохот надви шума от битката. Круто изтича при входа и погледна към галерията.

— Какво правиш? Ти ли затвори вътрешната врата?

— Трябва ни още малко време — отвърна Елек.

— Но десет от хората ми са от другата страна — Круто се извъртя и насочи дулото на автомата към гърдите на Елек.

— Аз съм единствената ви надежда, за да се измъкнете живи оттук — каза спокойно Елек. — Зная какво правя. Нямахте друга възможност — той кимна към вратата на тунела.

— Дявол да го вземе — избухна Круто. — Не можеш да оставиш хората ми да загинат!

— Така е... на война — отвърна Елек.

Търкот смъкна уморено костюма веднага щом се озова в шлюзовото отделение. Когато влезе в палатката, Яков разглеждаше пръснатите на пода снимки от сателитното наблюдение. Кениън бе наведен над микроскопа.

— Къде е Норуард? — попита той.

— В градската болница. — Търкот им разказа за скъсания предпазен костюм. Кениън не изглеждаше нито изненадан, нито потиснат от случилото се. Разбира се, Търкот знаеше, че и двамата бяха подготвени за подобна възможност, също както всеки войник е готов да влезе в сражение.

— Тази съдба очаква всички ни, ако не успеем да открием начина, по който се разпространява вирусът и да създадем ваксина или противоотрова — заключи философски Кениън.

— Нещо ново от щаба? — попита Търкот.

— Не мога да се свържа с Форт Детрик. А и експериментите отнемат доста време.

— Нямаме никакво — поклати глава Търкот и се обърна към Яков. — При теб какво става?

Яков очерта кръг на една от снимките.

— Спътникът е паднал някъде в района, западно от това място. Аз мисля... — той млъкна, прекъснат от звъна на сателитния телефон.

Търкот вдигна слушалката.

— Майк? Лиза се обажда. Имам новини.

Той я изслуша мълчаливо, докато Дънкан разказваше за странното излъчване, засечено западно от тях. За всеки случай си записа и координатите.

— Има още нещо — добави след това Лиза.

— Какво?

— Полковник Кармен, моята приятелка, с чиято помощ осигурихме съдействието на ВМИИЗЗ, е мъртва. — Дънкан му предаде дословно телефонния разговор.

— Значи някой се е постарал да замете следите от другата страна — отбеляза накрая Търкот.

— Така изглежда.

— Можеш ли да ми осигуриш малко помощ?

— Ще се опитам. От какво се нуждаете?

Търкот изброи някои от нещата от първа необходимост.

— Добре... вече съм задвижила част от тези въпроси. Разговарях и с полковник Микел от Браг.

— Хубаво. Какво е положението със совалките? Разбра ли какво готвят там?

— Мисля, че някой иска да върне обратно кораба-майка. Дочух нещо за втора рубинена сфера, скрита в подземията на Циан Лин, но може би са слухове.

Търкот обмисляше чутото.

— Все едно да поставяш коня преди каруцата — рече той. — На който му е дотрябвал корабът-майка, първо да помисли как да се отърве от Черната смърт.

— Аирлианците от Марс няма за какво да се безпокоят — отбеляза Дънкан.

— Права си. Но какво ще стане с техните протежета на Земята? С Водачите?

— Знаеш добре, че стражът не пожали своите шпиони в „Меджик-12“. За тях хората са само инструменти за постигане на целта.

— Вярно, но тези инструменти все още са им необходими — поне докато открият втората рубинена сфера. Дали пък корабът-майка не им е притрябвал за нещо друго?

— Не зная... — в слушалката се разнесе въздишка. — О, Божичко! Майор Куин ми каза нещо, което отпърво не сметнах за

особено важно. Сега обаче ми се струва, че има пряка връзка със суматохата около кораба-майка.

— Какво е то?

— Куин е измъкнал информация от твърдите дискове относно „Мисията“. Стари неща, изглежда Яков е прав и „Мисията“ действително се намесва в човешкото развитие от доста време. Ще ти изпратя копие. Казах му да ми намери нещо по-ново. Друго обаче е интересно. Изглежда в базата „Скорпион“ също са правили проучвания по въпроса, но при търсенето на информация са използвали ключовата дума „ковчег“. Може би тук се крие връзката с кораба-майка. Гравитационните двигатели са невредими и нищо не пречи корабът да бъде приземен и дори да се върне отново на орбита без помощта на рубинената сфера.

— Като Ноевия ковчег — промърмори Търкот.

— Да, с чиято помощ избраниците на аирлианците ще преживеят Черната смърт и ще се върнат обратно като техни верни слуги.

Търкот погледна към другия край на помещението, където Яков все още разглеждаше снимките.

— Мда, и преди са го правили. Подрязват ни крилата, за да станем послушни. Ако Черната смърт се разпространи достатъчно бързо, дори совалките няма да успеят да излетят, за да се скачат с кораба-майка. Бас държа, че това е била крайната им цел.

— Майк, не бива да позволим да се случи.

— Ти ми осигури каквото поисках — рече Търкот.

Докато разглеждаше кратера, Лексина се опитваше да си представи на негово място планината. Беше я виждала на снимки от времето, преди да бъде разрушена. Била е по-голяма дори от Килиманджаро.

Беше застанала на ръба на кратера Нгоро-нгоро, едно от най-интригуващите места в Танзания. Нгоро-нгоро бе вторият по големина кратер в целия свят. Диаметърът му бе петнадесет километра, а вътрешната площ надхвърляше четиристотин и осемдесет квадратни километра, включвайки в границите си и езерото Сода, разположено в неговия център. Кратерът се намираше на двадесет и два метра над морското равнище и всъщност представляваше връхът на грамаден,

отдавна угаснал вулкан — по-голям брат на разположения източно Килиманджаро.

Гледката беше забележителна, като пътешествие в недокосната от цивилизацията Райска градина. Склоновете на кратера бяха стръмни и затрудняваха проникването в него — един-единствен път водеше към вътрешността. Растителността бе предимно ниска, но в единия край на кратера имаше гъста гора. Самото езеро, макар и голямо, не беше никак дълбоко. Заради отдалечеността си от големи селища и сравнително безлюдния район на страната кратерът гъмжеше от живот.

От раницата си Лексина извади малък сив инструмент, с дължина около осем сантиметра, изрисуван с шестоъгълници. Знаеше, че вече е достатъчно близко, но въпросът бе дали там, където отива, все още има нещо, което да заслужава внимание.

Лексина натисна най-горния знак и шестоъгълниците се озариха в зелена светлина. След това въведе кода и горният край на инструмента светна в оранжево.

Тя се завъртя бавно в кръг, като държеше инструмента пред гърдите си. След като описа първия кръг, Лексина въведе нов код и предният край на прибора засвети в червено. Отново се завъртя. Не бързаше особено. Знаеше, че от момента на големия взрив е изминало много време.

Внезапно инструментът изписука и в центъра му се появи яркочервена линия. Въпреки това тя завърши поредния кръг и едва тогава свери посоката, от която бе засякла сигнала. Идваше точно от центъра на кратера. Лексина пое в тази посока, като се стараеше да върви в права линия, независимо от храстите и останалите препятствия.

Постепенно пред погледа ѝ изникна езерото. Инструментът продължаваше да сочи напред. Когато приближи брега, тя си свали раницата, преметна я през рамо, сетне смъкна и черната наметка. Без да спира, Лексина навлезе във водата, която засега ѝ стигаше до глезените. Беше изучавала внимателно особеностите на района и знаеше, че дълбочината на езерото не надминава метър и двадесет.

Инструментът все така неизменно сочеше центъра на кратера. Брегът отзад бързо се отдалечаваше, водата вече ѝ стигаше до пояса и малко забавяше движението ѝ. Ято птици, които плаваха наблизко, литнаха подплашени от пляска на водата. Недалеч вляво, чифт

изпъкнали очи върху блестяща, заоблена глава следяха всяка нейна стъпка. Лексина знаеше, че трябва да внимава с хипопотамите, чиито постъпки често бяха непредсказуеми, но въпреки това не се отклоняваше и на сантиметър от посочения курс. Наложиха се да мине само на няколко метра от потопеното животно.

Писукането на инструмента се усилваше, паузите между сигналите ставаха все по-къси. Въпреки това остана изненадана, когато дъното под краката ѝ внезапно изчезна и кафявата вода я погълна, затваряйки се над главата ѝ. Лексина се оттласна, изплува на повърхността и се върна на плиткото.

След това клекна и опипа сантиметър по сантиметър дъното. Ръбът, от който започваше дълбочината, бе съвсем гладък. Тръгна наляво, като плъзгаше ръка по него и скоро установи, че под водната повърхност има отвор, с диаметър поне шест метра. През цялото време инструментът продължаваше да сочи към центъра. Тя го изключи и го прибра в подгизналата раница, като закопча грижливо капака. Пое си дълбоко въздух и скочи право в средата на отвора. Продължи да се спуска надолу, като си помагаше с крака и само нарастващото напрежение в ушите ѝ подсказваше, че дълбочината се увеличава. Въздухът, който изпускаше от време на време, очертаваше пътечка от мехурчета към повърхността.

Най-сетне протегнатите ѝ ръце докоснаха нещо гладко и плоско. Пръстите ѝ шареха из непрогледната, кална вода. Не след дълго докосна полукръгъл метален предмет, който стърчеше нагоре. Лексина го сграбчи с лявата си ръка и продължи да опипва наоколо с дясната.

Запасите от кислород бързо привършваха, намираще се под водата почти цяла минута. Отново докосна нещо — беше тънка, релефна линия върху металната повърхност. Проследи я до разклонението, където три подобни линии се събираха под прав ъгъл. Плъзна длан встрани от тях намери още — цяла серия от шестоъгълници.

Умът ѝ започваше да се замъглява от недостиг на въздух, дробовете ѝ се раздираха от мъчителни спазми, но тя продължаваше да изучава шестоъгълниците. Имаше един централен, заобиколен от още шест. Лексина ги натисна в последователността, която бе запомнила преди много години.

Изведнъж металната основа под нея започна да се издига. От дъното бликна фонтан от сгъстен въздух, който я преобърна и едва не я изстреля нагоре. Въпреки това Лексина продължаваше да стиска дръжката на люка. Завъртя я в едната посока, сетне в другата и най-сетне почувства, че металният похлупак поддава. Пъхна се в отвора и веднага затършува за контролно табло по стената. Знаеше, че само след няколко секунди ще изгуби съзнание. Пръстите ѝ докоснаха идентична серия от шестоъгълници и тя въведе кода. Усещаше как водата се носи край нея, изтласквана от затварящия се отгоре люк.

Сега вече беше като в капан. Отвори уста и последните мехурчета въздух излетяха навън. Съзнанието ѝ угасна, нахлуващата отгоре вода завъртя тялото ѝ и го блъсна в стената. След това всичко бе погълнато от мрак.

17.

Търкот разгъна картата, а Яков и Кениън надничаха през раменете му.

— АНС е засякла сателитни излъчвания някъде в този район. Днес сутринта някой е използвал един от спътниците за наземна ориентация за усилвател на собствените си сигнали.

— И какво от това? — попита Кениън.

— Първо, този някой трябва да е притежавал доста модерна апаратура — обясни Търкот, без да откъсва поглед от картата. — Второ, според специалистите от Агенцията, целта е била да се открие точното местонахождение на нещо в района.

— Като например? — попита Кениън.

— Като например падналият спътник — отвърна Яков.

Търкот кимна.

— Това ще е твоята жадувана нулева точка.

— А, не — възрази Яков. — Това е началната точка на заразяване. Нулевата точка е „Мисията“.

Дънкан застана зад дебелия, брониран прозорец. Совалката „Индевър“ и стартовата площадка доминираха над цялата околна картина, на фона на океанската шир.

— Това е първият двоен старт на НАСА — призна Копина, придвижила се безшумно до нея.

— Ще могат ли да се справят?

Копина кимна.

— Подготвили сме план за взаимодействие на двата центъра.

— Кои „вие“?

— Космическият център. — Копина посочи совалката. — Всяка от совалките може да превозва максимум осемчленен екипаж, десет души — ако пренебрегнем правилата за безопасност. Доста ограничена бройка, признавам. Но засега не разполагаме с друго средство за

космически транспорт. Поне в Щатите. В „Рокуел“ разработваха второ екипажно отделение, което да се монтира вътре в товарния отсек, но досега не са се похвалили с конкретни резултати. Във всеки случай не са стигали до стадий на изпитания. В момента и двата екипажа наброяват по десет души. Повечето са бивши „тюлени“. Пилотите и заместник пилотите естествено са от НАСА.

— След като ги изстреляме, остава ли ни някаква резервна възможност за връзка с космоса?

— Разбира се. Совалката „Атлантис“, която в момента също се преустройва. — Копина държеше в ръката си миниатюрен модел. — Само няколко уточнения, за да разбереш за какво става въпрос. — Тя посочи совалката, прикачена на сдвоени ракети. — Това е космическият кораб за многократно използване. Монтиран е върху два ракетни ускорителя. Големият резервоар в средата носи горивото. Мнозина не го знаят, но ракетите са прикачени за стартовата платформа с помощта на четири болта. При старта, първо се запалват трите двигателя на совалката, ето тези реактивни сопла. Те се зареждат от външния резервоар, за да може космическият кораб да излезе на орбита с максимален резерв от гориво. Като горивна смес се използват течен водород и кислород. Възпламеняването на ракетите носители се извършва шест секунди преди старта. — Тя докосна основата на двете ракети. — Нарастването на съотношението тяга-тегло е под постоянно автоматизирано наблюдение до момента, когато достигне пределната стойност. Веднага след това се подава сигнал към инициаторите — всъщност малки експлозиви — които взривяват осемте болта, придържащи двете ракети носители към стартовата платформа, и космическият кораб е свободен да полети. Това е мигът на старта. Приблизително шестдесет секунди след старта се постига максимална динамична тяга, но тя никога не надхвърля 3 g. След две минути вертикален полет ракетите носители изчерпват запасите си от гориво и биват разкачени от централния резервоар. Обикновено падат в океана с помощта на парашути и там ги прибираме. Совалката междуременно е набрала солидно ускорение. Запалват се главните двигатели, които работят в продължение на шест минути — до към осмата минута след старта. След това, малко преди да бъде достигната орбитална скорост, се освобождава и външният резервоар. Той изгаря в атмосферата или пада на голямо разстояние от тук.

— И къде по-точно?

— Някъде в южната част на Тихия океан. На ред са предните маневрени двигатели на совалката, с които се извършват окончателните корекции. Височината на орбитата е в пределите между 184 и 400 километра. Корабът-майка и „хищният нокът“ са на височина 280 километра. За „Индевър“ не представлява особена трудност да се скачи с кораба. Трудно е да си представим, че биха го подминали, без да го забележат, нали?

— Какво има в товарния отсек на „Индевър“? — попита Дънкан.

— Инструменти и снаряжение за херметизиране на кораба-майка и за поправка на „нокътя“.

— Отворът в стената на кораба трябва да е доста голям. Как смятат да го запушат?

— Снабдени са с високотехнологичен материал, който е в състояние да се разширява и втвърдява във вакуум — обясни Осболд. — Предимството е, че ще разполагат със солидна основа под краката си — в случая, палубата на кораба. Освен това ще работят в космоса. Главната им задача е да монтират въздушен шлюз и да осигурят вътре подходяща за дишане атмосфера. На „Колумбия“ също има строителни материали. Общото им количество надхвърля шестдесет тона. Освен това „Колумбия“ ще пренася и запасите от гориво за екстрени случаи. Опасявам се, че скачването с „нокътя“ няма да е толкова лесно. Пък и след това „Колумбия“ ще трябва да го вземе на буксир и да го откара при кораба-майка.

— Наистина ли смятате, че тази задача ни е по силите?

— Ако не успеем отведнъж — произнесе замислено Копина, — ще направим и втори опит. Първо да осъществим скачването. После да херметизираме кораба-майка. След това... всъщност, вече ти обясних.

Високоговорителите изпращаха отново:

„До старта остава един час и тридесет и пет минути. Проверка на системите в отделението за екипажа. Проверка на връзката с центъра за управление.“

— Необходимо ли е? — Дънкан посочи високоговорителя.

— Ах, това ли? — Копина се засмя. — Не. Всяка група разполага със собствен канал за връзка. Останало е като традиция от далечни времена. Нали знаеш, с течение на времето човек става суеверен...

„Затворете люка на отделението за екипажа“.

— Това е — обяви Копина. — Започва се.

Лексина отвори очи. Първото, което почувства, бе нахлуващият в гърдите ѝ въздух. Беше застоял и миришеше неприятно, но все пак беше въздух. Тя се огледа. Лежеше на черен метален под. Помещението бе с дължина около шест метра и овална форма. На тавана се виждаше люкът, през който бе проникнала. Светлината бликаше от серия синкави тръби, монтирани вертикално на равни разстояния. Вляво имаше врата с познатото шестоъгълно табло до нея.

Тя се изправи малко неуверено на крака и пое към вратата, но нещо привлече вниманието ѝ. Беше тънка, назъбена линия, в долния край на стената. Когато се досети какво представлява, тя почувства искрено възхищение към създателите на комплекса. Постройката датираше още от времето преди страхотния взрив да премахне планината. Стените ѝ бяха издържали неизмеримото ударно натоварване, докато цялата тръбовидна конструкция бе потънала навътре в скалния масив. Едва по-късно, след като комплексът се бе озовал под водата, някой бе монтирал въздушния шлюз.

Опитваше се да си представи енергията, която е била използвана, за да бъде взривен върхът на планината. После си спомни, че не разполага с много време и забърза към вратата. Спря пред таблото и въведе добре познатия код.

Във Вилхена Норуард се опитваше да потуши завладелия го страх, докато запалваше с треперещи пръсти поредната цигара. От доста години беше лекар, но досега не се бе сблъсквал с толкова много мъка и страдание, събрани на едно място. Освен това никога не бе работил с мисълта, че дните му са преброени и че краят е неизбежен и близък. Беше излязъл да си отдъхне зад лазарета.

С помощта на сестра Анхелина бе разпитал няколко пациенти — от тези, които все още можеха да говорят. Вече имаше сравнително добра представа за темпото, с което се развива болестта.

Той допуши набързо цигарата и се върна в помещението. Една приведена фигура влачеше безжизнено тяло на пода.

— Сестра Анхелина! — Норуард се завтече да ѝ помогне.

— Опитвах се да го преместя в другото отделение — обясни задъхано монахинята. Дрехите ѝ бяха опръскани с кръв и изпражнения. Тя положи тялото на пода, коленичи до него, начерта във въздуха кръст и започна тихо да се моли.

Норуард я заобиколи и надникна в централното помещение. Неколцина от болните се бяха изтърколили на пода, след изтощителната борба с болестта. Миришеше на смърт. Телата бяха покрити с прясна и засъхнала кръв, от очите им се стичаха алени сълзи. Вирусът бълваше от всички отвори, в търсене на нови жертви. Всички бяха мъртви, единствените оцелели бяха той и монахинята.

Норуард се обърна. Анхелина продължаваше да се моли, коленичила на пода. Дори не погледна към Норуард, докато пресичаше коридора към улицата. Навън цареше странно затишие. На хоризонта се събираха буреносни облаци, от време на време резки пориви на вятъра вдигаха облаци прах по улиците.

Вилхена бе мъртъв град.

Норуард се отправи към лодката, която бяха посетили по-рано с Търкот. Беше си спомнил за пистолета, който непознатият бе използвал. Трябваше още да е там.

— Получихме ново съобщение — докато подаваше листчето, ръката на Фолкнър трепереше.

Толанд метна пончото на главата си и прегледа съобщението на светлината на джобното си фенерче. След това набързо го разшифрова.

ДО ТОЛАНД
ОТ „МИСИЯТА“
ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕТО ПОВИШЕНО ДО ДВА
МИЛИОНА НА ЧОВЕК.
ВЕЧЕ Е ПРЕХВЪРЛЕНО НА ВАШАТА СМЕТКА.
ОПЕРИРАЙТЕ С МАКСИМАЛНА БЪРЗИНА.
НЕ СЕ СПИРАЙТЕ ПРЕД НИЩО.
ДАЙТЕ СИГНАЛ ЗА ЕВАКУАЦИЯ
ВЕДНАГА ЩОМ БАЛДРИК ПОТВЪРДИ
ОТКРИВАНЕТО НА ПРЕДМЕТА.

ЗА САМОЛЕТА ЩЕ Е НЕОБХОДИМА
ПЛОЩАДКА
С МИНИМАЛНА ДЪЛЖИНА ТРИСТА МЕТРА
И ШИРИНА ПЕТДЕСЕТ МЕТРА. СЛЕДЕТЕ УКВ
ЧЕСТОТА 32.30.
ВАШИТЕ ПОЗИВНИ „ХРАБЪР“.
ПОЗИВНИ НА САМОЛЕТА „ВРАБЧЕ“.
КРАЙ

— Събуди се, спяща красавице — извика Толанд на Фолкнър. —
Размърдай се. Потегляме.

На двадесетина метра в главния тунел ги посрещна
мътночервеникаво сияние. Че Лу хвана Ло Фа за ръката — не се
съмняваше в смелостта му, но знаеше, че също така е суеверен.

Червеното сияние придоби овална форма и се разшири,
опирайки пода и тавана. Постепенно вътре се показаха очертанията на
човешка фигура със странно изменени пропорции на тялото. Имаше
голяма глава и скъсен гръден кош. Кожата бе снежнобяла, очите
яркочервени, дори алени, със сърповидно издължени зеници.

Фигурата беше леко прозрачна, зад нея се виждаше част от
стената. Както и предишния път, тя вдигна ръка и разтвори шест
пръста.

Дълбок, гърлен звук отекна в тунела. Езикът бе като причудлива
песен.

— Разбирате ли го? — попита Че Лу.

Елек бе изслушал мълчаливо странните думи.

— И да е така, защо да ви казвам?

Че Лу сви рамене.

— Защото сме заедно. Пък и не мога да сдържам любопитството
си.

— Не — поклати глава Елек. — Това е айрлиански. Не го
разбирам. Само истински айрлианец може да разбере
предупреждението.

Фигурата бе говорила около минута, преди да изчезне.

— Не е важно какво казва — продължаваше да разсъждава Елек.
— По-важното е... — той изтича напред, смъкна пътем якето си и го запрати навътре в тунела. Последва ослепителен блясък и якето падна на пода, разрязано на две части.

— По дяволите! — възкликна Круто и неволно отстъпи назад.

— Лъчът не е най-страшното — каза Елек. — Има и други защити и те са непокътнати. Трябва да открием ключа!

Дънкан вдигна телефона и натисна копчето за връзка, преди да е утихнал първият сигнал.

— Дънкан.

— Доктор Дънкан, казвам се Лексина. Аз съм член на организацията, която познавате под названието СТААР.

— Какво искате? — Лиза почувства, че пулсът ѝ се ускорява.

— Не съм ваш враг.

Дънкан си спомни за двете представителки на СТААР, опитали се да спрат Търкот, преди да излети към кораба-майка.

— И защо трябва да ви вярвам?

— Ако искате, ми вярвайте. Ваша грижа е в какво вярвате и какво мислите. По-важното е да си съдействаме.

— Какво желаете?

— Докъде стигна разчистването в Дълси?

— Трябва да знаете по-добре от мен — тросна се Дънкан.

— Това пък какво означава?

Последва пауза. Дънкан мълчеше, не виждаше смисъл да разкрива своите източници на информация.

— Имам нужда от помощ — рече накрая Лексина.

— И каква по-точно?

— Хайде да спрем с тези игрички. Нямаме много време.

— Вие ги започнахте. Вашата организация ги играе от доста време. Така че първо ми кажете кои сте и тогава разговорът ще продължи.

— Ние сме Онези, които чакат.

— Чакат какво?

— Които чакат.

— Да, и това обяснява всичко!

— Уверявам ви, че целите ни са сходни.

— Аз пък не мисля така.

— Нужен ми е ключът.

Дънкан се намръщи.

— Ключът към какво?

— Ако наистина е у вас, ще знаете.

— Този разговор взе да ми омръзва.

Отново настъпи продължителна пауза.

— Не е у вас, така ли?

Дънкан не знаеше какво да отговори.

— Известно ни е, че не сте хора — произнесе предпазливо тя.

— Нищо не ви е известно. Трябва ми ключът. Във ваш интерес е да ми го предадете. Ако е у вас. Сега враговете са навсякъде и те също търсят ключа. Пак ще ви се обадя.

Линията бе прекъсната. Дънкан помисли малко и набра друг номер.

Търкот вдигна капака на един от сандъците, подредени край вътрешната стена на скакалеца. В сандъка бяха наредени пет автомата със сгъваеми приклади МП-5. Той хвърли един на Яков, втория на Кениън, който едва не го изпусна.

— Какво да правя с това? — попита ученият.

Наведен между седалките на пилотите Търкот им показваше къде трябва да стигнат. Не обърна внимание на въпроса.

Скакалецът се издигна и се насочи на запад.

— Целта е на сто километра отгук — обяви Търкот. — Ще пристигнем след около шест минути.

— И какво има там? — не се предаваше Кениън. Държеше автомата, сякаш бе епруветка със силно заразна проба от неговата колекция.

— Някой, който се разхожда в сърцето на море от смърт — обясни Търкот. — При това използва сателитна връзка. Не зная дали е свързан със заразата, но не ми се вярва да е само съвпадение.

— Чакайте малко — обади се Балдрик.

Толанд се подпря на коляно, с готов за стрелба автомат. Балдрик вдигна капака на компютъра и свери данните за тяхното местонахождение.

— В тази посока — каза той. — На четиристотин метра.

Толанд нямаше какво да каже. Изправи се и тръгна напред, а останалите го последваха. Теренът бе силно пресечен, със стръмни склонове и обрасли с дървета урви. Извървяха още триста метра, когато видяха нещо, очертано на фона на поредния хълм.

Толанд намести фокуса на очилата. Дънерът на дърво, завъртяно и изтръгнато от страхотна сила, бе полегнал върху короната на друго дърво.

Балдрик отново свери данните.

— Тук ще ме чакате — заяви той.

— По-добре да дойдем с теб до върха на хълма. Ако там има някой...

— Казах да чакате тук — прекъсна го Балдрик. Той вдигна втория куфар и пое напред.

Толанд махна с ръка и двамата отзад залегнаха със заредени оръжия. Толанд не откъсваше очи от Балдрик, който се изкатери по склона и заобиколи наклоненото дърво. Веднага след като се изгуби от погледа му, той го последва.

Когато приближи дънера, Толанд приклепна, прокрадна се зад него и едва тогава надникна предпазливо над горния край. От другата страна започваше поредната стръмна падина, но вниманието му бе привлечено от дирята сред шубраците, оставена сякаш от грамаден, свлякъл се надолу танк, Балдрик бе спрял в долния ѝ край, зад безформена купчина от смачкан метал и тъкмо отваряше втория куфар. Чу се остро, металическо изскърцване. Какво беше това? Останки от паднал самолет? Може би Балдрик търсеше черната кутия, или някакво секретно снаряжение, нещо, което се е намирало на борда.

Толанд се обърна и безшумно заслиза по обратния път, като обмисляше възможностите.

— Какво става? — посрещна го Фолкнър.

— От другата страна на хълма има паднал самолет или хеликоптер — произнесе замислено Толанд.

— Трябва да е нещо много важно, щом заслужава толкова усилия и пари — изръмжа Фолкнър.

Толанд погледна към дървото. Балдрик вече го заобикаляше и се спускаше към тях.

— Хайде, надигайте се — подвикна им той.

— Промяна на плановете — отвърна Толанд. — Съгласно последните разпореждания от „Мисията“ трябва да повикам въздушен транспорт веднага щом открием каквото сме търсили.

— Намерихме го. Викай ги.

Толанд завъртя рязко глава като змия, зърнала плячка.

— Нещо идва насам — прошепна той, докато оглеждаше небето. Една далечна светкавица озари за миг странен сферичен летателен съд, който се приближаваше от юг право към мястото, където стояха.

Толанд опря дулото на автомата в корема на Балдрик.

— Може би *ти* си извикал някой друг на помощ. Да не си падаш по двойната игра?

— Че аз нямам предавател — вдигна ръце Балдрик.

— Ами сателитната връзка, с която се ориентираше?

— Оставих я там — Балдрик посочи през рамо.

— Тогава кой е в тази проклета летяща чиния?

— Нямам представа.

— Приземява се на юг от нас — докладва Фолкнър. — Мястото, където спряхме последния път.

— Някой е засякъл сигналите от сателитния предавател — сети се Толанд.

— Но как са успели? — попита Фолкнър.

— Не зная нито как, нито защо. Знам само, че това е единственото възможно обяснение. — Толанд си пое дълбоко въздух, за да проясни главата си. — Добре. Ето какво ще направим. Ще се обадим по САТКОМ-а. Ако някой ни засече, ще знае за сегашното ни местонахождение. Предаваме посланието и веднага изчезваме. Трябва да определим място за среща. — Той извади картата и посочи една точка. — Ето тук. Това е на осем километра северно. — Толанд познаваше добре това място. Беше изоставена черна писта, която понякога използваша наркотрафикантите.

— Ами ако дешифрират съобщението? — попита Фолкнър.

— Не вярвам да е толкова лесно — той се замисли. — Не, вероятно са засичали само излъчването. Какво намери в падналия самолет? — обърна се той към Балдрик.

— За какво говориш? — погледна го с престорено учудване Балдрик.

— Питам те какво взе оттам? За какво бихме толкова път?

— Това не е...

Толанд измъкна светкавично ножа и замахна. Върху бузата на Балдрик се появи дълга, алена резка. От раната рукна кръв.

— Защо го направи? — попита Балдрик.

Толанд пристъпи напред и заби коляно в гърдите му, след това го повали на земята. Наведе се и опря острието на ножа под дясното око на Балдрик.

— Питам какво е паднало там?

— Аз не зная...

Острието се плъзна нагоре и спря на милиметър от долния клепач.

— Ще ти извадя едното око, после и другото. В заповедта от „Мисията“ не се казваше нищо по този въпрос. Хайде говори! Какво е паднало?

— Спътник — процеди през зъби Балдрик.

— Спътник ли? — намръщи се Толанд. — И какво взе от него?

— Филм — отвърна все така лаконично Балдрик.

— Филм на какво?

— На дъждовната гора край Амазонка. Спътникът не е трябвало да падне толкова рано.

— И това струва милиони? — попита Толанд, без да чака отговор. — Глупости.

— Подобни снимки струват цяло състояние — обясни Балдрик, без да откъсва очи от острието. — Камерата използва специална техника. С помощта на термални и спектрални изображения учените биха могли с голяма точност да определят къде има залежи от диаманти.

— Сателитният предавател е готов — докладва Фолкнър.

Толанд прибра ножа в калъфа и извади бележника с кодовете. Написа кратко съобщение, кодира го и го изпрати по сателитния предавател.

— Къде каза на самолета да кацне? — попита Балдрик.

Толанд се засмя.

— Не е необходимо да знаеш. Върви с нас и ние ще те отведем.

— И двете совалки са готови за излитане — обяви Копина.

Дънкан погледна към големите червени цифри на таблото и отново насочи вниманието си към „Индевър“. Мислеше си за екипажа, пристегнат за седалките, на върха на нещо, което спокойно можеше да се определи като свръхмощна бомба.

„Две минути до старта. Финалното отброяване е възобновено. Отвеждане на долните прикрепващи стрелки.“

На пет хиляди метра южно от Толанд и неговата група, Търкот оглеждаше гората, опрял пръст на спусъка. Скакалецът бе увиснал на сантиметри над повърхността.

— Какво мислиш? — попита Яков, също втренчил очи в мрака.

— Били са тук — промърмори Търкот, приклепна и опря длан в полегналата трева. — Трима, може би четирима.

— И къде са отишли?

— Трудно е да се каже. Тези хора са професионалисти. По-добре да се връщаме на борда. Ще ни е нужна помощ.

„Една минута до старта.“

Излитането се предаваше пряко по телевизията. На съседния екран се виждаше „Колумбия“, която също беше в минутна готовност, на площадката в Кейп Кенеди.

„Петдесет секунди до старта.“

— Ако възникне някаква авария точно преди старта, съществува резервна система за измъкване на екипажа. От тук не се вижда, но има седем коша, всеки един достатъчно голям, за да се качи в него човек, прикачени са за специални подсилени кабели с дължина 360 метра. Точно колкото да стигнат до входа на бункера. Според правилника, в случай на авария космонавтите скачат в кошовете, спускат се до бункерите и се скриват вътре.

„Тридесет и една секунди до старта.“

Дънкан виждаше ясно грамадните облаци пара, които изригваха под соплата на ракетите носители.

„Двадесет и една секунди до старта. Прекъснете хелийното подаване. Проверка на горивната система.“

Нови облаци пара, от кулата започнаха да се откачват масивни кабели.

„Десет секунди до старта. Запалване на главния двигател. Девет. Осем. Седем. Шест.“

— Това е запалването на трети двигател на совалката — обясни Копина, повишавайки глас, за да се пребори с нарастващия рев от космодрума.

„Пет.“

Ревът се усили, след като и вторият двигател бе запален.

„Четири.“

Сега вече работеха и трите главни двигателя. Но земното притегляне продължаваше да държи совалката.

„Три.“

„Две.“

„Едно.“

Земята се разтресе, сякаш върху нея бе стоварил десницата си самият Господ Бог.

— Взривиха придържащите болтове — извика Копина. — Излита.

Яхнал огнен факел, „Индевър“ се издигаше бавно над стартовата площадка. На другия край на страната „Колумбия“ правеше същото.

— Колко време остава до скачването? — попита Дънкан.

— Три часа за „Алфа“ с кораба-майка. Още половин час за „Бета“ с „нокътя“.

Дънкан вдигна глава, проследявайки огненото зарево, което се издигаше все по-високо и по-високо.

18.

— Добре, добре — промърмори Уолкър, докато четеше запитването От отдела по разузнаване. Беше в стихията си. На екрана изникваха и се сменяха със светкавична бързина съобщения, които умът му преглеждаше и оценяваше автоматично.

— Ама че съвпадение — добави той. КХ-12 бе засякъл излъчването по САТКОМ-а и само след тридесет секунди то се бе появило на екрана на Уолкър. А ето че сега, три минути по-късно, някой в същия район на Южна Америка настояваше да получи координатите на предавателя.

Този път, за щастие, разполагаха с директна връзка и това прищпорваше допълнително Уолкър. Никога досега не бе участвал пряко в операция.

Той затрака с пръсти по клавиатурата, като тихичко си подсвиркваше:

ДО: ТЪРКОТ
ОТ: АНС АЛФА ЕДНО ЕДНО
САТКОМ ИЗЛЪЧВАНЕТО ОТ СЪЩИЯ ИЗТОЧНИК.
КООРДИНАТИ УТМ 29578345.

Уолкър натисна копчето за изпращане на съобщението.

— Имаме връзка на втори канал с АУАКС — докладва пилотът.

Търкот си постави слушалките и превключи на втори канал.

— Тук „Скакалец 2“. Приемам.

На около триста километра северозападно от границата на Колумбия бе установен постоянен въздушен пост за самолетите

АУАКС на американските ВВС. Задачата им бе да засичат полетите на наркотрафикантите — част от електронната стена, която преграждаше пътя по въздуха към Щатите.

На височина 13500 метра над повърхността на Тихия океан самолетът Боинг Е-3 Ц „Часовой“, снабден с бордова система за наблюдение и ранно предупреждение АУАКС, бе в състояние да „изрисува“ картина на всичко, което се намираше в радиус от петстотин километра, използвайки за целта деветметровия радар, монтиран върху централната част над фюзелажа.

Полковник Лоренц бе командващият офицер в задното отделение, където се извършваше постоянното наблюдение. Повечето от членовете на екипажа бяха ветерани от Войната в Персийския залив и имаха богат опит в прехващането на самолетите на контрабандистите. Този път задачата им беше малко по-различна и нямаше никаква директна заплаха за самолета и неговия екипаж, но това съвсем не означаваше, че Лоренц би позволил каквото и да било разпускане на дисциплината, докато „прескачаха южната ограда“, както се изразяваха на жаргон.

Лоренц заговори в микрофона пред него веднага щом получи съобщението.

— „Скакалец 2“ тук АУАКС „Орел“. Разполагаме с нови координати за вас.

Наемникът отпред се спъна и падна. Фолкнър дотича при него и му подаде ръка.

— По дяволите! — изруга той, когато човекът внезапно повърна върху него.

Толанд се приближи до тях и разгледа падналия. Познаваха се от две години, бяха участвали заедно в много операции.

— Можеш ли да продължиш? — попита той.

Мъжът изпъшка и се претърколи на земята. Фолкнър тръскаше ръка с отвращение, опитвайки се да се изчисти от повърнатото.

Толанд се почеса замислено по челото. После свали надолу автомата си. Мъжът размаха уплашено ръка. Толанд стреля два пъти, сетне преметна автомата на рамо.

— Да вървим — обади се зад тях Балдрик.

Толанд си мислеше за двамата мъртви наркотрафиканти върху носилките от пончо. Два милиона долара. Ще успеят ли обаче да се измъкнат навреме оттук и да потърсят медицинска помощ?

— Тръгваме — кимна уморено той.

Докато крачеха в мрака, той изведнъж се сети, че за първи път от началото на тази странна мисия, Фолкнър не се бе зарадвал на увеличаването на своя дял.

Скакалецът се носеше ниско над короните на дърветата, право към мястото, указано в съобщението от АУАКС. На стотина метра от целта Търкот нареди на пилота да спусне скакалеца върху оголено място сред гората. Търкот слезе пръв, следван от Яков и Кениън. Скакалецът се издигна и увисна на три метра над тях.

Търкот огледа района, но на пръв поглед не се забелязваше нищо странно. Понечи да тръгне напред, когато Яков го сграбчи за ръката.

— Какво е това там? — руснакът сочеше с дулото на автомата едно наклонено дърво с изтръгнати от земята корени. Търкот също го забеляза и се затича нагоре по склона. Когато стигна билото, той спря и се огледа. Купчина от разкривен метал се въргаляше в края на дълбока дияра, прокарана през шубраците.

— Това е спътникът — извика Яков, заобиколи го и коленичи до разбитата сонда. Сцената внезапно се озари от блясъка на светкавица. Няколко секунди по-късно отекна и гърмът.

Толанд също се озърна, когато небето бе прорязано от светкавица. Мярна буреносни облаци и се зарадва. Чудесно. Скоро ще завали и следите им ще бъдат заличени напълно. Вече нямаше никакъв начин да ги открият — който и да ги следваше.

— Насам! — повика ги Кениън.

Търкот и Яков дотичаха при него. На тревата лежеше сгърчено, застинало, неподвижно тяло. Яков го освети с фенерчето и те видяха дупките от куршумите. Но имаше също и познатите следи от болестта. Кожата на убития бе изпъстрена с черни мехурчета.

— Не сме защитени. Можем да се заразим — предупреди ги Кениън.

— Скоро това очаква всички — произнесе уморено Търкот. Беше му омръзнала тази игра на криеница. Нямаше никакъв друг начин да проследят онези пред тях.

Търкот се огледа. Вятърът се усилваше и ставаше все по-влажен.

— Времето се променя — извика им той. — Да се връщаме в скакалеца.

19.

Пилотът провери още веднъж картата и я сгъна внимателно така, че районът, който го интересуваше, да остане отгоре. След това я закачи с лепенка за бедрото си. Не разполагаше на борда с почти никакви електронни уреди, освен двигателя, чистачките на стъклото и приборите върху таблото за управление, тъй че навигацията оставаше изцяло негово задължение. Бяха го снабдили с малък УКВ-приемник, за да се свърже с хората долу, когато наближи. Пилотът бе свикнал с подобни операции и не се съмняваше, че ще се справи с издирването на целта. На външен вид приличаше на Балдрик — висок, плещест, с руса коса и яркосини очи.

Беше прекарал в търпеливо очакване два дни. Самолетът — специална, свръхмодерна и свръхсекретна конструкция с названието „Врабче“ — бе скрит под маскировъчна мрежа на изоставено летище, толкова близо до целта, колкото позволяваше здравият разум и опасността да попадне в заразената зона.

Той премести главния превключвател, двигателят се закашля и после заработи равномерно. Макар турбовитлов, той бе поставен в специален кожух пред пилотската кабина, за да се намали максимално шумът от работата му. Перките също бяха с необичайна дължина — над два и половина метра — и се въртяха относително по-бавно. В резултат от всички тези нововъведения полученият при полета звук не надвишаваше по сила шума от свистящ между дърветата вятър.

„Врабче“-то бе изработено в една южноафриканска компания с технологии и чертежи, откраднати от изследователската програма „Тиха звезда“ на „Локхийд“. Компанията принадлежеше на картела „Тера Лел“. При създаването на самолета бяха търсени две основни характеристики — максимално нисък шум от двигателя и минимална възможност за радарно засичане. В случая относително ниската му скорост нямаше значение, тъй като целта бе само на деветдесет километра от летището. Пилотът знаеше, че ще бъде там след по-малко от четиридесет минути.

Пистата бе с пръстено покритие, а дъждът само щеше да затрудни допълнително и без това трудното излитане. Пилотът освободи спирачките и машината бавно потегли. Присвил очи зад стъклата на очилата за нощно виждане, пилотът се стараеше да игнорира движението на стъклочистачките и да поддържа прав курс. След шестдесет метра вече бе набрал достатъчно ускорение. Дръпна щурвала към себе си и усети, че колелата се откъсват от земята. Малко след това самолетът прелетя над близкия край на гората с разперени криле и обърна на запад.

Полковник Лоренц бе наредил да преместят АУАКС-а още по на юг и сега следваха бреговата линия на Перу. На екрана се виждаше само още една движеща се точка и това бе самолетът, който осигуряваше охраната им.

Той включи микрофона.

— „Призрак едно-едно“ говори „Орел“. Приемам.

— Тук „Едно-едно“. Приемам.

Лоренц предаде накратко на пилота на „Призрак“ какво иска от него. Всъщност „Призрак“ не беше изстребител, а транспортен самолет АЦ-130, модифициран за изпълнение на бойни операции. Беше снабден със 7,62-милиметрова многостволова картечница, 40-милиметрово оръдие и 105-милиметрова гаубица, всички свързани с компютъризирана целеуказателна система с изключителна точност. На стрелците оставаше само да натискат спусъка толкова дълго, колкото им издържат пръстите.

Но сега Лоренц искаше самолетът да се доближи до скакалеца и да започне да кръжи около него на минимална височина в постоянно разширяващи се кръгове, търсейки следи от човешко присъствие на земята.

— Прието — обади се накрая пилотът на „Призрак“, когато Лоренц приключи с инструкциите. — Време до пристигане в района на действие петнадесет минути. Край.

— Още един километър — Обяви Толанд. Той откачи манерката и отпи жадно, без да спира. Отново гореше от треска и бързо губеше

телесни течности.

Огледа се. Фолкнър и последният наемник също не изглеждаха никак добре, но Балдрик беше във форма. Разбира се, Балдрик не бе участвал в оная проклета засада.

Лексина изслуша доклада на Елек от Циан Лин и след това съобщението от Гергор и Коридан, които продължаваха да си проправят път на юг. Засега събитията не се развиваха според предварителния план и това я безпокоеше. Вярно, че Елек бе проникнал в гробницата и се намираше почти на крачка от източника на енергия, но пътят му беше блокиран. Напразни се оказаха надеждите ѝ, че стражът в гробницата може да им предостави ключа за подземие.

Беше се настанила в голямо черно кресло и следеше сияещия монитор пред нея. Още няколко сигнални светлини блещукаха на контролното табло.

Не знаеше много за тази база, построена от аирлианците в далечни времена, когато все още са властвали над цялата Земя. Нямаше представа нито за предназначението ѝ, нито кой, защо и кога я е атакувал, но предполагаше, че това е станало по времето на дългите войни между Аспасия и Артад, заедно с техните инструменти: Водачите и Онези, които чакат. Толкова много скъпоценна информация бе изгубена с течение на времето.

Енергийните запаси на базата бяха почти на изчерпване, както и нейните припаси. Нямаше как, трябваше някак да издържи до пристигането на Гергор и Коридан. Добре, че все още разполагаше със сателитна връзка, така можеше да разговаря с тях. За съжаление точно разговорът, на който разчиташе — с Дънкан — не бе протекъл благоприятно.

Но едно нещо беше научила в течение на годините работа в СТААР — че винаги съществуваше начин една губеща позиция да се превърне в печеливша. Тя включи отново сателитната връзка.

На другия край отговориха след първото позвъняване.

— Дънкан.

— Доктор Дънкан, обажда се Лексина. Премислихте ли решението си относно молбата ми за ключа? И ако е така, мога ли да

чуя какво е то?

— О, да, у нас е — отвърна Дънкан. — Само че не виждам смисъл да ви го давам.

— Моите хора са в Циан Лин.

— Ах, за там ли ви трябва ключът?

— Надявам се.

— Но не сте сигурна? — попита Дънкан.

— Вижте, моите хора в Циан Лин са взели професор Че Лу за заложник.

— Нима ме заплашвате, че ще й сторите нещо? — в гласа на Дънкан се прокрадна сдържан гняв.

— Бих могла. В края на краищата, вие убихте моите агенти в Зона 51. Но предпочитам да действам с по-цивилизовани средства, когато е възможно. Циан Лин е изолирана за външния свят. Китайската армия я е стегнала в кордон. Ако не ми предадете ключа, професор Че Лу и моята група вътре са обречени.

— Какво общо има ключът с Циан Лин?

Въпросът накара Лексина да се замисли. Дали Дънкан наистина притежава ключа? Ако е така, нима не знаят нищо?

— Тъкмо по тази причина трябва да го получа от вас. Защото знам как да го използвам.

— Ние също — възрази Дънкан. — Но не е изключено да ме лъжете. Може би въобще не е предназначен за гробницата.

Лексина осъзна, че разговорът е стигнал до задънена улица като игра на покер с безкрайно блъфиране.

— Научих, че совалките са изстреляни, за да се скачат с корабамайка и щурмовия кораб.

— Това го знае целият свят.

— Но аз знам още нещо, което би могло да повлияе драстично на мисията ви.

— И какво е то?

— Да ви кажа просто така?

— Не, ключа не го давам. Не само че не знаем кои сте вие, но и какво целите. Докато не се разкриете напълно, никакви сделки с вас.

— Правите голяма грешка.

— Може би, но вече се убедихме, че нашите интереси и тези на СТААР не съвпадат и дори си противоречат. Още повече след като

разбрахме, че не принадлежите към човешкия род.

— Аз съм човек — каза Лексина.

— Аутопсиите на вашите колежки показват друго.

— Ние сме тук, за да ви защитаваме.

— Да ни защитавате от какво? От вас самите? От нещо подобно на мафията? Ако искате да ни опазите от Аспасия, видяхте, че можем да се грижим сами за себе си.

— Така си мислите.

— Не се безпокойте, ще се погрижим и за оцелелите аирлианци на Марс.

— Надявайте се.

Настъпи пауза.

— Какво знаете за Водачите? — попита Дънкан.

— Те са ваши врагове.

— „Мисията“?

— Цели вашето унищожение.

— С помощта на Черната смърт?

— И друг път в миналото са го правили.

— Но все пак сме оцелели.

— И мислите, че пак ще оцелеете? Та вие сте деца! Невежи деца, които си играят в една вселена на възрастни!

— Ако наистина желаете да работите за нас, мисля, че нещо може да се уреди. Но не отговарям на заплахи.

— Добре, да бъде както желаете — съгласи се Лексина и прекъсна връзката. Облегна се назад, опря крака в таблото и се замисли.

— Има ли някакъв друг начин да се измъкнем от тук? — попита с приглушен глас Круто. Елек не отговори, погълнат от сиянието на пирамидата. Че Лу поклати глава.

— Главният тунел беше взривен от войниците. А сега и резервният изход е затворен.

— А как са проникнали онези другите миналата седмица? — обади се за първи път Ло Фа.

— Кои други?

— Руснаците. Не са влезли през главния вход, защото го държах под наблюдение. Нито през шахтата. Откъде тогава?

— През някакъв страничен тунел — сети се Че Лу. Така й беше казал полковник Костанов. Беше махнал с ръка към далечния край на голямата зала. — Натам — посочи тя. — Но тогава казаха, че входът бил затворен отвън.

— И да е така, разполагаме с експлозиви — намеси се Круто.

— Но навън е пълно с войници!

— Предпочитам да се разправам с тях, отколкото да изсъхна тук. Имам чувството, че онова приятелче — той посочи Елек — е попаднало в задънена улица. Изборът остава за нас. Мисля, че моментът е подходящ. Не бива да чакаме — скоро ще се зазори.

— Съгласен съм — кимна Ло Фа.

— Аз трябва да остана — заяви Че Лу.

— Ваша воля — отвърна Круто.

Толанд смъкна нощните очила, наведе се и опипа с ръка почвата под краката си. Тревата беше изчезнала, заменена от ситен чакъл. Бяха се озовали върху изоставената самолетна площадка, разположена перпендикулярно на посоката, която следваха.

— Стигнахме! — извика той на останалите. Трепереше от слабост, дори раницата му се струваше прекомерно тежка.

— Как ще разберем кога точно ще се приземи самолетът? — попита Балдрик.

— Ще чакаме и толкоз. Може би пилотът също изчаква да спре бурята. Няма начин да не го забележим. Не се безпокой. Дано само пристигне.

Не беше казал на Балдрик за миниатюрния УКВ-приемник. Засега обаче ефирът мълчеше. Внезапно го присви стомахът, той се преви и повърна в калта.

Пилотът на „Врабче“ кръжеше по външния периметър на буреносния циклон, следвайки го бавно към мястото на уговорената среща. Отзад се задаваше втори буреносен циклон и той

предполагаше, че ще има не повече от пет минути, за да се приземи на площадката, да натовари хората и да се вдигне във въздуха.

На два километра западно Търкот и останалите чакаха в скакалеца. Търкот тупна Кениън по ръката.

— Възможно ли е причинителят на заразата да е с космически произход?

— Горест няма нищо живо — поклати глава Кениън. — Всъщност, има една възможност, за която мисля от известно време. Нулева гравитация.

— Какво значи това?

— Нулева гравитация — повтори Кениън. — Всички процеси протичат различно. Биологични, физични — на молекулно ниво. Четох някаква статия за експерименти с РНК в условия на нулева гравитация. Има един процес, който се нарича трансдукция. Вирусът инфектира бактериалната клетка, която притежава токсини... — Кениън поклати глава. — Забрави го, едва ли е важно сега. Макар че това би обяснило някои загадки. Черните мехури. Дали това не е начинът, по който се предава вирусът? Мехурите се пръскат и той попада във въздуха. Само че, за разлика от „Ебола“, издържа по-дълго на открито. Въпреки прякото въздействие на ултравиолетовите лъчи. Да, нулевата гравитация е може би единственият начин да се извърши подобна промяна във вируса.

— Значи спътникът не е бил пратен, за да разпространи вируса?

— Не — поклати глава Кениън. — Използвали са го като космическа биологическа лаборатория.

Търкот погледна към Яков. Руснакът мълчеше, дори не отвърна на погледа му.

— Вие сте го свалили, нали?

— Моля? — Яков вдигна въпросително вежди.

— Сари Шаган — произнесе Търкот. — Спътникът на „Земя без граници“ се е намирал точно над този район, когато внезапно е започнал да губи височина.

— Ах — махна с ръка Яков. — Ами да, нашите са го уцелили с лазер.

— Но защо? — зачуди се Търкот. — Защо сте започнали всичко това?

— Да сме го започнали? О не, надценяваш способностите ни. Това е започнало преди десет хиляди години! Война, която се води твърде дълго и в която ние, хората, сме само пионки. Но не задълго. Ние също умеем да се сражаваме. Не се ли питаш защо им е била нужна подобна мутация? За да си я сложат в епруветка в „Мисията“? И какво се крие зад тези четири планирани старта на остров Коро?

— Могат ли да разпространяват заразата чрез спътник? — попита Търкот.

— Тук е станало точно така. Само че засегнатият район е доста ограничен.

— Кажи го на хората от Вилхена — изсумтя Яков. — Според мен товарът на четирите спътника е различен. Доказа го един от нашите агенти в Четвърти отдел, но заплати с живота си за това разкритие. Един спътник може да се окаже недостатъчен, но виж, четири са друго нещо. Стигат да покрият по-голямата част от света. Нима трябва да ги оставим да осъществяват необезпокоявани плановете си? Да, свалянето на спътника е наше дело. И заради него беше унищожен Четвърти отдел.

— Сигурен ли си в това?

— Вече в нищо не съм сигурен — наведе глава Яков. — Освен, че трябва да спрем Черната смърт.

За „Призрак“ бурята не представляваше никаква заплаха. Четирите мощни турбовитлови двигателя надвиваха без усилия силата на вятъра, а екипажът вътре продължаваше да изпълнява задачите си. Топлинните изображения също не бяха засегнати от промяната във времето. Наблюдението се осъществяваше с контраст и яркост като при нормален слънчев ден.

Самолетът се носеше ниско, с постепенно разширяване на диаметъра.

В задния отсек на АУАКС една млада жена лейтенант следеше неотклонно монитора. От време на време въвеждаше нова програма и

сверяваше данните. На няколко пъти отвори допълнителни страници, за да се увери във верността на получената информация. Накрая се завъртя на стола и побутна човека до нея.

— Ей, Робинс, я погледни.

Робинс побърза да превключи монитора си на същата радарна честота.

— Какво има, Джеферсън?

— Просто гледай.

— Но какво да търся? — попита Робинс след минута.

— Ето там! Виждаш ли?

— Сянка — кимна Робинс. — Какво толкоз? Навън има буря, ако не си забелязала.

— Виж какво става, когато накарам компютъра да направи дигитално увеличение на тази „сянка“.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Робинс.

Джеферсън му подаде една папка.

— Пропуснал си да си прочетеш домашното. Полковник Лоренц няма да е особено доволен.

Робинс плъзна пръст по първата страница.

— Програма „Тиха звезда“ на „Локхийд“. Но тук става въпрос за експериментална работа, а не за реално производство. При това експериментите са приключили някъде в края на седемдесетте.

— Което не означава, че някой друг не ги е продължил. Добавяйки всички преимущества на съвременните компютърни технологии и антирадарни покрития.

Робинс ѝ върна папката.

— Ти го намери, ти иди да се похвалиш на полковника.

Пилотът на „Врабче“ знаеше, че доближава целта. Той натисна копчето на предавателя и излъчи кратък сигнал.

Толанд неочаквано се изправи, преодолявайки болката в корема. Бръкна в джоба и извади миниатюрния приемник.

— „Врабче“, тук „Конник“^[1]. Прието.

Той вдигна глава и огледа мрачното небе, опитвайки се да надзърне зад завесата на дъжда.

— „Конник“, тук „Врабче“. Ще бъда долу след три минути. Бъдете готови за бързо качване.

— Разбрано. Край. — Толанд се огледа с намръщено от болка лице. — Самолетът идва. Пригответе се.

— Спипахме го! — извика полковник Лоренц. — Спипахме ги и двамата!

Малкият самолет вече се виждаше съвсем ясно на екрана, бяха засекли и УКВ-излъчването от земята.

— Изпратете координатите на „Призрак“ и скакалеца — нареди той.

В кабината на „Врабче“ пилотът придържаше щурвала с една ръка, докато с другата измъкна от кобура черния, лъскав пистолет. Имаше място само за още един човек и той беше Балдрик.

— Какво виждаш? — обърна се първият пилот на „Призрак“ към мерача.

— Засякох ги на земята. Четирима. — Мерачът местеше настройката на прибора за нощно виждане. — Видях и самолета. На около два километра вляво пред нас.

— „Орел“, тук „Едно-едно“. Чакаме заповеди. Край.

Полковник Лоренц нямаше ясна представа какво всъщност става. Ето защо реши да се допита до капитан Търкот, който изглежда отговаряше за цялостното изпълнение на операцията.

Отговорът на Търкот беше лаконичен.

— Свалете самолета.

Пилотът на „Призрак“ се ококори.

— Моля, повторете. Приемам.

Доколкото му беше известно, досега нито един самолет от този тип не бе влизал във въздушен двубой с други машини.

— Кийгън — обърна се той към мерача. — Чу ли това?

— Ами, да — потвърди Кийгън. — Край на разходките. Произведоха ни в клас изстребител. Представям си как ще се смеят момчетата от базата, като им разкажем. Дай ми равен полет, азимут, двеста седемдесет и един градуса.

Пилотът на „Врабче“ зърна края на пистата през очилата за нощно виждане. Премести щурвала напред и самолетът започна плавно да се спуска. Разполагаше с не повече от секунда и половина, за да осъзнае какво става, преди линията от трасиращи откоси, която прорязва тъмнината пред него, да се озове вътре в кабината и да го превърне в потръпваща кървава маса.

— Ей, какво беше това? — викна Фолкнър, забелязал трасиращите изстрели, които летяха косо надолу към пистата.

— „Врабче“, тук „Конник“ — направи опит да се свърже Толанд.

В отговор се чуваше само статичен шум.

Всички се обърнаха назад, когато скакалецът се появи внезапно от завесата на мрака и прелетя безшумно над тях.

— Ето ги! — посочи Търкот. — Свали ни долу!

Приземиха се само на двеста метра от групичката.

Предавателят се плъзна между мокрите пръсти на Толанд и падна на земята. Главата му увисна, подпряна на едното рамо и остана така в продължение на десетина секунди, преди той да отвори очи и да се огледа отново. На изток небето бе порозовяло съвсем леко и облаците изглеждат се разсейваха.

Третият наемник от групата лежеше по очи в калта, а от устата, носа и ушите му течеше черна кръв.

[1] Преводаческа грешка? Според съобщението позивната трябва да е „храбър“. Бел.Mandor. ↑

20.

— „Индевър“ има визуален контакт с кораба-майка — докладва Копина. На екрана се виждаше издължената, черна сянка на извънземния кораб на фона на дъговидния земен хоризонт. — Това е гледната точка от кабината на совалката.

Двете с Дънкан седяха в една малка стая на тренировъчния хангар. На масата пред тях бяха поставени два монитора — единият следеше полета на „Индевър“, а вторият на „Колумбия“.

С приближаването до гигантския кораб все по-ясно се виждаха следите от ядрената експлозия. В корпуса имаше грамадна пробойна, с дължина над шестстотин метра и назъбени краища.

В най-широката ѝ част — където бе входът към товарния отсек, разстоянието между двата ѝ края бе почти петдесет метра.

— Това нещо се оказа далеч по-здраво, отколкото предполагаме — отбеляза Дънкан.

Копина кимна.

— Учените смятат, че взривът е засегнал само външната обшивка, докато противоударната система и носещите конструкции са останали невредими. Вероятно са били създадени да издържат на колосални натоварвания при пътешествието в космоса.

— След колко време се очаква да започне скачването?

— Приближават се доста бързо. Предполагам, че до тридесет минути ще скъсят дистанцията дотолкова, че манипулаторната ръка на робота да опита прехващане. Да се надяваме, че ще успеят от първия път.

— Ако пропуснат, ще могат ли да опитат пак?

— „Индевър“ разполага с гориво само за един опит. Не успеят ли — край. Ако пък изразходват прекалено много от запасите и накрая се скачат, няма да имат достатъчно за обратния път. Совалката не е конструирана за продължителни маневри в космоса.

— А какво е положението с „Колумбия“?

— Тридесет минути по-късно ще е в близост до „нокътя“.

— Засякохте ли ни? — попита Търкот в микрофона на малкия, но мощен УКВ-предавател.

— Позицията ви е установена — отговориха от „Призрак“. — От тук нататък ще следим всеки от вас. Четиримата се намират на сто метра южно. Ако искате, можем да ги елиминираме.

— В никакъв случай — каза Търкот. — Искам от вас нещо друго... — той предаде накратко инструкциите за действие, после даде знак на Кениън и Яков.

Тримата започнаха да се прокрадват през стелещата се мъгла с готови за стрелба оръжия. Слънцето току-що бе изгряло на хоризонта. Не след дълго Търкот сви наляво и навлезе във високата трева, опасваща изоставеното летище. Тук се приведе, легна по корем и започна бавно да пълзи напред, усещайки как дрехите му подгизват. Другите двама го следваха.

Спряха, след като изминаха още петдесет метра. Търкот опря свити ръце в устата си и извика:

— Ставайте! Хвърлете оръжията и се приближете с вдигнати ръце!

— Майната ти!

Няколко куршума, изстреляни на полуавтоматична стрелба, се забиха в калта близо до обувката на Търкот.

Толанд и Фолкнър се спогледаха.

— Няма да им се дам — произнесе с блеснал поглед Фолкнър, вдигна автомата и пусна дълъг откос през тревата, която ги скриваше от противника.

— Спри малко! — викна му Толанд. — Май имаме избор. Виж, искат да преговаряме.

Третият наемник лежеше зад тях, от известно време конвулсиите му бяха утихнали, но сигурно защото бе изгубил съзнание. Толанд погледна към Балдрик. Мъжът въртеше дръжката на един от куфарите.

— Какво правиш?

— Заповеди — отвърна кратко Балдрик.

— Я престани. Тук аз издавам заповедите.

Балдрик не му обърна внимание. Ръцете му продължаваха да шарят по куфарчето.

— Казах да престанеш!

— Но „Мисията“...

— Пет пари не давам за „Мисията“.

— Аз пък не смятам да умирам от тази гадост — намеси се неочаквано Фолкнър и понечи да стане. Толанд го сграбчи за ръката и го дръпна долу.

— Какво си мислиш, че правиш?

Докато двамата се дърпаха, Балдрик успя да отвори куфарчето. Толанд едва сега забеляза, че вътре имаше бомба с часовников механизъм и германецът се готвеше да я задейства. Той извади светкавично ножа и го забодя право през дланта на Балдрик, приковавайки я към земята.

В този момент зад гърба му отекна изстрел. Толанд се извъртя. Фолкнър се беше строполил в калта, от дупката в слепоочието му шуртеше кръв. Все още стискаше автомата, с който се бе прострелял.

— О, дявол го взел! — изруга Толанд.

— Горе ръцете!

— Кой сте вие?

— Американски войници.

— Какво искате от нас? Нищо не сме ви направили.

— Искаме да говорим.

— Да говорим? А защо ни свалихте самолета?

— И вас ще застреляме, ако не си вдигнете ръцете!

От небето внезапно изригна огън. Два откоса от едрокалибрена картучница разровиха земята недалеч от тях.

— Следващия път ще им наредя да стрелят по вас — извика същият глас.

Толанд се огледа. Само той и Балдрик бяха оцелели.

— Не бива да им предаваме куфарчето — изстена болезнено Балдрик.

— Да, бе. И като го взривиш, няма да има с какво да изтъргуваме кожата си.

— Няма да търгуваш с това! — извика Балдрик и се пресегна към куфара.

— В „Мисията“ изглежда са ти промили мозъка. Нищо не струва колкото живота ми. — Той повиши глас. — Добре, ще получите каквото искате — само ни измъкнете от тук.

Търкот погледна въпросително Кениън.

— Щели сме да получим каквото искаме? Че какво искаме?

— Знам ли? — вдигна рамене Кениън. — Първо да видим какво предлагат.

— Хубаво — Търкот се надигна.

— Не можеш! — настояваше Балдрик. — Не е това, което си мислиш.

Толанд протегна ръка и извади ножа от дланта му.

— Следващия път няма да съм така милостив — заяви той, докато Балдрик притискаше ранената си ръка. — Мърдай, преди да съм ти видял сметката!

— Застанете така, че да ви виждам! — извика им Търкот.

Над тревата се показва мъж с камуфлажна униформа и автомат „Стърлинг“ в ръка.

— Хвърли оръжието!

— Теб ти пазят задника онези в небето — отвърна мъжът. — Нека за мен остане поне личното оръжие. Ако искаш да говорим — говори!

Търкот се огледа.

— Ти си наред — кимна му Яков.

— Ще се срещнем на средата — извика Търкот и се изправи. Остави автомата да увисне на ремъка и забеляза, че другият постъпи по същия начин. Търкот закрачи напред, войникът отсреща също. Спряха, когато помежду им имаше само пет крачки.

— Аз съм Толанд.

— Търкот.

Толанд го огледа от главата до петите.

— Не виждам униформа.

— Аз също — отвърна Търкот. Човекът срещу него имаше болнав вид, една от страните на лицето му бе покрита с черни мехури. Не беше изненадан — тук сякаш всички бяха болни.

— Е, какво, искаш ли снимките? — попита Толанд.

— Да — кимна Търкот, макар да не разбираше за какво говори наемникът.

— Какви гаранции имам, че ще ни пуснете да си вървим?

— И какви бих могъл да ти дам?

Толанд се засмя.

— Добър отговор, янки.

На Търкот му омръзна тази безсмислена размяна на реплики. Пък и беше озадачен. Нима този човек действително вярваше, че може да стигне някъде?

— Знаеш ли, че си болен? — попита го той.

— Ами... знам.

— Знаеш ли от какво?

— Видях ги как умират. Зная.

— Спътникът, при който сте били. Там се крие заразата.

Толанд погледна през рамо.

— Мислех, че всичко е заради проклетите снимки.

— Кой ти каза?

Толанд кимна назад.

— Та значи, болестта идвала от сондата?

Търкот кимна.

Толанд се обърна.

— Последвай ме.

Търкот се колебаеше.

— Трябва да извикам някого.

— Кого?

— Един учен... вирусолог.

— Викай го.

Търкот махна на Кениън да се присъедини към тях. Двамата тръгнаха след Толанд. Когато приближиха, видяха едър, рус мъж да седи в тревата, стиснал окървавената си ръка. До него се въргаляха два трупа.

— Това е Балдрик — представи го Толанд. — Той е наясно с всичко, което става. — Толанд се доближи до ранения и го изрита. —

Отваряй куфарчето!

— Не мога — измънка Балдрик.

Толанд положи ръка върху дръжката на стърчащия от колана му нож.

Балдрик коленичи и набра с трепереци пръсти кода на ключалката. Сетне вдигна капака. Вътре имаше метална кутия с издраскана, напукана от висока температура, повърхност.

Кениън коленичи до кутията. Бръкна в чантичката на пояса си, извади малка отвертка и чевръсто разви болтовете върху капака. Балдрик следеше действията му с безразличие.

Кениън отместе капака встрани. В кутията беше положено сложно устройство.

— Какво е това? — попита Търкот.

— Да не е камера? — предложи Толанд.

— Не. — Кениън вдигна уреда и го завъртя. — Според мен, това е миниатюрна биологическа лаборатория.

— За производство на какво? — попита Търкот.

— На Черната смърт.

— Каква Черна смърт? — попита Толанд.

— Това е вирусът, който ни убива.

Толанд ококори очи и се обърна към Балдрик.

— Затова ли си зложихме живота? Той ли го е направил?

— Или той, или пък знае кой е виновникът — отвърна Кениън.

— Ах ти... — Толанд преглътна болезнено, извади ножа и се метна върху Балдрик. Търкот едва успя да застане помежду им.

— Успокой се. Трябва ни жив. Иначе кой ще отговаря на въпросите?

— Няма да говоря с вас — заяви Балдрик и скръсти ръце. Той погледна предизвикателно Толанд. — Прави каквото щеш, но няма да изкопчиш и думичка от мен.

— Време е да се прибираме — нареди Търкот.

— А какво ще стане с мен? — попита Толанд.

— Свободен си да си вървиш — подметна през рамо Търкот, докато крачеше към скакалеца.

— Може ли да дойда с вас?

— Това — каза Кениън, използвайки лазерния показалец, — представлява специално отделение, където вирусът мутира при нулева гравитация. След края на процеса се издухва през тази тръба и достига в резервоарчето. Вероятно се е съдържал там, когато сондата е падала. След това се е разпространил.

Търкот разглеждаше уреда.

— Значи затова им е трябвал?

— Така изглежда — отвърна Кениън.

— Не — намеси се Яков. — Искали са да го вземат, за да го разпределят между четирите сонди. Иначе разполагат с достатъчно запаси от Черната смърт от предишните изстрелвания.

Търкот погледна към Балдрик. Немецът беше останал верен на думата си и не бе произнесъл нито дума, откакто се качиха на борда на скакалеца.

— Май не го е страх, че ще пипне Черната смърт — отбеляза Яков.

— Да не би да разполагате с ваксина? — попита го Кениън. Погледите на всички присъстващи спряха върху русия мъж.

Балдрик се правеше, че не го забелязва.

— Знаем, че работи за „Мисията“ — каза Толанд.

— Къде е тази „Мисия“? — попита Яков.

Лицето на Балдрик оставаше равнодушно.

— Сигурно са го ваксинирали — заговори Кениън. — Иначе нямаше да борави толкова спокойно с това нещо.

— На нас ваксината вече няма да ни помогне — рече Търкот.

— Но ще спаси милиони невинни — възрази Кениън. — Черната смърт дори още не е започнала.

Търкот стана и се доближи до Балдрик.

— Приятелче, ще трябва да си развържеш езика.

— Имам една идея — надигна се Яков. Отиде при изолационния контейнер и извади отвътре малък пластмасов комплект.

— Какво е това? — вдигна вежди Търкот.

— Не можеш... — намеси се Кениън, но Яков го смрази с поглед. Той отвори кутията и извади отвътре спринцовка и шишенце с мътновата течност. Пъхна иглата през гумената тапа и изсмука част от съдържанието ѝ. След това извади второ шишенце и повтори манипулацията. Когато приключи, той се доближи до Балдрик.

— Всички тук вече сме заразени с Черната смърт. Спокоен си, защото си ваксиниран против нея. — Яков разклати спринцовката. — Но това тук е „Марбург“. Може и да не те убие. Шансът е петдесет на петдесет. Във всеки случай, ще те накара да си изповръщаш червата. Освен това, доколкото съм чувал, „Марбург“ засягал предимно зрението и тестисите. За да се получи коктейл, прибавих и малко „Ебола“. — Той се обърна към Кениън. — Да си наблюдавал някога комбиниран ефект от двата вируса в един и същи организъм?

Кениън поклати глава.

— Уверен съм, че резултатът ще е страшен — заяви усмихнато Яков.

Балдрик не откъсваше очи от върха на иглата.

— Не можете да постъпите така с мен... — прошепна той.

Яков се изсмя злобно.

— О, мога, дори без капчица съжаление. Ти си животно и заслужаваш такава смърт. — Той притисна върха на иглата в шията на Балдрик.

Лицето на немеца се изкриви от ужас. Очите му бяха облепени и следяха движенията на Яков.

Върхът потъна в меката плът.

— Само едно леко боцване — прошепна Яков. — И си готов.

— Махнете я — изхриптя Балдрик.

— За „Мисията“ ли работиш?

— Да, за „Мисията“! Но не съм един от тях. Те са само неколцина.

— Те? — попита Търкот.

— Водачите — обясни Яков.

— Точно така — кимна Балдрик.

— Съществува ли ваксина? — попита Кениън.

— Не.

Яков смръщи вежди.

— Но тогава и ти си заразен! — той притисна отново спринцовката. — Казвай, какво е лечението?

Балдрик мълчеше.

— Отговаряй, мръсен кучи син! — изрева Толанд.

Балдрик огледа присъстващите. Повечето от тях вече показваха ранните симптоми на заболяването.

— Има ли лечение? — повтори натъртено Яков.

Балдрик прикова поглед в неговия.

— Да. Има.

— И след като се заразиш и излекуваш, придобиваш траен имунитет, така ли? Опасен начин на живот, приятелче. Ако не се върнеш навреме в „Мисията“, и ти ще си мъртъв като нас.

— Къде е „Мисията“? — попита Търкот.

— Не мога да ви кажа.

— Къде е „Мисията“? — иглата проникна на един милиметър в кожата.

Балдрик се усмихна. Изведнъж се хвърли напред и върхът на иглата остави дълбока рана в шията му. Той сграбчи автомата, който Кениън бе подпрял на един от сандъците, но докато го вдигаше, Търкот го простреля в ръката. Въпреки това немецът направи втори опит.

— Стига! — извика му Търкот.

Балдрик не му обърна внимание. Дулото почти бе заело хоризонтално положение. Търкот се поколеба. Знаеше, че Балдрик им е нужен жив.

Толанд също посегна към своя автомат, Балдрик го видя, завъртя се и пушна един откос в гърдите му. Сетне вдигна рязко цевта нагоре. Търкот се досети какво е намислил и се хвърли напред, но закъсна с една секунда. Балдрик дръпна повторно спусъка в мига, когато Търкот сграбчи оръжието за приклада.

Куршумът премина през устната кухина и превърна мозъка на Балдрик в пихтия.

21.

Целта, която си беше поставил екипажът на „Индевър“, бе колкото сложна, толкова и предизвикателна. Първо, корабът-майка се преобръщаше бавно в пространството. Второ, както той, така и совалката се движеха по отношение на Земята. Трето, совалката трябваше да се приближи от страната на пробойната и да направи опит да се закачи с помощта на петнадесетметровата манипулаторна ръка, но при такава ниска относителна скорост, при която ръката няма да бъде повредена.

Както се предполагаше, първият опит се оказа неуспешен. Вторият също се провали, като този път скобите на манипулаторната ръка преминаха само на стотина метра от ръба на пробойната — сравнително къса дистанция при маневри с подобни мащаби, но непреодолимо голяма, що се отнасяше до решението на задачата.

При третия опит екипажът вече знаеше, че не разполагат с достатъчно гориво за връщане на Земята.

За щастие третият опит излезе сполучлив. Ръката се плъзна по обшивката, но успя да се закачи за ръба на пробития от взрива отвор и скобите бързо се заключиха в мъртва хватка. Совалката се завъртя около далечното рамо на ръката, удари се в корпуса на кораба-майка, отскочи назад и увисна неподвижно.

След няколко минути десантната група, водена от лейтенант Осболд, вече се готвеше за излизане в открития космос.

— Това също сме го предвидили — обясняваше Копина създаването се положение. — Разполагаме с няколко товарни ракети, снабдени с допълнителни резервоари за гориво. До два дни ще бъдат готови за старт и с тяхна помощ ще приберем „Индевър“.

— Тогава къде е проблемът? — попита Дънкан.

— В психиката. Самата мисъл, че са изолирани, с ограничени запаси от въздух и вода — само за три седмици. Това не може да не им

въздействия.

— Биха могли да се приземят с кораба-майка.

— Да, възможен изход, който все още не е одобрен.

— Какво значение има одобряването, стига да могат да контролират движението на кораба?

Копина премести вниманието си върху екрана.

— „Колумбия“ има визуален контакт с „нокътя“. Да се надяваме, че ще се справят по-добре. На „Колумбия“ запасите от гориво са по-големи, но от тях се очаква да вземат щурмовия кораб на буксир.

Дънкан вече виждаше приближаващия се на екрана „хищен нокът“. За разлика от кораба-майка той поне не се преобръщаше.

— Интересно, как е съумял да запази стабилно положение на орбита? — учуди се тя.

— И ние го забелязахме преди два дни. Предполагаме, че има някакво вътрешно изместване, което противодейства на първоначалната ротация. Може би нещо е престанало да функционира или се дължи на движението на горивото в резервоарите, но с течението на времето системата може да промени първоначалното си въртеливо движение.

— Подобно нещо не би ли пречило при нормалното маневриране?

— Кой знае? Имаме още толкова много да учим.

— „Триста метра до целта“ — разнесе се от екрана гласът на полковник Еган, главния пилот на „Колумбия“. — „Приближаваме със скорост пет метра в секунда. Микрокорекции на курса.“

Макар и не толкова голям, колкото кораба-майка, щурмовият кораб бе истински колос, сравнен със совалката. Върхът му бе извит в едната посока и действително му придаваше форма на закривен нокът.

— „Сто метра. Скорост един метър в секунда. Завъртам товарния отсек в посока към целта.“

— Така обръщат страната с манипулаторната ръка към „нокътя“ — обясни Копина. Междувременно превключиха на камерата от товарния отсек. От тук „нокътят“ бе само тъмно очертание на фона на звездите. Тъничката манипулаторна ръка се разгъваше бавно към него.

— „Какво е това?“ — в гласа на полковник Еган се долови изненада. — „Виждате ли го?“

На върха на „нокътя“ се беше появило малко златисто сияние.

— Махнете ги от там! — извика Дънкан.

— „Бордова група — готова за десант! Скачай!“ — извика полковник Еган в интеркома. — „Твърде сме близо!“

— „Разбрано — скачам“ — дочу се друг глас.

— Това е лейтенант Маркъм, командир на група „Бета“ — обясни Копина.

На екрана се мярна фигура, облечена в тактически боен скафандър с МК-98 в ръце. На гърба си носеше портативен реактивен двигател, а отзад бързо се развиваше прикаченото с карабина въже.

Маркъм вече бе на пет-шест метра извън товарния отсек и се носеше в пространството между совалката и „нокътя“, който бе на по-малко от петдесет метра. От върха на щурмовия кораб бликна златист лъч.

— О, Божичко! — изстена Дънкан.

Лъчът се извъртя, премина покрай фигурата на Маркъм, сетне отново смени посоката си и изведнъж го проряза.

Писькът отекна в слушалките за по-малко от секунда. Тялото на Маркъм бе разчленено на две, горната част все така бе прикачена към въжетото, а долната бавно се отдалечаваше. И от двете части струеше замразена в мехурчета кръв.

— „Скачам!“ — разнесе се втори глас. Появи се още една фигура, този път без прикачващо въже.

— Но какво става? — подскочи Копина. — Този скочи направо от отсека!

Фигурата също държеше автомат и тъкмо се готвеше да стреля, когато блесна втори златист лъч. Дънкан бе завладяна от безмерно възхищение пред храбростта на „тюлените“, които не се предаваха дори срещу превъзходящия ги в огнева мощ противник.

— „Аварийна евакуация! — извика полковник Еган. — Да изчезваме от тук!“

В този миг блесна трети, още по-силен златист лъч. Камерата го улови за съвсем кратко, сетне екранът угасна.

— Можем да взривим вратата — предложи Круто.

— И да предизвикаме цялата китайска армия да слезе долу — завъртя глава Ло Фа.

— Е, поне ще разполагаме с реален противник — сви рамене Круто. — Навън все още е тъмно. Това ни дава известно предимство.

Останалите наемници закимаха в знак на съгласие. Намираха се на двеста метра от голямата зала, където Елек продължаваше да работи над пулта.

Че Лу не се намесваше в разговора. Беше им заявила, че предпочита да остане. Круто се огледа, обнадяден от поддръжката на другите.

— Взривете я — нареди той.

Двама от хората му се заеха да поставят експлозивите, а останалите се отдръпнаха навътре в тунела.

Че Лу потупа Ло Фа по рамото.

— Желая ти успех.

— И ти ела с нас — старецът я хвана за ръката. — Не ми харесва това място.

— Трябва да остана.

Ло Фа се намръщи и погледна в друга посока.

— От теб исках само да ни вкараш вътре, нищо повече. Сега се погрижи за себе си.

— Но не стана така, както го мислехме. Не искам да попаднеш в ръцете на военните.

— Ще се оправя.

Круто размаха ръце, за да привлече вниманието на всички.

— Като взривим портата, искам да си размърдате задниците. Ще тръгнем на запад. Според нашия приятел — той посочи Ло Фа, — там има партизани, с които можем да се свържем. Те ще ни помогнат да се измъкнем от Китай.

Дотича последният от сапъорите, разгъвайки зад себе си детониращия шнур. Круто извади пълнителя на автомата си и провери дали е зареден.

— Готови? — Той се огледа. — Внимание — взривяваме!

Той натисна детонатора.

Тътенът на взрива отекна в галерията, усилен многократно от сводестите стени на тунела.

— Да тръгваме! — Круто се втурна в тунела, следван от останалите наемници.

Че Лу пое в обратна посока.

— Какво сте направили? — извика запъхтения Елек, който бързаше срещу нея.

— Войниците решиха, че е време да си вървят — обясни Че Лу. — И го направиха.

— Взривили са вратата! — досети се Елек. Той млъкна и се заслуша. От горния край на коридора се дочуха стъпки, които се приближаваха. — А това кой е?

Че Лу сведе глава и напрегна слух. На лицето ѝ изгря усмивка, когато видя кой идва към тях.

— Май не можеш да се разделиш с мен, стари приятелю. — Тя прегърна Ло Фа.

— Не се надценявай, отдавна не си момиче.

Че Лу отстъпи назад.

— Тогава какво има?

Ло Фа се чукна по ухото.

— Слушай.

— Нищо не чувам.

— Правилно — кимна Ло Фа. — А вече трябваше да гърмят изстрели. Между наемниците и армията. Но ги няма. Разбираш ли? Излязох горе и се огледах. Там няма никой. Войниците са изчезнали. Горе е пусто.

В продължение на няколко секунди се възцари пълна тишина.

— И защо според теб са го направили? — попита Че Лу с разтреперан глас. Имаше само едно логично обяснение, но тя не смееше да го каже.

Ло Фа нямаше подобни скрупули.

— Сигурно ще направят опит да взривят гробницата. Затова са дали сигнал за евакуация на района.

— Искат да ни унищожат, значи — кимна Елек. Той се извъртя и пое към контролната зала. След кратко колебание Че Лу и Ло Фа го последваха.

— „Колумбия“ е унищожена — Копина хвърли снимките върху масата в заседателната зала. — Това са спътникови снимки. Вижда се само „нокътят“ и останки.

— На борда имаше десет човека, нали? — попита Дънкан.

— Да.

— Има ли възможност някой да е оцелял?

— Не.

— Остава един неразрешен въпрос. Възможно ли е на борда на „нокътя“ да се крият оцелели аирлианци?

— Нямам представа — вдигна рамене Копина. — Корпусът изглежда невредим. Нищо чудно взривът да е засегнал само двигателя. Чакайте, нима ни обвинявате в небрежност? Нямаше да пратим тези хора горе, ако подозирахме, че могат да попаднат в клопка.

— Може би... — поде Дънкан.

— Какво?

— Може би в „нокътя“ няма оцелели аирлианци. Ами ако го управляват дистанционно?

— Това няма значение. Свършено е с „Колумбия“.

— А какво е положението с кораба-майка?

— Осболд се готви за прехвърляне. Никакви признаци да са оцелели аирлианците, които бяха на борда.

— Какво е разстоянието между кораба-майка и „нокътя“?

— Около осемстотин километра.

— Тоест, изключено е от „нокътя“ да стрелят по кораба-майка?

— Така поне ми се струва — отвърна неуверено Копина.

— Освен ако не са го оставили за примамка.

— Вижте, аз само отговарям за полета. Не планирам военни операции.

— Така е — кимна мрачно Дънкан. — Чудя се обаче, кой го прави?

Круто спря и вдигна ръка. Войниците, които го следваха, замръзнаха неподвижно. Бяха се отдалечили на около два километра от гробницата, но все още нямаше и следа от човешко присъствие.

— Тук нещо не е наред — промърмори Круто. — Допреди няколко часа мястото гъмжеше от жълти.

— Може да са се уплашили от взрива — предположи войникът до него.

— Много сме страшни, няма що. Каквото и да е... — той размаха ръка и даде сигнал на патрулите от двете страни да тръгват.

В товарния отсек на „Индевър“ лейтенант Осболд извършваше последна проверка на бойния скафандър. На няколко пъти през последните минути лявата част на лицето му се разкривяваше от неприятен тик. Струваше му се, че по бузата се стича сълза, но в действителност, това бе капка кръв.

Грамадният корпус на кораба-майка изпълваше пространството над главите им. Совалката бе само на пет-шест метра от пробойната и продължаваше да се придържа към ръба с помощта на манипулаторната ръка.

— Продължаваме според плана — обяви той по радиото.

Първата двойка от „тюлените“ — Ериксън и Теръл — се отдалечиха, с помощта на реактивните си раници, от товарния отсек и се насочиха към зейналата паст на кораба-майка. Отзад ги следваше и втората двойка — Лопес и Коновър.

Осболд засега изчакваше. Наблюдаваше движението на хората си, чийто тъмни силуети се очертаваха на фона на кораба-майка. Изведнъж почувства ритмично пулсиране в главата си, остра болка, която сякаш разкъсваше мозъка му. От очите му бликна нова порция кървави сълзи. Той вдигна своя МК-48 и стреля.

Петнадесетсантиметровите проектили застигаха един по един облечените в скафандри фигури на неговите другари и се забиваха през подсилената им обшивка. Письците им отекваха дълго в слушалките на Осболд.

— Какво става? — извика Дънкан.

— Той е Водач! — посочи Копина. Тя извади от джоба си миниатюрен уред.

— Сега какво правиш?

Копина вдигна капачето на уреда и натисна червения бутон върху миниатюрното табло.

Експлозивът бе поставен точно до горивния резервоар на совалката. Вътре нямаше много гориво, но остатъкът бе достатъчен за

мощния взрив, който последва.

Огнената топка погълна Осболд в товарния отсек и след това разруши корпуса на совалката. Миг преди да потъне в забравата, „тюленът“ почувства благодарност, че смъртта го е застигнала.

— Коя си ти? — попита настойчиво Дънкан.

Копина затвори капачето на уреда. Екранът, на който наблюдаваха картината от „Индевър“, сега бе тъмен.

— Те искаха да получат кораба-майка.

— Кои?

— Водачите. Възнамеряваха да го върнат обратно на Земята, да натоварят само верните си последователи и да ги изтеглят на орбита, докато Черната смърт коси човечеството.

— Ако си го знаела, защо позволи на совалката да излети?

— Ние само подозирахме — отвърна Копина. — Нямаше никакъв начин да разберем дали на борда има Водач.

— Пак те питам. Коя си ти?

Копина вдигна дясната си ръка и показа масивния си сребърен пръстен.

— Аз съм Наблюдател.

— Това пък какво е?

— Откакто аирлианците са тук, те винаги са били следени от Наблюдатели — рече Копина. Тя стана и тръгна бавно към вратата.

— Стой! — извика Дънкан.

— Трябва да вървя.

— „Мисията“! Къде е тя?

Копина поклати глава.

— Ние не знаем. Изпратихме наши хора да я търсят. Познавате един от тях — Харисън. Той се провали.

При тези думи жената се хвърли към изхода. Дънкан понечи да я спре, но беше късно, Копина беше изчезнала.

22.

В гробницата Циан Лин Че Лу и Ло Фа наблюдаваха Елек, който отново се бе слял със стража, обгърнат от златистата му светлина.

— Не ми харесва тази работа — промърмори Ло Фа и плю презрително. — Да разговаря по такъв начин с тази машинария.

Златистото поле внезапно се отдръпна назад и Елек се изправи. Заобиколи двамата китайци, без да ги поглежда, влезе в контролната зала и спря пред пулта за управление.

— Какво научи? — попита го отзад Че Лу.

— Сега не мога да се занимавам с вас — бе отговорът. Ръцете на Елек се плъзгаха по таблото.

От вратата, водеща към централната зала, долетя нисък тътен. Че Лу и Ло Фа излязоха да видят какво го е причинило. В средата на залата бавно се отместваше черният метален капак на един от най-големите контейнери. Вътре, окачен на яки подпори, висеше гонг с диаметър почти петдесет метра. Самият гонг имаше мътносив цвят.

Докато го наблюдаваха, гонгът започна да се върти, все по-бързо и по-бързо. През сивото започнаха да проникват и други цветове — червено, оранжево, виолетово.

— Какво може да е това? — попита Ло Фа.

— Нямам представа.

— Някое дяволско изобретение — промърмори Ло Фа и плю към него.

— Чухте ли това? — Круто вдигна ръка и отново даде знак да спрат. Развиделяваше се и хората ставаха все по-неспокойни.

— Да — кимна наемникът до него.

Двамата се обърнаха и погледнаха в посоката, от която идваха. Върхът на Циан Лин вече бе подпален от първите лъчи на слънцето.

— Какво става? — шепнеха си останалите.

Въздухът около склоновете на планината сякаш сияеше.

— Не разбирам... — понечи да каже Круто, но внезапно гласът му бе заглушен от рева на реактивни двигатели. Едва успя да вдигне глава, когато на по-малко от сто и двадесет метра над групата прелетя ракета „Круз“ ЦСС-5. Върхът ѝ сочеше право към масива.

— О, Божичко! — прошепна Круто.

Ракетата се удари в сияещата стена и експлодира.

Круто успя да зърне светлината от взрива, миг преди да изгуби зрението си и още толкова, преди взривната вълна да го превърне в пламтящ факел, заедно с всичко на десет километра наоколо.

— Китай току-що удари Циан Лин с ядрена ракета — Дънкан държеше няколко сателитни снимки.

Кръстосал нозе, Търкот седеше на пода на скакалеца, а лаптопът в скута му бе свързан със сателитния телефон. Виждаше Дънкан и част от снимките на монитора пред себе си.

Докато Търкот разглеждаше снимките на компютърния екран, тя продължаваше да говори.

— Като проследихме внимателно изображенията, открихме, че малко преди попадението около планината се е задействало силово поле. — Тя посочи една от най-горните снимки. — Виждаш ли този вълнови ефект? Така изглеждаше и щитът на Великденския остров преди да стане непрозрачен.

— Но изглежда не е успял да неутрализира напълно взрива — отбеляза Търкот, който разглеждаше следващите снимки.

На една от тях се виждаха оголените склонове на планината. Всичко до самата повърхност, беше изгорено.

— Така е — съгласи се Дънкан. — Полето не е попречило на взрива, но е спряло ракетата. Тя е избухнала тук, на три километра от гробницата — Дънкан му посочи точката с върха на химикалката си. — Несъмнено обаче, целта е била самата гробница.

— Китайците вероятно са използвали ракета от типа „Круз“. Силовото поле е задействало детонатора в мига, когато върхът на ракетата се е ударил в него. А първопричината за активизирането на полето несъмнено са електромагнитните излъчвания от летящата ракета.

Дънкан кимна.

— Да. Специалистите са на мнение, че пораженията не са толкова големи, колкото китайците са очаквали. Във всеки случай, гробницата не е разрушена.

— Затова пък е недостъпна за нас, също както Великденския остров. Какво ли е станало с професор Че Лу? Вътре ли е била?

— Не знаем. На една от снимките се вижда неголяма група хора близо до гробницата малко преди взрива.

— Щом са били отвън, вече са мъртви.

— Радиусът на поражение е десет километра. Надявам се Че Лу да е останала вътре.

— Но ако не тя е задействала полето, кой може да го е сторил?

— СТААР.

Търкот се облегна назад.

— Да, мислех си... СТААР са знаели, че на „нокътя“ има оцелели аирлианци или че е управляван от разстояние — каквото и да е. Това беше козът, който държаха.

— Най-вероятно.

— В такъв случай е напълно възможно да поддържат връзка с „нокътя“?

— Няма как да го разберем.

— С други думи, връщаме се на въпросите: кои са СТААР, къде се намират, какви са техните цели и най-вече — какъв ще е следващият им ход. — Търкот се почеса замислено. — А ето че сега се появили и тези Наблюдатели. Не разбирам защо е трябвало да внедряват свои хора на борда на кораба-майка, щом разполагат с лечение за Черната смърт.

— Може би нямат достатъчно медикаменти, за да излекуват всички свои агенти — каза Дънкан.

— Или пък са готови да преглътнат загубата на неколцина от своите. Каквото и да е, трябва час по-скоро да открием „Мисията“. Тя е нашият единствен шанс.

— Копина не знаеше къде се намира. Тя... — Дънкан млъкна и погледна нещо встрани от нея. — Имам съобщение от майор Куин в Зона 51. Почакай малко.

Макар гробницата да се бе разтърсила от взрива, вътре нямаше никакви видими поражения. Ло Фа се бе върнал през тунела, който наемниците използваша, за да излязат, и бе докладвал, че вратата отново е затрупана от пръст и камъни.

После двамата с Че Лу потърсиха вертикалната шахта, която руснаците бяха използвали за връзка с външния свят, но тя също се оказа запушена. Че Лу постоя известно време надвесена над противоположния край на шахтата, който слизаше към дълбините на Циан Лин, замислена за онова, което би могло да се крие на забраненото долно ниво.

Накрая двамата се върнаха в контролната зала при Елек.

— Всички тези нещастници вероятно са загинали при взрива — отбеляза Че Лу.

Елек я погледна с безизразно изражение зад големите си, тъмни очила.

— И вие сте отговорен за смъртта им — продължи професорката.

— Нима аз изпратих ракетата? Не, стори го вашето правителство. Ето кой е виновен.

— Но именно вие доведохте тук хората. Не ви вярвам, че сте възнамерявали да ги измъкнете невредими.

— Може би сте права — съгласи се Елек. — Но те изпълниха онова, за което бяха предназначени.

— И какво беше то?

— Тези хора бяха наемни войници. Смъртта при подобни обстоятелства е естествен завършек при техния начин на живот. Затова бяха доведени тук. — Елек насочи напред бледите си пръсти. — Вие мислите твърде много за себе си.

— Кои ние?

— Вие — хората. Смятате се за важни, но не сте.

— Интересна гледна точка — отбеляза Че Лу. — А сега какво ще правим?

— Ще чакаме.

— Какво ще чакаме?

— Някой да ни донесе ключа.

— Какво ви кара да мислите, че той е нечие притежание и че ще ви бъде донесен? Дори и да е така — как ще стигнат до нас?

— Казах, ще чакаме.

Вътрешният люк се отмести и през отвора рукна мътна вода. Корида̀н и Гергор пуснаха няколко пакета, преди да се промушат и да затворят люка.

— Китайците са хвърлили атомна бомба върху Циан Ли — бяха думите, с които ги посрещна Лексина.

— Елек? — попита Корида̀н.

— Вътре е. Успял е да разгъне полето преди атаката.

— Ключът? — поинтересува се Гергор.

— Стражът в Циан Лин не разполага със записи за връщането си в Китай. Потвърдил е, че Чинг Хо го е откарал със себе си през 656 г. пр.н.е. в Близкия изток.

— Фантастично — завъртя глава Гергор. — А от ключа няма и следа, така ли?

— Внимавай какво говориш — предупреди го Лексина.

Лицето на Гергор се изопна.

— Прекарах години сред ледове и снегове, за да държа под око онова място. Търпението ми неведнъж бе подлагано на сурови изпитания. Но се справих. Защото такава ми беше задачата. А твоята задача — и на тези преди теб — бе да съхраните записите. Тъкмо вие не си свършихте работата. И сега проблемът става общ. Така че, ти внимавай какво говориш.

— Записите са били изгубени много преди моето време — възрази Лексина. — Правихме нееднократни опити да ги възстановим.

Гергор сви рамене.

— Не ме интересува чия е грешката. Нужен ни е ключът. Веднага.

— И двете совалки са били унищожени — съобщи Лексина.

— И двете ли? — погледна я изненадано Гергор.

— Автоматичната защитна система на щурмовия кораб — за която знаехме, че функционира — е унищожила онази, която се е доближила до него. Един от членовете на другата совалка е бил Водач. Но малко след като преминал към действие, совалката била взривена.

— От Наблюдателите? — попита Гергор.

— Напълно възможно.

— И какво ще прави сега „Мисията“? Вече не са в състояние да използват совалката, за да прехвърлят своите хора на кораба-майка, нали?

Лексина също бе обмисляла този въпрос.

— Не зная.

Докато чакаше Дънкан да се свърже с него, Търкот извика на монитора карта на Южна Америка, а Яков се надвеси над рамото му.

— Възможно ли е „Мисията“ да е в Тиахуанако? — попита Търкот.

Яков поклати глава.

— Не. Вече ходих там.

— Да, но Харисън бе подчертал на картата си точно град Тиахуанако.

— Това е, защото е знаел, че „Мисията“ е свързана с краха на тамошната империя. Надписите, които открих, сочат, че тъкмо Черната смърт е причина за измирането на аймарите.

Търкот прокара длан по късо подстриганата си коса.

— Сестра Анхелина твърдеше, че „Мисията“ била разположена на изток, но сега се питам дали не е грешала?

— Може би... — понечи да отвърне Яков, но Дънкан се появи отново на екрана.

— Изпращам ви текстовете, които хората на Куин са успели да извлекат от твърдия диск от базата „Скорпион“.

— Там става ли дума за местонахождението на „Мисията“? — попита Търкот.

Дънкан поклати глава.

— Според мен СТААР също не са знаели къде се намира „Мисията“ и са провеждали собствено разследване. Прочетете текста на всяка цена.

Екранът се изчисти и след миг там се появи първата страница на документа.

Съдържание:

В предишния си доклад описах по какъв начин „Мисията“ е осъществила плановете си за пълно унищожение на аймарската цивилизация, с нейната столица Тиахуанако. Това е свързано с установяването на контакти между аймарите и жителите на Великденските острови (виж доклада от 5/24/96).

„Мисията“ е напуснала Южна Америка за доста продължителен период, като действията ѝ по това време са описани в други подробни доклади.

Изглежда обаче, че „Мисията“ се е завърнала отново на континента някъде по време на Втората световна война. След войната Южна Америка се е превърнала в привлекателно място за бивши нацисти, особено за учени, които работели в концентрационните лагери. Вероятно „Мисията“ се е възползвала от тяхното присъствие, макар всичко да е било държано в дълбока тайна.

Съществуват някои данни, че „Мисията“ се е намирала в Парагвай. Склонен съм да мисля обаче, че тя е напуснала тази страна в края на седемдесетте години.

От тук нататък за местонахождението ѝ може да се съди само по слуховете. Наричат я „дяволско творение“, „сборище на демони“, но всичко това са по-скоро характеристики на онова, което вероятно е ставало вътре.

Предлагам да изпратим на място наш агент, който да продължи издирването на тази институция в условията на максимална секретност.“

— Сестра Анхелина също спомена нещо за дявола — спомни си Търкот, след като дочете документа.

— О, стига! — въздъхна Яков. — И базата на Четвърти отдел я наричаха Дяволската станция. Но това едва ли ще ни помогне да открием „Мисията“. Дори и СТААР не са успели.

— Или Наблюдателите — подхвърли Дънкан от екрана.

— Дявол да го вземе! — Търкот стовари юмрук върху бедрото си. — Южна Америка не е Мейн. Щом тези хора са я търсили години наред, без никакъв успех, едва ли точно ние... — той млъкна и сетне добави кратко: — Коро!

— Какво? — попита Яков.

— За кога е планирано следващото изстрелване?

— За утре сутринта.

— Значи „Мисията“ скоро ще вземе мерки, за да качи смъртоносния си товар на борда.

Яков кимна.

— Затова пък у нас се намира товарът от предишното изстрелване.

— Този път или ще доизпипат работата си върху вируса, или ще създадат нови количества — обясни Кениън. — Най-вероятно е второто, щом за утре са подготвили общо четири старта. Нали каза, че е имало два предхождащи старта? От тях вече са се сдобили с необходимото количество Черна смърт.

— Искаш да кажеш, че ще минат и без това, което е у нас? — попита Търкот.

— Кой знае — сви рамене Кениън. — Колкото и да е издръжлив този вирус, налага се да го поддържат в състояние на максимална жизненост, което означава, да не го замразяват и да не го прехвърлят в разпръсквателите до последния възможен момент.

— Едва ли го държат на острова — отбеляза Търкот. — Всъщност, къде точно са паднали предишните две сонди?

— В Атлантическия океан, край бреговете на Френска Гвиана.

— Видях нещо — промърмори Търкот. Той посочи картата и прокара пръст покрай брега от Бразилия, нагоре до Френска Гвиана и остров Коро.

— Тук трябва да е — прошепна той. — През цялото време ни е била пред очите.

— Кое? — попитаха едновременно Дънкан и Яков.

— „Мисията“. — Търкот забодя пръст в картата. — Старият френски затвор на един от по-малките острови край Коро. Дяволският остров.

23.

— Ако грешиш, ще изгубим безценно време — произнесе Яков. Летяха над дъждовната гора, на североизток, право към брега.

— Готов съм да изслушам всяко друго предположение — рече Търкот. Той вдигна ръка. По кожата му се виждаше броеница от ситни черни мехурчета. Чувстваше ужасна, пулсираща болка в главата си. Единствената им надежда бяха думите на Балдрик, че в „Мисията“ разполагали с лек за страшната болест.

— Е, поне ще посетим Коро. Тогава ще се погрижа нито една от проклетите им сонди да не стигне предназначението си.

— По-добре да изгориш, отколкото да свършиш безславно — произнесе Търкот. Знаеше какво има предвид Яков. Нямахше по-опасен противник от войник от специалните части, изпратен на самоубийствена мисия. Не се съмняваше, че двамата с руснака ще успеят да обезвредят сондите, независимо от охраната, с която разполагаха на острова. Проблемът обаче беше, че Черната смърт щеше да продължава разпространението си из Южна Америка, а впоследствие и по целия свят.

— Какво означава това?

— Това е песен — обясни Търкот. — И значи, че е по-добре да си идеш с гръм и трясък, отколкото с хленч.

— С гръм и трясък, да. Това вече ми харесва.

— Според информацията, събрана от доктор Дънкан — продължи Търкот. — Дяволският остров е бил изоставен някъде в началото на Втората световна война. Поискаха е от Агенцията за национална сигурност да направят сателитни снимки на острова, както и да потърсят плановете на сградата на затвора. Изглежда, че „Мисията“ използва местните постройки за своите цели. Като добавим, че Коро е в почти непосредствена близост, и че двата спътника са паднали в този район, вече не може да има никакво съмнение. Името Дяволският остров също съвпада с думите на сестра Анхелина. — Търкот кимна уверено. — Това е. Чувствам го.

— Дано си прав, приятелю — Яков посочи вляво. — Защото ако грешиш, там ще е последната ни спирка.

Ярко осветени от прожекторите, четири ракети „Ариана“ стърчаха върху четирите стартови площадки на Коро, тринадесет километра северно от настоящия им курс.

— „Седми“, тук „Орел Водач“ — лейтенант Микел отпусна бутона на предавателя и зачака. Намираше се в товарния отсек на МС-130, специално модифициран за изпълнение на бойни операции в тила на врага. Самолетът можеше да лети на минимална височина, следвайки гънките на местността и по такъв начин да избягва засичане от противниковите радари. В момента екипажът не изпитваше подобни затруднения, тъй като машината се носеше над Атлантическия океан, край бреговете на Южна Каролина.

Радиото изпраща и от говорителя отекна гласът на Дънкан:

— Тук „Седми“ от АНС. Слушам ви.

— Говори „Орел Водач“. Очаквам последни уточнения за операцията. Моля, потвърдете. Приемам. — Микел отново отпусна бутона.

— Потвърждавам изпълнение на „Директива 6-97“ на Агенцията за национална сигурност — разнесе се сред пукот от радиото. — Повтарям, имате потвърждение за изпълнение на „Директива 6-97“. Приемам.

— Разбрано, „Седми“. Край на връзката.

Микел отново включи микрофона.

— „Тигър Водач“, тук „Орел Водач“. Приехте ли потвърждението от „Седми“?

Отговорът дойде от двеста и петдесет километра в южна посока:

— Съобщението прието. Преминавам към изпълнение. Край.

— Успех. Край на връзката.

Лиза Дънкан изключи сателитния телефон. Намираше се на борда на скакалеца и летеше обратно към Зона 51. Беше надхвърлила правата си с разрешението за започване на военна операция на чужда територия. „Директива 6-97“ на Агенцията за национална сигурност ѝ

даваше подобни правомощия, но не и в мащаба, който възнамеряваше да разгърне.

— Госпожице, след шест минути ще стигнем Зона 51 — докладва пилотът.

— Благодаря ви — отвърна Дънкан. Тя се свърза с майор Куин и поиска да ѝ осигури постоянна честота в САТКОМ за предстоящата операция на „Делта форс“.

Търкот и Яков седяха на два съседни клона на високото дърво. Кениън се намираше точно зад Търкот. Оттук се виждаха старите крепостни стени на френския затвор и океанският прибой в скалите отвъд него. Скакалецът ги бе спуснал в южния край на острова, на достатъчно разстояние от постройките, за да не ги забележат. Местността бе силно пресечена, покрита с гъста растителност. Затворът заемаше западната част и заедно с обкръжаващата го стена покриваше площ от около два акра. За не повече от половин час тримата достигнаха покрайнините му.

— „Мисията“ вероятно се е нанесла в стария затвор — промърмори Яков.

Търкот посочи надясно.

— На пристана има две корабчета. — Пристанът се намираше на километър и половина от затвора.

— Единият е патрулен катер — потвърди Яков, който разглеждаше полюшващите се съдове през бинокъл. — Руски са, от клас „Паяк“. Последните години продадохме доста такива. Сигурно ги използват за издирване и прибиране на спътници в океана. Другият е по-малък. — Той насочи вниманието си към затвора. — Зад стената се вижда хеликоптер.

Търкот извади чифт очила за нощно виждане от раницата си и ги постави.

— Така... часовои. Четирима на пристанището. Още няколко покрай стените и в дворчето. Около петнадесет. Мисля, че тук ударихме... как го казвахте... ударихме джакпота — засмя се Яков.

Търкот смъкна раницата от гърба си и извади сателитния предавател. Разгъна краката на триножника и нагласи чинията на антената към небето, след това постави декодера и слушалките. Още

след първия тест-сигнал получи автоматично потвърждение от прелитацията горе спътник. След това свърза предавателя с малък портативен принтер и лаптоп. Докато го правеше, спомни си първите години от службата в пехотата, когато като свързочник мъкнеше на гърба си обемиста УКВ-радиостанция.

— Имаме връзка с Дънкан и Зона 51 — потвърди той накрая.

Принтерът внезапно оживя и рулото му започна да се развива.

— Разпечатка на моментното термално изображение на острова, направено от шпионски спътник КХ-12 — обяви тържествено Търкот. Той посочи две червени точки. — Това сме ние.

— Изумително — плесна с ръце Яков.

— Освен това си имаме компания — Търкот плъзна пръст по листа. — Тъмносиньото квадратче е другата стена на затвора. Тази сграда зад стената е пълна с хора. — На разпечатката се виждаха около дузина точки. — А това са часовете по стените и край корабите.

Търкот се намръщи.

— Хеликоптерът също е в червено. Това означава, че двигателят е още топъл.

— Мислиш ли, че вече са доставили „пратката“ на Коро? — попита Кениън.

— Не зная — отвърна Търкот. — Да се надяваме, че не са успели. Според мен, щом катерите са тук, същото важи и за Черната смърт.

— И какво ще правим сега? — попита Яков.

— Ще почакаме малко, а сетне ще ги навестим.

— Направо ме сърбят ръцете да се захвана с онези ракети на Коро — произнесе с мрачна решителност руснакът.

— Хайде да започнем от тук — предложи Търкот.

Лиза Дънкан се чувстваше като въжеиграч. Не беше казала на никого, освен на Търкот, за участието на Копина в разрушаването на „Индевър“. Искеше да избегне официалната реакция както на този инцидент, така и на унищожаването на „Колумбия“ от щурмовия кораб. За не повече от половин час САЩ бяха изгубили две трети от космическия си флот и подготвящата се в момента совалка „Атлантис“ бе едничката им останала надежда.

След като пристигна в Зона 51, Дънкан слезе в Куба, за да координира действията на всички сили, които бе призовала на помощ. Майор Куин бе до нея, с безценните си военни познания и комуникативни умения.

Политическата обстановка не беше особено благоприятна за самостоятелни действия. Както прогресивистите, така и изолационистите бяха готови да използват всяко събитие в своя полза. В момента вниманието на всички бе съсредоточено върху Китай, заради ядрения взрив край Циан Лин и последствията от него. Но след като вече познаваше правилата на играта, Дънкан започна да се пита доколко всичко, което ставаше в света, бе резултат от действията на Водачите, на онези които чакат и на Наблюдателите.

Междувременно, Куин бе узнал от разузнавателните служби за разпространението на Черната смърт по горното поречие на Амазонка и за четирите ракети на Коро, които трябва да бъдат изстреляни през следващите шест часа.

— Там някъде трябва да разполагат с лаборатория, подобна на нашето Четвърто ниво — произнесе замислено Кениън.

— Ще я открием — обеща Търкот. Той завъртя глава, дочул тихо бръмчене от слушалките на сателитния предавател.

— Търкот — произнесе той в микрофона.

— Майк, говори полковник Микел. Летим според плана.

— Чудесно, сър.

Микел му предаде сателитната радиочестота, на която предстоеше да се свързват в хода на операцията, и позивните сигнали на участващите страни.

Търкот превключи от телефона на далеч по-безопасния предавател.

— „Орел Водач“, тук „Вълк Водач“. Приемам.

Отговорът от Микел дойде незабавно.

— Тук „Орел Водач“. Продължавай. Приемам.

— Разбрано, държим затвора под наблюдение. Основна задача — да открием вътре средство за борба с вируса на Черната смърт. Така че предупредете хората ви да внимават кого застрелват и какво вдигат във въздуха. Приемам.

Последва кратка пауза преди следващото обаждане.

— Разбрано. Край.

Търкот знаеше, че войниците от „Делта форс“ нямат представа по чие нареждане са тук. Дори и да знаеха, че всичко е негова идея и е реализирано с помощта на сравнително ограничените пълномощия на Дънкан, едва ли щяха да възразят — имайки предвид особеността на задачата и изключителните обстоятелства. Така или иначе, не само в специалните части, но и навсякъде във въоръжените сили на Щатите разпространението на информацията в низходяща посока винаги бе свързано със строги ограничения. Целта беше вземането на решение да остане приоритет на ограничена група посветени, докато за изпълнителите оставаха само конкретни разпореждания.

— Ако наистина разполагат със серум, тръгнат ли, ще вземат и него — заяви Кениън.

— Защо смяташ така? — попита Търкот.

— Ами ако ти предстои да боравиш с отровни змии, няма ли да държиш под ръка комплект с противоотрови? — отвърна с въпрос Кениън.

Старши сержант Джилис даде знак на пилота.

— Пали машината, Корсън.

Пилотът включи двигателите. Хеликоптерът — ОХ-58, представляваше военна модификация на популярния „Бел Джет рейнджър“. Освен пилота, кабината побираше само още трима пасажери. Готвеха се за излитане от летище Сейнт Джордж в Гранада, където, като свръхсрочнослужещи от Седми корпус на специалните части, трябваше да са в постоянна бойна готовност, в случай че в района бъдат засечени наркотрафиканти. Фактът, че им предстоеше задача от друго естество, само караше Джилис да се чувства щастлив.

Четиримата бяха облечени еднакво — с черни комбинезони и маски, с отвори за очите, носа и ушите, очила за нощно виждане и комплект миниатюрни, плътно прилепващи слушалки и микрофонче, за постоянна връзка с другите членове на групата.

По навик Джилис си погледна часовника точно преди да излетят. Тъй като ОХ-58 бе най-бавният летателен апарат на групата, той стартираше пръв, макар да се намираше с двеста километра по-близо

до целта, от приближаващия се вече по въздуха отряд „Орел“. Бяха получили инструктаж за предстоящата операция само преди няколко часа от свръзката им с „Делта форс“. Планът зависеше изцяло от точното взаимодействие между всички участници.

Докато се издигаха над пистата, Джилис хвърли поглед през рамо към двамата мъже, седнали зад него. Шартран и Джонс едновременно вдигнаха палци. Държаха автоматите си между краката, с насочени нагоре дула.

Джилис извади малка карта на района с вече изрисуван отгоре маршрут на полета. Отстрани, с черен флумастер, бяха изписани точните часове за пристигане до ориентирните пунктове по пътя им. Към горния край на картата бе прикачен хронометър. Джилис погледна отново часовника си, изчака минутната стрелка да достигне определената позиция, включи хронометъра и извика: „Потегляй!“ на пилота. Корсън премести ръчката напред.

Настанен удобно на седалката в товарния отсек на модифицирания МС-130, Микел правеше последен преглед на отварящия механизъм на своя десантен парашут. Не свалеше от главата си слушалките, свързани на честотата на САТКОМ. Останалите членове на групата също проверяваха снаряжението си.

До мястото на десанта оставаха час и четиридесет и две минути полет. Летяха над океана, което означаваше, че пилотите трябваше да разчитат на други средства за прикритие от радарите на противника. Ето защо радиооператорът на самолета, обучен за водене на електронна война, периодично подаваше дезинформацията сигнал, че самолетът им е пасажерски авиолайнер, с курс към Рио де Жанейро. За щастие, по профил машината отговаряше на описанието.

Нещо изпука в слушалките и Микел почувства, че настръхва.

— „Орел“, тук „Ястреб“. Излетях и следвам определения курс.

Микел си погледна часовника: 8:44. Току-що от борда на американския крайцер „Ралей“, край бреговете на Панама, бе излетял хеликоптер ХХ-53 „Пейвлоу“. Всички участници се движеха по плана.

Търкот, Кениън и Яков седяха под дървото.

— Губим си времето — промърмори недоволно руснакът и изтри с опакото на ръката потта от челото си.

— Ще имаме само една възможност — произнесе Търкот. Разбираше защо Яков е нервен. С всяка измината минута Черната смърт покосяваше нови жертви. Със същите темпове намаляваше и надеждата за тях самите. — Ще го направим както трябва.

Търкот се загледа в стария затвор. Усещаше първите приливи на адреналин в кръвта си. Наложил си да запази спокойствие. Разполагал с още малко време преди началото на операцията. Точно час и двадесет и пет минути.

В Зона 51 Лиза Дънкан разглеждаше последните снимки от Южна Америка, пратени току-що от Агенцията за национална сигурност. Общият брой на засегнатите села бе достигнал осем, всичките надолу по течението от Вилхена. Още шест в същата посока се отличаваха с множество червени точки, което означаваше, че заразата е стигнала и до тях. Последното селище се намирало на брега на самата Амазонка. Вече нямало никакво съмнение, че до двадесет и четири часа болестта ще се разпространи по цялото долно течение на голямата река. Не беше изключено заразносители вече да са стигнали в някои от големите бразилски градове.

Съсредоточили вниманието си върху Китай и онова, което ставало там, медиите все още не бяха забелязали епидемията, макар в някои от вестниците да се бяха появили епизодични съобщения. Засега обаче никой не си даваше сметка за мащабите на бедствието, нито се предприемаха опити да се открие ваксина срещу Черната смърт. Но най-страшното от всичко бе, че до момента нямало оцелели в нито един от засегнатите райони.

Тя се обърна към майор Куин.

— Излитам за Дяволския остров с един от скакалците. Ти поемаш командването тук. Ако не успеем да открием серум срещу Черната смърт, направи всичко възможно на Южна Америка да бъде наложена карантина.

Куин я погледна втрещено, но Дънкан нямало време да обяснява или обсъжда решението си. Вече бързало към асансьора.

Джилис хвърли поглед на индикатора за гориво. Бяха употребили около една трета от резервоара. Зърна долу малък морски фар и побърза да свери местоположението си с картата.

— Ориентир петнадесет, следвам курса съгласно разписанието.

Корсън кимна, но не проговори. Джилис отново надникна в картата.

— Десен завой. Намали, извий бавно наляво.

Корсън изпълни последователно нарежданията. Джилис не откъсваше поглед от хронометъра. До целта оставаха още четиридесет и пет минути полет.

Микел провери отново дали е разшифровал вярно. Току-що беше получил кодовата дума за преустановяване на операцията. Останалите членове на групата стояха по местата си. Заместникът му забеляза, че нещо не е наред и се премести до него. Наведе се и извика право в ухото на Микел, за да надвие шума от двигателите:

— Какво става?

— Току-що получих по САТКОМ заповед за спиране на операцията от главнокомандуващия Комитета на началник-щабове.

Заместникът се плесна по челото.

— Мътните ги взели! Не е ли малко късничко за това? Група „Тигър“ вече подмина точката за завръщане. Няма достатъчно гориво, за да се приберат в Гранада.

Микел бе разговарял на няколко пъти през последните дни с Дънкан и знаеше добре какво точно е заложено на карта. Повече от всякаква препоръка обаче тежеше фактът, че Майк Търкот й има пълно доверие. Но ето че сега някой в Пентагона бе надушил какво става и настояваше да дръпнат шалтера. Той включи микрофона.

— „Седми“, тук „Орел Водач“. Обади се.

— Тук „Седми“ в АНС. Говори Дънкан. Приемам.

— Току-що получихме от Пентагона заповед за прекратяване на операцията.

Последва кратка пауза.

— Полковник Микел, вече ви обясних каква опасност ни дебне. Щях да ви излъжа, ако ви бях казала, че разполагам с необходимите

пълномощия, за да разпоредя изпълнението на операцията. Но също така смятам, че нямаше да получим подобно разрешение, преди да е станало твърде късно — ако въобще някой в правителството сметне за необходимо да го прави. Преди малко изгубихме две от совалките си, като едната стана жертва на предателство в редиците ни. Нямаме време да играем по правилата. Последните сателитни изображения сочат, че Черната смърт е тръгнала надолу по течението и е достигнала Амазонка. Смятам да потегля към вас на борда на един от скакалците и вероятно ще пристигна малко след началото на операцията. Оттук насетне ще поема пълна отговорност за всичко, което става там.

Микел се огледа. Хората му бяха готови за действие. Други два хеликоптера летяха към същата цел, без да разполагат с достатъчно гориво, за да се приберат обратно. Освен това на място вече ги очакваше Майк Търкот. На другата везна тежаха задълженията му като офицер от американската армия и неговата кариера.

— „Седми“, тук „Орел Водач“. Имам проблеми с радиовръзката. Вие сте единствената станция, която мога да приемам. Край.

— Разбрано — отговори Дънкан. — Желая ви успех. Ще се видим скоро.

— Да тръгваме — Търкот си свали слушалките за сателитна връзка и нагласи малката слушалка и микрофона за бойни операции.

Заедно с Яков и Кениън те се спуснаха надолу по хълма, оставайки под прикритието на джунглата, като се стараеха да се приближат максимално към стената. Последните десетина метра бяха покрити от ниски шубраци. Самата стена бе тухлена, висока около три метра.

Търкот гледаше към най-близкия от часовете, които кръжаха по стената, когато неочаквано се разнесе нисък равномерен грохот и окулярите го заслепиха с ярка светлина. Той ги смъкна от лицето си и веднага откри причината: светлините вътре в лагера бяха запалени и сиянието им озаряваше всичко наоколо. Силуетите на часовете се очертаваха на светлия фон. Пристанището също цялото бе осветено.

— Ще ги изпуснем — промърмори Яков, вдигна автомата и се прицели в часовоя.

— Почакай. — Търкот положи ръка на рамото му. — Още няколко минути.

На таблото на ОХ-58 се появи мигаща светлина. Джилис я погледна загрижено.

— Какво е това?

Корсън не откъсваше поглед от предното стъкло.

— Горивото намалява.

— Нали каза, че разполагаме с достатъчно, за да достигнем целта? Ще успеем ли, или не?

— Трябва да успеем.

— Трябвало! — Отговорът очевидно не задоволи сержанта.

— Успокой се. Индикаторът сочи, че горивото е намаляло, не че е свършило. Разполагаме с резерв за още двадесетминутен полет. Мисля, че ще стигнем.

— Дано си прав. — Джилис провери картата. — Това е двадесет и четвъртият ориентир. Последният преди целта. — Той погледна хронометъра. — Точно навреме.

Товарната рампа се спусна и отвън нахлу хладен въздух. Полковник Микел застана в редицата от парашутисти. До скока оставаше една минута. Микел не откъсваше поглед от червената светлина над рампата. Пое си няколко пъти въздух с пълни гърди. Светлината стана зелена и парашутистите започнаха да скачат.

Когато се озова във въздуха, Микел разпери ръце и крака, стараяйки се да заеме максимално стабилно положение. Едва го постигна и дойде време да издърпа отварящото въже. Куполът на парашута разцъфна над главата му и ремъците го дръпнаха рязко нагоре.

Микел се огледа. Останалите членове на отряд „Орел“ бяха разпръснати под и встрани от него. Той завъртя кормилните въженца и ги последва.

Островът бавно изплува върху светлочувствителния монитор на вертолетния пулт. Корсън издигна машината за финалното захождане към целта.

— Затворът свети като коледна елха — промърмори той.

В слушалките на сержант Джилис сред пукот се разнесе гласът на Търкот:

— „Тигър“, тук „Вълк“. Чух, че приближавате. Обстановката е според предварителния план. На площадката при южната стена е паркиран противников хеликоптер. Край.

Корсън изви машината така, че да заобиколят брега на острова и да го доближат от юг.

Шумът от перките на хеликоптерите вече се чуваше съвсем ясно. Търкот извади двуостра, назъбена кама от калъфа на колана си. Изправи се бавно, замахна и запрати добре балансираното острие. След това спринтира към стената, още докато камата пореше въздуха.

Острието се заби в шията на застаналия на стената часовой. Войникът сграбчи окървавената дръжка, изпускайки оръжието си. Олюля се, падна на колене и бавно се свлече.

Търкот достигна стената, скочи нагоре, сграбчи щръкналия над ръба крак на падналия часовой и го дръпна върху себе си. Яков се озова до него, стисна още съпротивляващия се войник и завъртя рязко главата му, довършвайки започнатото от Търкот. След това захвърли тялото в шубраците.

Търкот се изправи, не без усилие помогна на Яков да се изкатери по стената и след това се вкопчи в протегнатата ръка на руснака. Накрая двамата издърпаха Кениън.

Останаха да лежат върху плоската част на стената, докато се оглеждаха и си поемаха дъх. Централният корпус беше само на десетина метра от тях. В него бяха разположени административните помещения и две крила с килии.

Търкот забеляза още един часовой, на отсамната страна на сградата, върху стената. Войникът държеше в ръцете си готов за стрелба автомат.

Търкот запълзя по стената, следван от Яков и Кениън. Шумът от вертолетните перки от юг отново се усили и привлече вниманието на

часовоя.

Бръмченето на вертолета не само привлече вниманието на охраната, но прикри напълно десанта на група „Орел“, чиито членове се приземиха безшумно върху покрива на сградата. Микел беше последният човек в десантната формация. Хората му се спускаха един по един право върху целта. Когато дойде неговият ред, той сгъна леко колене и удари с подметки асфалтираната платформа, а куполът се разстла зад гърба му. Двама от първите парашутисти вече поставяха взривни заряди на вратата, която водеше надолу.

Микел вдигна глава, когато малкият ОХ-58 прелетя над тях и продължи в южна посока, след това направи рязък завой, заслепявайки с прожектора си часовоите и изненадващо се спусна върху вертолетната площадка. Един от парашутистите вдигна палец, сочейки, че зарядите са готови, но Микел му даде знак да изчака.

Плъзгачите на машината опряха в бетонната площадка. Двама от часовоите тичаха към кабината, опитвайки се да идентифицират екипажа. Корсън внезапно изтегли ръчката и подаде допълнително газ. Перките се завъртяха с оглушителен грохот и войниците отвън неволно наведоха глави.

В този момент Джонс и Шартран отвориха своите врати и повалиха противника с точни изстрели на снабдените със заглушители оръжия.

— „Тигър“, двама премахнати — докладва по радиото Джилис и изскочи навън. Джонс и Шартран вече тичаха към главната врата на сградата. Корсън остана в кабината, с ръце върху ръчките за управление и зареден автомат в скута...

Микел даде сигнал да взривят вратата. Последва кратък блясък и приглушен взрив. Бравата отскочи встрани, парашутистът изрита вратата и един по един хората на Микел се промушиха вътре. Спуснаха се надолу по стълбите и се разделиха на етажната площадка. Четирима поеха към лявото крило, останалите шест се заеха да проверяват

дясното. Едва приключиха с първите няколко килии, когато зловец рев откъм източното крило им подсказа, че защитниците на сградата са се пробудили. Някой използваше тежка картечница.

Търкот се промъкна през входа за приземния етаж, който се оказа неохраняван, и зае позиция отстрани, изчакайки Яков и Кениън да се залепят зад него.

— Търкот, източното крило — произнесе той в микрофона и двамата с Яков пристъпиха едновременно във вестибюла. Нечия фигура се изпречи на пътя им и Яков я повали с кратък откос. В този миг картечница забълва равномерно и оглушително вляво от тях.

Джилис натисна няколко пъти последователно спусъка на своя едрокалибрен автомат.

— „Тигър“, един свален, фойето на първия етаж, централния корпус.

Той завъртя дулото малко вляво, към отворената врата, зад която се подаваше полуоблечен войник с пистолет в ръка. Докато натискаше спусъка, Джилис различи очертанията на втора фигура зад първата. Решил да приключи наведнъж с всички проблеми, той задържа натиснат спусъка и премести бавно дулото първо върху вратата, а сетне и към стената зад нея.

Специално подсилените 5,56-милиметрови куршуми със стоманени връхчета раздробяваха като сирене тухлената стена и проникваха право в спалното помещение. Джилис продължи в същия дух, докато изстреля всичките сто патрона на диска, след това презареди с нов магазин и се огледа.

— „Тигър“, приключих със спалното помещение на първия етаж.

Той завъртя оръжието вляво, където откъм източното крило тичаха две фигури.

— Свой, свой, тук „Вълк“ — извика Търкот и размаха ръце. Той огледа фойето. В единия край се виждаше масивна двукрила врата. — Ето там! — Спомни си плановете, които му бе показала Дънкан — зад тази врата се намираха единичните килии и карцерът.

Търкот пръв доближи вратата, следван от Яков, Кениън и Джилис, а отзад идваха и останалите. Джилис залепи пластични експлозивни на всяко от крилата, сетне всички се отдръпнаха и той ги взриви.

— Живи ни трябва! — извика Търкот, забелязал, че Джилис се готви да си проправи път с картечна стрелба. Той го избута встрани и се запуска по извитата стълба. Долу пътят му бе преграден от тежка желязна врата, върху която бяха изписани предупреждения на няколко езика. Всичките съобщаваха за опасност от биологично заразяване.

Зад него се струпа цяла група войници, начело с полковник Микел.

— Майк! — извика той, забелязал Търкот. — Прочистихме крилата. Хората ми проверяват за противници отвън, но мисля, че държим нещата в свои ръце.

— Сър, трябва да влезем вътре — посочи Търкот.

Микел се извърна и извика да доведат сапъора.

Този път вместо експлозивни, специалистът извади метална тръба и я монтира върху триножник така, че да сочи към центъра на стоманената врата. Търкот знаеше, че вътре в тръбата е поставен кумулативен снаряд, способен да развива висока температура при сблъсък с метална преграда.

— Всички под прикритие! — извика сапъорът, веднага щом приключи с подготовката и Търкот не чака второ подканване. Той дръпна Кениън зад близкия ъгъл. Последва мощна експлозия. Когато отново надникна зад ъгъла, Търкот установи, че в средата на металната преграда зее отвор с диаметър около метър и двадесет.

— Почакайте да изстине — предупреди ги сапъорът, докато приближаваха вратата.

Търкот метна една дъска върху долния край на отвора и от дървото се заизвиваха струйки дим. Той откачи от колана си заслепяваща граната и я метна вътре. Последва я, щом чу експлозията, като се хвърли с главата напред, пързаяйки се по дъската.

Веднага щом се озова от другата страна, той се претърколи и приклепна, с насочен напред автомат. Гледката на проснатите по пода тела, облечени в бели лабораторни костюми, го накара да замръзне. През следващите тридесет секунди не се случи нищо. Търкот бавно се изправи и огледа обстановката.

Подземието бе реконструирано изцяло така, че да отговаря на представите за свръхмодерна биологична лаборатория. Но какво бе причинило смъртта на сътрудниците на „Мисията“? Дали вирусът на Черната смърт? Или някакъв непредвиден инцидент? В такъв случай защо часовите отвън не бяха пострадали?

— Какво е станало с тях? — попита Микел, докато се промушваше предпазливо през отвора във вратата.

Търкот коленичи до най-близкия труп и го огледа. Беше виждал тези признаци и преди. В голямата галерия под миньорското селище на „Тера Лел“ в Етиопия.

— Премахнали са ги онези, на които са служили — обясни той. — „Мисията“ прикрива дирите си. — Търкот преброи мъртвите. Бяха шестима на брой, всичките с бели дрехи. Лицата им бяха сгърчени от страшната агония. Хемщад — нацистът от Дълси — не беше сред тях.

Върху лабораторните плотове бяха подредени различни прибори, както и няколко мощни компютъра. Междувременно Яков се беше заклецил в отвора и пръхтеше, опитвайки се да преодолее съпротивлението. Дори не забеляза, че в рамото му се бе забило извито и нагорещено желязо от ръба. Кениън го избута вътре и го последва.

— Да не закъсняхме? — попита руснакът.

— Не зная — призна Търкот.

— Товарът, ето какво ни трябва! — каза Яков и изтича при двойната врата в другия край на помещението. Тук за тавана бе прикрепен повдигащ механизъм. Яков отвори вратата. Зад нея започваше тунел, а в пода бяха монтирани релси. На десетина метра по-нататък една самотна крушка осветяваше пътя.

Яков стовари юмрук върху каменната стена.

— Закъсняхме. Измъкнали са го!

Търкот се ориентира. Тунелът водеше в западна посока. Право към океана.

— Патрулният катер! — досети се Майк.

— Какво става? — обърна се той към Кениън. — Нещо тук да ти прилича на серум срещу Черната смърт?

Кениън дръпна вратата на един от големите фризери. Редове от стативи за епруветки — всичките бяха празни. Кениън четеше надписите върху стативите.

— Тук са били първите образци от вируса и серума!

Яков махна с ръка към тъмния вход на тунела.

— Нямаме време за губене. Трябва да ги настигнем. — Той се наведе, за да не удря глава в ниския свод на тунела и затича навътре.

Търкот се обърна към полковник Микел.

— Ще са ни нужни подкрепления на пристана. — Той се насочи към отвора, промуши се, стигна стълбището и затича нагоре, като викаше на войниците да му сторят път. Микел и Кениън го следваха.

Сержант Джилис продължаваше да охранява главното фоайе.

— Какво става? — извика той, когато Търкот изтича край него.

— Върви с мен — викна му Търкот през рамо.

Още щом излязоха на двора, погледът на Търкот се спря на малкия ОХ-58. Той изтича при пилота, стъпи на един от плъзгачите и му викна:

— Давай нагоре!

— Какво, по дяволите... — понечи да възрази Корсън, но млъкна, забелязал, че Джилис, Кениън и полковник Микел се качват отзад.

— Искам да ни откараш колкото се може по-бързо на пристанището — нареди му Търкот.

— Веднага! — подкрепи го от задната седалка полковник Микел.

Корсън кимна и изтегли ръчката към себе си. Двигателят изви на високи обороти. Машината се отдели от площадката и потегли нагоре.

— Осигурил ли си хеликоптер за изтегляне? — обърна се Търкот към Микел.

Полковникът кимна.

— ХХ-53 „Пейвлоу“. — Той си погледна часовника. — След минута ще е тук.

— Какви са му позивните?

— „Ястреб“.

Търкот се пресегна и включи предавателя.

— „Ястреб“, говори „Вълк“. Обади се.

Пилотът на ХХ-53 изслуша нарежданията на Търкот, след това забави скоростта и се наклони надясно така, че да следва западния бряг на Дяволския остров.

— Засякох плавателен съд — с големина на патрулен катер. Следва западна посока. На двеста метра от брега — докладва пилотът, който разглеждаше обекта върху екрана на светлочувствителната камера. Той се пресегна и завъртя камерата така, че да следи кораба. — Виждам и втори, по-малък съд.

— Спри патрулния кораб! — нареди Търкот.

Пилотът се намръщи. На борда разполагаше само със сдвоена 7,62-милиметрова многостволна картечница.

— Разбрано, сър.

Той увеличи скоростта, завъртя се рязко и се спусна в пикиращ полет, като същевременно предаде на своя мерач да бъде готов за стрелба.

На двеста метра от целта мерачът откри огън. Електрическият механизъм задвижи лентата с патрони през затвора, разположените в кръг цеви се завъртяха, бълвайки огнена завеса със скорост от сто куршума в секунда. Върху покрива и надстройките на патрулния кораб заподскачаха облачета от трески и отломъци.

Секунди по-късно корабът отвърна на огъня. От борда му се издигна ракета „земя-въздух“ и се насочи право към изхвърлящата газове тръба на вертолета.

— Ракета по курса! — извика пилотът и изви светкавично вляво, право срещу приближаващата ги заплаха. Това бе единственият начин да намали топлинното излъчване, което привличаше главата на ракетата.

Ракетата профуча вляво от него, разминавайки се на сантиметри с корпуса.

Следваха я още две.

Пилотът успя да ги забележи, но знаеше, че този път няма да успее да им се изплъзне. И двете бяха засекли топлинната вълна на двигателя.

След няколко секунди вертолетът се превърна в ярко сияние в небето.

Търкот също забележа взрива в мига, когато техният ОХ-58 се издигаше над стените на затвора.

— Дявол да го вземе! — изруга полковник Микел.

Яков дочу шум отпред. Бяха гласове, които разговаряха на немски. Тунелът продължаваше да се стеснява и ширината му сега бе само два метра. Таванът също се беше снижил до такава степен, че се наложи да върви приведен. Подът се спускаше постепенно към океанската повърхност.

Той забеляза отражение от някакъв метален предмет на петдесетина метра по-напред и ускори ход.

— Какво да правя сега? — попита Корсън. В гласа му се долови тревога. Току-що бе видял с очите си какви са възможностите на слабовъоръжен вертолет срещу патрулния катер от клас „Паяк“.

Една червена лампичка не спираше да мига на таблото.

— Това пък какво е? — попита Търкот.

— Горивото е на свършване — обясни Корсън. — Имаме за около минута-две полет.

На Търкот му бяха нужни само десет секунди, за да ги осведоми за плана си.

Рязък, неприятен глас попита на немски кой е там.

Яков бе опрял приклада на автомата в рамото си. Различаваше две фигури и нещо металическо на релсите пред тях. Той дръпна спусъка последователно два пъти. И двете фигури се строполиха.

Яков продължи надолу, но спря, когато доближи металния предмет върху релсите.

Беше инвалидна количка, в която седеше сбръчкан, гологлав старец.

Корсън насочи вертолета право към монтираната на борда на катера ракетна установка. За да избегне първата ракета, той изстреля няколко сигнални ракети. Разстоянието между „Паяка“ и вертолета се скъсяваше бързо, въпреки че катерът вече бе набрал скорост.

— Внимавай, ще изстрелят още една! — предупреди го полковник Микел.

Корсън вдигна ръка и дръпна една от най-долните ръчки. Двигателят заглъхна и в кабината се възцари зловеща тишина.

Палубата на катера се озари от ярка експлозия. Втората ракета се издигна във въздуха, но лишена от инфрачервена джаря, по която да се ориентира, полетя встрани.

Вертолетът губеше височина плавно, перките му продължаваха авторотацията под въздействие на възходящия поток въздух. Корсън полагаше отчаяни усилия да държи машината под контрол или поне да управлява прогресиращото им падане.

Успя поне донякъде, защото вертолетът се плъзна над водата и се врязва право в една от надстройките на катера. Перките му се разтрошиха в мачтите, а плъзгачите се огънаха от удара и корпусът се свлече на палубата, наклонен наляво.

— Генерал Хемщад — прошепна Яков, опрял дулото на своя автомат в слепоочието на стареца.

— Кой сте вие? — попита Хемщад на немски.

— Къде е серумът?

За своите осемдесет години генералът изглеждаше изненадващо младолик. Ръцете му стискаха дръжките на инвалидната количка, а долната част на тялото му бе покрита от одеало.

— Ти си руснак — произнесе Хемщад. — Познах те по акцента. Руска свиня. През войната такива като теб ги унищожавях!

— Да, зная — отвърна с неочаквано спокойствие Яков. — Къде е серумът?

— Не е тук.

Корсън беше мъртъв, премазан от таблото за управление. Търкот бе скочил на палубата малко преди сблъсъка. Още докато се изправяше, забеляза да пълзят към него трасиращи откоси. Преметна се вляво и се озърна.

Изправен върху останките от вертолета, сержант Джилис косеше всичко наоколо със скорострелния си автомат. Рамото му се тресеше

равномерно от отката.

Джилис се завъртя първо вляво, после вдясно. За няколко секунди пусна пет откоса от по двадесетина куршума, преди самият той да бъде ударен в челото. Тялото му се строполи назад върху полковник Микел, който беше затиснат от изкривения скелет на кабината.

По това време Търкот вече бе пропъзлял до парапета, откъдето имаше добра видимост към мостика. Той се прицели и повали зад борда мъжа, убил Джилис. Стреля още няколко пъти в предното стъкло на мостика, сетне извади заслепяваща граната и я метна вътре. Изкатери се по тясната метална стълба и прескочи прага. Вътре имаше двама души, притиснали очите си с ръце, напълно заслепени от блясъка.

— Не мърдай! — изрева Търкот, макар да се съмняваше, че могат да го чуят.

Единият от мъжете посегна към кобура си и Търкот го простреля. Вторият използва възможността и се пресегна към една ръчка на таблото.

— Не пипай! — предупреди го Търкот.

Пръстите на мъжа стиснаха ръчката. Търкот стреля, куршумите попаднаха в рамото и ръката увисна безпомощно. Мъжът обаче не се предаваше. Той опита да достигне ръчката с лявата си ръка. Търкот стреля отново, този път право в гърдите. На лицето на ранения разцъфна налудничава усмивка. Той изтегли ръчката към себе си и в този момент Търкот го гръмна между очите.

След това изтича при таблото. На един от цифровите дисплеи се виждаше часовник, който отброяваше равномерно секундите в обратна посока. В този момент цифрата „98“ се смени с „97“.

Яков свали малко дулото и го опря в гърдите на стареца.

— Къде е серумът?

— Замина.

— Знам. „Мисията“. Къде са?

Хемщад се усмихна.

— Тези... както ги нарече... отпътуваха отдавна. Никога няма да ги намерите.

— Кой са те?

Хемщад само поклати глава.

— Няма да го разбереш. Бас държа, че си нямаш никакво понятие какво става. Какво е ставало от епохи насам. Няма нищо общо с онова, което са ти казвали в училище.

— Те ви помагаха в концентрационните лагери през време на Втората световна война, нали?

— Да са ни помагали? — Хемщад се изсмя. — *Те* изобретиха лагерите. *Ние* им помагахме. Нямах представа...

Яков заби дулото в мършавите гърди на стареца.

— Щом нямам, *ти* ми разкажи!

Смехът на немеца отекна надалеч в тунела.

— Да не мислите, че постигнахте нещо тук? Дори не успяхте да ни спрете. Разкрили сте плановете ни за сондите? Те вече не струват пукнатата пара! А твоят така желан серум ще го излеят в морето!

Търкот прекоси мостика, слезе от другата страна и се затича към кърмата. Тук съгледа няколко пластмасови контейнера, завързани с въжета. Кениън вече беше при контейнерите.

— Имаш една минута — извика Търкот.

— Какво?

— Корабът ще избухне точно след минута.

Кениън отключи бравите на първия контейнер. Вътре, в ложе от стиропор, беше положен лъскав метален цилиндър.

— Това е разпръсквател за спътниците — обясняваше Кениън. Той се наведе над следващия контейнер. В него също имаше разпръсквател.

— Тридесет секунди — Търкот си даваше сметка, че взрив с подобна мощност ще бъде в състояние да го убие дори и във водата.

Кениън пропусна следващите няколко контейнера, които бяха със същите размери.

Петият бе по-малък от останалите. Кениън вдигна капака. Отдолу бяха наредени стъклени епруветки с гумени тапи.

— Черната смърт? — попита Търкот.

Кениън извади една епруветка и прочете надписа.

— Да.

Той отвори следващата кутия. Присви очи към надписа и кимна.
— Отново.

Търкот вдигна глава. Над катера се спускаше скакалец. Слушалката в ухото му проговори — съобщаваше за пристигането на Дънкан. Той смъкна микрофончето пред устните си, за да я информира за обстановката.

Още две кутии с Черната смърт.

— Двадесет секунди! — извика Търкот.

Оставаше само една кутия.

— Хващайте се за товарната мрежа! — нареди Търкот, когато скакалецът се озова над тях. Кениън и полковник Микел подскочиха.

Търкот сграбчи с една ръка последната кутия, а с другата се вкопчи за полюшващата се отгоре мрежа.

Ръката му едва не излезе от ставата, когато скакалецът се издигна рязко нагоре. Точно под краката му страхотна експлозия превърна патрулния катер във вулкан от пламъци и отломки.

— Ще ти разкрия нещо, само за да ти покажа размерите на твоето невежество — говореше с тих, зловещ глас Хемщад. — Хиляда деветстотин и осма година. Тунгуският край. Голямата експлозия. Мислиш си, че знаеш какво я е причинило, нали? Дори собствените ти управници са го скрили от теб. А се хвалиш, че си от Четвърти отдел. Наивен си като дете.

Яков забеляза, че дясната ръка на стареца бе изчезнала под одеалото. Той се наведе и дръпна покривалото от краката му. Ръката потръпна и се отпусна. От кльощавото бедро на стареца стърчеше малка спринцовка. Когато вдигна глава, очите на Хемщад вече се бяха изцъклили.

Скакалецът се спусна плавно върху площадката в двора на затвора. Едва опрял крака долу, Търкот разтвори пръсти и се строполи в пълно изтощение. Все още притискаше към гърдите си последната кутия.

Лиза Дънкан се подаде от горния люк.

— Майк... какво ти е?

Търкот нямаше сили да отговори. Само побутна към нея кутията. С периферното си зрение зърна Кениън, който се надвеси и вдигна капака. Още епруветки, в стройни редици. Ученият извади една от тях и я вдигна към светлината.

24.

Вътре в Циан Лин Елек вече от половин час общуваше със стража. Ето че се отдели от пирамидата, чието златисто сияние доскоро го скриваше напълно.

— Изпратих съобщение — произнесе той.

— На кого? — попита Че Лу.

— На тази, която стои над мен. Тя ще се погрижи за ключа.

На четиристотин метра под водата екипажът на „Спрингфилд“ също тръпнеше в очакване. Двата „изтребителя фу“ не бяха помръднали от местата си. Адмирал Полдън, командващ флотската оперативна група от борда на „Вашингтон“, който се намираше на петдесет километра от Великденския остров, прекарваше времето си в отчаяни усилия да изкопчи от началниците си разрешение за използване на атомно оръжие. Досега без резултат.

Дълбоко в недрата на Рано Као на Великденския остров стражът прие съобщение от „Мисията“. Операция „Черна смърт“ бе преустановена заради неуспешния опит да бъде пленен корабът-майка.

Истината бе, че тази новина бе като камък, запратен във водовъртежа от активност, която кипеше в мозъка на компютъра.

С помощта на енергията от термалния източник капацитетът за работа на стража вече доближаваше сто процента. Микророботите продължаваха своята неуморна дейност в единия ъгъл на пещерата. Подредени в причудлива наглед конвейерна линия, те произвеждаха все по-дребни и миниатюрни детайли. Кръг от едносантиметрови микророботи се занимаваше с конструкцията на нов модел. Когато приключиха, между тях се изправи половинсантиметров робот, който затича по пода върху шестте си крачета. След това се присъедини към линията.

Водач Паркър изтегли щепсела на клетъчния телефон от контакта на своя лаптоп. Вятърът навяваше пясък върху клавиатурата, но той не му обръщаше внимание. Изправи се и огледа „избраниците“, скупчени около него. Моментът беше дошъл и отминал. Предначертаното не беше осъществено. Все така усещаше пробуждаща болка в лявото си слепоочие.

— Още не е дошъл часът! — произнесе той, но гласът му се изгуби сред свистенето на вятъра. — Скоро обаче ще удари! Трябва да се върнем и да се подготвим отново!

Търкот сви юмрук и започна да го помпа. Кениън се наведе над свивката и внимателно вкара върха на иглата във вената. Зад него Дънкан очакваше търпеливо реда си.

— Как мислиш, ще се получи ли? — попита тя.

Търкот кимна.

— Щом специалистът казва... Вече изпратихме образци до министерството и Световната здравна организация. Бюрократите може и да си крият главите в пясъка, но сега вече разполагаме с ефективно средство срещу Черната смърт. Кениън е сигурен, че ще успеем да я задържим в границите на поречието на Амазонка и постепенно да потушим тамошното огнище.

— Няколко хиляди мъртви — произнесе замислено Дънкан.

Търкот се намръщи, дали от болка във вената, или заради невинните жертви.

— Така е, хората все още гледат на страданието в други страни като на интересна тема от новините и нищо повече. Не ги интересува, стига да не става в техния град.

— Този път обаче бяхме на крачка това да се случи навсякъде — произнесе Дънкан. — Поне спряхме „Мисията“.

— Спряхме само Черната смърт — поправи я Търкот. — „Мисията“ е друго нещо.

— Да, така е — обади се Яков. През последния половин час руснакът бе потънал в странно и необичайно мълчание. Преди това го видяха да излиза от тунела и да хвърля някакво сгърчено тяло на

акулите. После им каза, че принадлежало на генерал Хемщад. — С „Мисията“ ще трябва да се справим сами.

— Съгласен съм — присъедини се към него Търкот. — Спечелихме само първата от множеството битки. Имам усещането обаче, че истинската война още не е започнала.

Издание:

ИК „БАРД“, 1999

ISBN: 954-585-067-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.